

Phượng Hoàng Nam

Contents

Phượng Hoàng Nam	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	62
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70
39. Chương 39	72
40. Chương 40	74
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	83
45. Chương 45	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	90
48. Chương 48	91
49. Chương 49	94
50. Chương 50	96
51. Chương 51	99
52. Chương 52	102
53. Chương 53	104
54. Chương 54: Vĩ Thanh	107
55. Chương 55: Phiên Ngoại 1 : Cây Lau Nhà Tự Phê Bình (thượng)	111
56. Chương 56: Phiên Ngoại 2 :cây Lau Nhà Tự Phê Bình (hạ)	112

Phượng Hoàng Nam

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, mỹ công cường thụ, phúc hắc công, cường thủ hào đoạt, hài, ngược tâm, HEEditor: K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoang-nam>

1. Chương 1

Nhìn lại tờ vé số trong tay, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn chăm chăm vào dãy số trên màn hình.

“Phắc! Chỉ sai có 3 số” Khóe miệng xệ xuống, Cái Chí Huy đem tờ vé số trong tay xé nát thành từng mảnh.

Dân tình đều nói số số quý ở tình kiên trì, giải thưởng trăm vạn thì khó chứ giải thưởng nhỏ thì nhất định lấy được, tối thiểu là hòa vốn, không lãi cũng chẳng lỗ.

Tiểu Cái luôn một mực tin tưởng điều đó, anh tin chắc rằng số số sẽ giúp anh đổi đời, từ nay về sau phát như điều gặp gió, vênh vào được với lũ lăm tiền.

Đáng tiếc cách mạng chưa thành công, lừa gạt vô số nhân dân tiếp tục cố gắng.

Kì thật trong mắt nhiều người, tiểu Cái đã được xem là kẻ may mắn. Không nhờ quan hệ cũng không tốn tiền, thi được vào trường cao đẳng dù là trường quân đội thì đối với vùng quê nghèo khó này cũng là một kỳ tích rồi.

Lúc nhận được giấy trúng tuyển Cái đại gia vui vẻ quên trời đất. Sân nhà cũng đông như trẩy hội.

Trở thành sinh viên “xịn” đầu tiên trong trăm dặm quanh vùng, Cái Chí Huy từ nơi rừng rú hẻo lánh bay lên thành phượng hoàng.

Nhưng sau khi nhập học, chú phượng hoàng này lại chịu đả kích không nhỏ.

Ánh đèn rực rỡ nơi thành đô làm anh hoa cả mắt, rồi lại bị giam mình trong trường cực khổ tu hành. Bạn học bên cạnh ai cũng giỏi giang mà anh lại chẳng có nền tảng vững chắc. Trẻ em nông thôn kém nhất chính là tiếng Anh, trình độ chẳng bằng đứa trẻ bập bẹ abc. Đáng thương cho tiểu Cái nhà ta, làm thế nào cũng không thi đỗ kì thi cấp 4, đành trở mắt nhìn chứng chỉ mọc cánh bay mất.

Vất vả lắm mới nhịn tới khi tốt nghiệp, sau đó được phân về địa phương, theo lý thuyết công việc cán bộ kỹ thuật của anh cũng tương đối nhàn hạ vì cứ mỗi năm lại được lên quân hàm một lần. Song con người ở đời sợ nhất là bị đem ra so sánh.

Bên cạnh mà có kẻ nhỉnh hơn, vậy thì muốn kiếm được quân hàm cứ chờ dài cổ đi. Không có tấm lòng của thánh nhân ai mà không ghen nỏ mắt ra.

Mà kẻ lợi hại này nghe đồn là con của Tư lệnh quân khu, tốt nghiệp sau Cái Chí Huy hai khóa nhưng bây giờ hẳn đã làm tới cấp thượng úy phó doanh. Điều này đối với đồng chí tiểu Cái còn đang vất vả nhẩy cấp làm sao mà cam lòng nổi?

Phiền phức nhất là tiểu Cái cùng vị này chung phòng a.

Phó Suất, người cũng như tên, lớn lên phong nhã. Thế nhưng lần đầu tiên gặp mặt, Cái Chí Huy đã vô cùng chán ghét hẳn.

Không thể trách tiểu Cái có thành kiến với người ta, thật sự vị Phó Suất này cũng không được dân tình hoan nghênh lắm.

Trong quân đội con cháu của cán bộ cao cấp không ít, nhưng ngoại trừ những đặc quyền được trao vùng trộm, mọi người coi như hòa hợp.

Lúc đầu khi tiểu Cái biết được cùng phòng với vị Phó Suất kia còn mừng thầm một phen. Chính mình không có tiền cũng không có gia thế, có thể cùng vị công tử này tạo quan hệ, tương lai tăng cấp hay chuyển nghề đều được.

Còn đang tự sướng với tính toán nhỏ nhất của bản thân, về tới phòng anh trọn tròn cả mắt.

Vì đến trước một tháng cho nên Cái Chí Huy chiếm được địa điểm thuận lợi, đem giường của mình chuyển đến gần cửa sổ, vị trí gần cửa để lại cho người tới sau.

Không nghĩ vị mới tới này lại trâu bò vậy, khi Cái Chí Huy về đến nơi thì người ta đã vô thanh vô thức đem toàn bộ đồ đạc của anh chuyển tới vị trí gần cửa, chỗ cũ của anh bị một cái giường to thay thế.

Mà cái con tu hú chiếm tổ kia sau khi trông thấy Cái Chí Huy chen vào chỉ không mặt không nhạ ném ra một câu: “Tôi không quen ngủ cạnh cửa, dễ bị đau đầu.”

Tính tình Cái Chí Huy cũng không được tốt lắm, tiền trăm hậu tấu như vậy có văn hóa hay không hả!

Không đợi anh bùng phát, ngoài cửa lại có người tiến vào

“Tiểu Phó, đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa? Thiếu gì tới chỗ chú mà lấy”

“Thằng nhóc cậu sao dám....” Không cho anh nói hết câu, lại có người cắt ngang

“Tiểu Phó!”

Cái Chí Huy quay đầu, thì ra là chỉ đạo viên.

Vị chỉ đạo viên này là từ sư bộ điều tới cơ sở, mặt mũi luôn lạnh lùng. Thế mà bây giờ như đại địa hồi xuân, cười tới toe toét.

Chờ chỉ đạo viên quan tâm xong, lúc sau lại có trạm trưởng trạm ra đa, phó đoàn trưởng Đoàn 3, một đám Chính ủy chạy tới thăm hỏi vấn đề đồ dùng sinh hoạt của đồng chí tiểu Phó.

Lãnh đạo thị sát xong, lửa giận hừng hực của tiểu Cái cũng lặng lẽ lui quân. Anh đem giường chiếu thu dọn lại, ngẩng đầu cười nói: “ Cậu thiếu cái gì cứ qua tôi mà lấy”

Tên Phó Suất kia nghe xong, khoe miệng cười mà như không, trong mắt lộ rõ vẻ đùa cợt đắc ý nhưng cũng vô cùng sáng lạn.

2. Chương 2

Trực giác Cái Chí Huy mách bảo thời gian sau này của anh sẽ không được yên ổn.

Tuy nhiên cái tên Phó Suất này lại là kẻ bận rộn, mặc dù là cấp chỉ huy lại thường bị sư bộ điều động, không mấy khi ở ký túc xá.

Cái Chí Huy ngược lại rất nhàn hạ, xem ra cùng kẻ bận bịu chung phòng cũng có lợi phết, trong quân đội mà được đãi ngộ một phòng riêng là cấp bậc gì đây!

Thời cơ tốt như vậy không thể lãng phí, Cái Chí Huy quyết tâm tranh thủ quãng thời gian này.

Việc cấp bách cần giải quyết của một quân nhân 26 tuổi chính là vấn đề cá nhân.

Tìm một cô gái sống ở đây để kết hôn, ổn định cuộc sống. Cuộc sống của quân nhân không thể phân rõ đâu là nhà, anh hy vọng có thể sớm thoát khỏi cuộc sống như vậy.

Cơ hội nhảy ra trước mắt rồi.

Một sĩ quan lớn tuổi cấp dưới có giới thiệu cho anh một cô gái là bác sĩ nha khoa. Tiêu chuẩn của cô gái này khá tốt, chủ yếu là gia đình có điều kiện, tương lai kết hôn có thể mua nhà luôn. Cái Chí Huy là kẻ nghèo tham gia quân ngũ, vẫn khá coi trọng điều kiện kinh tế.

Mà cô gái này khi thấy Cái Chí Huy, mặc dù là anh lính nông thôn nhưng lại tuấn tú lịch sự, cao mét bảy lăm, khỏe mạnh cường tráng, cũng rất bối rối. Mặc dù cô lo lắng cha mẹ anh đều ở nông thôn, sợ sau này có gánh nặng, tuy nhiên điều kiện cá nhân của anh cũng khá vì vậy đồng ý kết giao.

Hai người đem nhau lên bàn cân suy xét một phen, cuối cùng bắt đầu chuỗi ngày hẹn hò ngọt ngào.

Chuyện tình yêu mặc dù ngọt ngào nhưng tốc độ lại không đủ nhanh. Anh mỗi tuần chỉ được ra ngoài một ngày còn phải về trước 7 giờ tối. Cứ như vậy thì bao giờ mới kết hôn được.

Chiến hữu cưới chui không thiếu, tiểu Cái hâm mộ chính là điểm này.

Cuộc sống của anh rất đơn giản, song lại có chấp niệm sâu sắc đối với tiền bạc, tiền lương cơ bản một tháng ngoại khoản gửi về nhà còn lại đều gửi vào sổ tiết kiệm.

Nhưng dù sao đi chơi cùng bạn gái cũng phải tiêu tiền nha! Mặc dù mỗi lần hẹn hò Cái Chí Huy đều tỉ mỉ sắp xếp lịch trình nhưng vẫn không thể tiết kiệm chút tiền nào. Nếu có thể nhanh chóng kết hôn sẽ để dành được một khoản lớn.

Kết quả là là Cái Chí Huy nảy ra một suy nghĩ táo bạo, thừa dịp tối trời trốn khỏi quân doanh tìm một chỗ kín đáo cùng con gái nhà người ta gạ nẫu thành cơm.

Đã có kế hoạch là phải hành động.

Bởi vậy, khi đột cách ly tân binh chấm dứt, bảo vệ lơ lửng, cộng với việc Phó Suất vắng mặt, đêm nay Cái Chí Huy tiếng chào hỏi đồng chí chiến sĩ gác cửa, thay thường phục vụng trộm lên ra ngoài.

3. Chương 3

Vào được đến nội thành, bạn gái cũng đợi tới mức hết kiên nhẫn, vừa thấy Cái Chí Huy đã vội kéo anh lái xe tới một quán bar.

Vừa bước chân vào bar, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc đã ập tới.

Đồng chí Cái lần đầu tiên mò chân tới chỗ khác hẳn cuộc sống nghiêm cẩn trong quân ngũ, làm cho máu trong người anh sôi trào, kìm không được lắc lư cơ thể theo điệu nhạc.

Dựa lưng vào góc bàn phía sau, tiểu Cái nhận hóa đơn tiền rượu bồi bàn đưa, con số trên đó làm cho người ta lú lờ.

Rượu ngoại cũng quá đắt đi. Thôi đại sự đêm nay có thể thành, rượu này ắt hẳn không thể thiếu.

Cái Chí Huy hung ác vung 300 tệ mua chai rượu, lúc chờ mâm trái cây được bưng tới, đồng chí Cái cũng tranh thủ vọt vào wc dẹp được cho rượu vào bụng.

Men theo hành lang tối tăm, đi lên phòng vệ sinh lầu 2, cửa 1 phòng vip đột nhiên mở ra.

Người bên trong vừa vận dụng đầu với Cái Chí Huy, anh sững sốt đứng hình, vị kia không phải người xa lạ, chính là bạn cùng phòng của anh.

“Ai u, sao trùng hợp vậy...”

Còn chưa nói hết câu, Cái Chí Huy suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

Trùng hợp cái chim ý! Anh là trốn ra ngoài vừa vặn gặp Phó Suất, hẳn còn không đâm chọt anh sao.

Trời không tuyệt đường người, Cái Chí Huy liếc thấy hai cô em trang điểm xinh tươi sau lưng Phó Suất. Một em trong đó còn dựa vào tay hắn nũng nịu “ Anh Phó, hôm trước đi tiệc rượu anh mang theo tiểu Lệ, lần này tới lượt em nha?”

Ông thềm vào, hoàn cảnh của Phó Suất so với ông đây còn nghiêm trọng hơn, đây là dạng gì, ai có mắt mà chả nhìn ra. Con nhà cán bộ cao cấp sao có sở thích hạ lưu như vậy. Hóa ra là tìm tới nơi này chơi gái.

Nghĩ vậy đồng chí Cái hết lo, ưỡn lưng cao giọng “Không quấy rầy cậu với bạn bè, tôi đi wc nhé!”

Nhìn xem, anh biết săn sóc cỡ nào, không vạch trần bộ mặt xấu xa của hắn, mọi người phải biết thông cảm cho nhau, đều chơi vui là được.

Không nghĩ tới Phó Suất gây rối, chắn trước mặt Cái Chí Huy hỏi “ Nửa đêm còn không nghỉ ngơi, ra ngoài làm gì?”

Cái Chí Huy có chút mất hứng, khóe miệng rũ xuống “ Tôi lâu không gặp bạn gái, ra ngoài chơi cùng cô ấy. Cậu thì sao? Không phải đi hỗ trợ sư bộ sao, thế nào mà lại rảnh rỗi ra ngoài chơi thế này?”

Phó Suất cười mà như không cười nói “Tôi nghỉ phép 3 ngày, quán này là chú tôi mở, tôi tới xem thôi”

Câu nói đem gặt hái của anh phải sạch, Cái Chí Huy trợn tròn mắt

Không bắt được kẻ thông dâm rồi, người ta không cởi truồng nằm trên giường, nói hắn chơi gái thì không đủ chứng cứ nha! Ngó lại thân thích nhà người ta, tới nơi gió trăng này cũng hợp tình hợp lý. Miếng lợi tới tay thoáng cái lại vụt mất.

Bản thân lại không biết tính tình của Phó Suất thế nào. Giờ hắn không buông tha cho anh là có ý gì đây. Chuyện anh trốn ra ngoài coi lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, nhờ may gặp lúc lãnh đạo đang điên tiết, bị khai trừ quân tịch cũng có khả năng.

Càng lo lắng mồ hôi vã ra càng nhiều, sống lưng mới nhô lên một tý lại chậm rãi khom xuống.

“Ha ha, cậu xem, tôi cũng không có biện pháp nào, bạn gái của tôi cứ ồn ào đòi...”

Không đợi Cái Chí Huy nói xong, Phó Suất đã cắt đứt “ Đã ra ngoài rồi, vậy cùng nhau chơi đi”

Không cho phép Cái Chí Huy phản đối, Phó Suất xoay người đuổi hai cô gái kia đi, rồi cùng Cái Chí Huy vào buồng vệ sinh.

Hai người song song đứng tiểu trước bồn cầu.

Có thể là do lúc này đổ nhiều mồ hôi, đồng chí Cái nước tiểu đứt quãng, tiếng nước lúc lớn lúc nhỏ.

Phó Suất liếc mắt nhìn sang bộ phận nửa lộ ra khỏi quần tiểu Cái, nói đầy thâm ý “Phía dưới không có nhiệt tình nha! Có phải chơi với bạn gái nhiều quá không? Cơ thể yếu thì cần bổ thận”

Cái Chí Huy không đáp lại, run rẩy, nhanh chóng kéo quần, trong lòng ân cần hỏi thăm tám đời nhà họ Phó.

Gì mà cơ thể yếu, ông đây tích đủ 26 năm, sắp được ra trận lại bị tên khốn nạn này làm ghen trở về.

Ra khỏi phòng vệ sinh, Phó Suất còn đặc biệt tự nhiên theo sát Cái Chí Huy ra đại sảnh

Bạn gái Cái Chí Huy trông thấy anh đi vệ sinh lại kéo thêm một người về, hai mắt hiếu kỳ mở to. Cái Chí Huy đành phải giới thiệu hai người với nhau.

Cô gái thừa dịp Phó Suất không chú ý, kéo tiểu Cái lặng lẽ hỏi “Bạn anh đẹp trai quá, vào quân ngũ thật đáng tiếc”

Cái Chí Huy ngẩng đầu đánh giá Phó Suất đang rót rượu. Đẹp trai? Không thấy. Chả phải chỉ có khuôn mặt nam tính một tý, con mắt to một tý, cái mũi cao một tý thôi sao.

Đang nghĩ ngợi, Phó Suất lại đòi yêu sách “Sao ít rượu thế, không đủ cho ba người uống!”

Nói xong vẫy tay gọi bồi bàn mang thêm hai chai Brandi với một chai vang đỏ.

Nội tâm Cái Chí Huy bồn chồn, không phải để anh trả tiền đấy chứ? Nếu đúng thì họ Phó kia không phải là người, chuyển trùng phạt thân thể sang trùng phạt kinh tế à.

May mắn, Phó Suất còn chưa mất hết nhân tính, nói với bồi bàn phí này tính cho hắn, còn thu lại hóa đơn tính cho Cái Chí Huy lúc trước.

Lông mày dãn ra, tiểu Cái rốt cuộc cũng có chút hảo cảm với họ Phó kia.

Có mặt Phó Suất, Cái Chí Huy cũng không thể không biết ý tứ để bạn gái uống rượu, vì vậy đa phần rượu vào bụng 2 người đàn ông.

Chờ tới khi rượu hết, bước chân Cái Chí Huy đã bắt đầu loạn choạng.

Phó Suất đứng dậy dìu Cái Chí Huy rồi mới đưa bạn gái anh ra khỏi quán sau đó còn đặc biệt lái xe đưa cô về nhà.

Trong xe chỉ còn lại hai người, Cái Chí Huy loáng thoáng cảm giác Phó Suất nói bên tai mình “Giờ muộn quá rồi, anh cũng không về được, tôi giúp anh thuê phòng khách sạn”

Cái Chí Huy lằm bằm một tiếng mơ hồ, xem nhẹ nhiệt khí bên tai, ngủ không biết trời đất gì.

4. Chương 4

Kỳ thật phần lớn thảm kịch trong đời người đều phát sinh lúc ngủ say. Có bao nhiêu người vui mình trong giấc mộng? Lại có bao nhiêu người trong mộng chết đi? Có bao nhiêu người khi mở mắt ra lại phát hiện kẻ bên mình đã đổi thay?

Cái Chí Huy trước kia không có cảm giác nhưng hiện tại anh đã hiểu ra chút ít.

Mắt nhắm mắt mở phát hiện ra mình đang nằm trên giường lớn trong khách sạn.

Cái Chí Huy càng hoảng sợ hơn khi phát hiện ra Phó Suất đang đứng sau giá vẽ múa bút vẩy mực.

Vẽ tranh thì cứ vẽ đi, sao cứ vừa vung được mấy nét bút lại ngẩng anh vài lần.

Lông tơ trên người thoáng chốc dựng ngược, tiểu Cái cuống quýt lặn sang bên cạnh hỏi “Cậu đang làm gì đó?”

Nói xong liền nhảy xuống giường đến bên giá vẽ. Đệt! Bức tranh quá đẹp, giống hệt ảnh chụp, mảnh rừng rậm ở giữa háng cũng thấy rõ nét. Đáng sợ nhất chính là trên bức tranh sơn dầu không chỉ có một người, mà là anh cùng một tên đực rựa khác đang trần truồng.

Bố éo thèm! Đây chả phải là tranh khiêu dâm trá hình sao.

Cái Chí Huy đang muốn xé nát bức tranh này thì Phó Suất đã nhanh tay ngăn cản.

“Mẹ mày, mày có ý đồ gì hả?”

“Sáng tác nghệ thuật nha”

“Mày có hỏi ông không? Đây gọi là xâm phạm bản quyền hiểu không hả?”

Rống xong, tiểu Cái tiếp tục đoạt tranh. Lần này Phó Suất dứt khoát một cước đạp tiểu Cái xuống đất. Mông trắng chổng lên trời, dù có thảm dày cũng làm anh đau tới nhếch miệng.

Tay Phó Suất đè chặt đầu tiểu Cái, quyết miệng, ngả nhón “Đàn anh, anh sớm đáp ứng yêu cầu của tôi rồi, sao giờ lại quên?”

Lời này giống như tiếng sấm, bổ ra trí nhớ của tiểu Cái.

Nếu không có bức tranh của Phó Suất, anh cũng không nhớ nổi hẳn là ai. Dù sao Phó Suất của hiện tại khác trước nhiều lắm.

Năm đó, lúc Cái Chí Huy học năm 3 tại trường quân đội, trường lại đón thêm một đám tân sinh viên. Trường quân đội là địa phương thế nào? Mặc kệ trước kia chú em là tròn hay dẹt, vào đây thì đều gọt cho các chú thành một loại thống nhất, tất cả giáo viên đều lăm le cây thước to đè chú vào khuôn khổ.

Vừa vặn lại có một kẻ ngoại tộc lọt vào đây, vừa mới vào trường đã để quả tóc dài phiêu dật, không hiểu hẳn thông qua kỳ kiểm tra sức khỏe thế nào, lớn lên giống hệt cây lau nhà, gầy yếu không chịu được, gió thổi là bay.

Tuy nhiên không lâu sau đó cây lau nhà này được toàn bộ giáo sư nhớ kỹ, kẻ này đáng điệu gầy yếu, cử chỉ bất thường.

Đứa trẻ này hình như lúc thi cao đẳng đăng ký sai trường.

Những sinh viên khác vừa nhập học không phải là vôi vàng tìm đồng hương, kết giao với đàn anh thì cũng là bạn thể hiện sự cường tráng của bản thân.

Trong môi trường toàn nam sinh tinh khiết, người càng có quan hệ rộng hay nhanh nhẹn cao to càng được mọi người tôn trọng.

Mà cây lau nhà này lại khác, ngày ngày cứ như u hồn lượn lờ ở sân trường, thỉnh thoảng sau giờ học lại trốn ở một góc sân huấn luyện, không biết hẳn về với cái gì.

Khi đó tại thao trường Cái Chí Huy vô cùng sinh động, chàng trai nông thôn từ trong gian khổ luyện ra một thân cơ bắp, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh. Làm động tác gì cũng phải gọi là ngon mắt nha.

Hôm nay lúc Cái Chí Huy đang luyện xà đơn, tiểu Cao cùng phòng bĩu môi “Aish, cậu nhìn cây lau nhà kia đang ra cố gắng ngắm cậu kia! Nó giống hệt con gái, không phải là thích cậu rồi chứ”

Cái Chí Huy cố nuốt mấy ngụm khí mới không rơi xuống, tới khi xoay người thoáng nhìn qua, quả nhiên cái tên biến thái chết tiệt kia còn đang mải trốn giữa khe hai cái cây, nhòm về phía này, trong tay hình như còn cầm theo tập vở vẽ.

Cái Chí Huy giả bộ trở về phòng đọc, lén lút vòng qua cửa khác, di chuyển ra phía sau cây lau nhà, giật mạnh tập vở trong tay hẳn.

Cây lau nhà hoảng sợ, xoay người phát hiện Cái Chí Huy đang đứng sau lưng, sợ tới mức mặt trắng bệch.

Lúc Cái Chí Huy mở vở ra, mặt anh cũng xoạt một cái không còn hột máu.

Vở đã dùng hơn nửa mà hầu như trang nào cũng vẽ một người mẫu chính là anh, Cái Chí Huy.

Tiểu Cái ngược lại chẳng nghĩ gì sâu xa, chỉ cảm thấy cây lau nhà thật đáng ghét, giật luôn mấy bức tranh ra khỏi vở, ném phần còn lại lên đầu kẻ đối diện.

“Nhóc con từ nay phải để ý chút, anh đồng ý chưa mà chú dám vẽ”

Cây lau nhà từ lúc bị Cái Chí Huy giật vở vẫn luôn cúi đầu, đáng vẽ bất lực chịu tổn thương.

Lúc Cái Chí Huy quay người định đi, hẳn mới sâu kín nói “Nếu bây giờ tôi hỏi thì anh có thể cho tôi vẽ chứ”

Cái Chí Huy vênh vào khoanh tay trước ngực “Có gan mày cứ vẽ tiếp đi. Để lần sau tao bắt gặp xem tao xử mày thế nào”

Cái Chí Huy cũng chỉ dọa hăn thôi, trong trường quân đội mà, oánh nhau thì có mà teo cả lũ à, hồ sơ lý lịch là phải sạch sẽ.

Thằng ranh này hình như bị anh hù cho chết khiếp, tới tận lúc tốt nghiệp cũng không thấy hăn trườn mặt ra.

Tuy nhiên hiện tại Cái Chí Huy mới biết có một số việc phải ghen tới vài năm a.

5. Chương 5

Lúc ra khỏi khách sạn, mặt trời trên cao đã rực rỡ. Đáng tiếc khuôn mặt Cái Chí Huy đang nhăn nhúm. Bây giờ anh khẳng định trăm phần trăm tên Phó Suất này là biến thái, hơn nữa tên biến thái vừa có tiền lại có quyền này nhìn trúng cậu. Lúc này khi mặc xong quần áo, họ Phó còn giả nhân giả nghĩa muốn đưa anh về, bị anh thỉnh linh cho một chương, nhân cơ hội đó chạy ra ngoài.

Lúc này phải nghĩ biện pháp đối phó với hăn, nếu không sau này anh không thể trải qua cuộc sống thuần khiết trong quân doanh nữa.

Lúc trở lại quân doanh, trạm trưởng đang nghiêm mặt tìm Cái Chí Huy khắp nơi. Nguyên nhân là nửa đêm hôm qua xảy ra sự cố, Cái Chí Huy là cán bộ kỹ thuật, tuy chẳng có trách nhiệm gì nhưng cũng phải ra trình diện.

Kết quả là trạm trưởng phải bỏ ra ổ chăn chờ vô ích, mất cả một đêm giờ mặt ông ta đã dài như cái bơm.

Không may là có người đồng phục cũng chưa kịp thay đã bị trạm trưởng mắng cho té tát. Cuối cùng ông ta chốt cho một câu “Lần này cho cậu được bêu gương, lên làm trạm trưởng luôn nhá”

Cái Chí Huy sợ hãi, chạy vội tới chỗ chỉ đạo viên tỉ tê. Chỉ đạo viên bình thường hòa nhã vậy mà lúc này lại lắc đầu bảo anh tự cầu phúc đi.

Bình thường thứ sáu là ngày toàn quân họp đại hội quân nhân, nửa thời gian của đại hội là để phê bình nhằm “giết gà dọa khỉ”. Không thấy tý “máu” thì làm sao mà đe được cái lũ thanh niên đang hùng hục này. Từ lúc đại hội bắt đầu, đầu Cái Chí Huy đã không dám ngẩng lên, nội tâm tuyệt vọng, lần này thì nổi tiếng rồi, “khẳng định đẳng cấp” xong thì đừng mơ làm kỹ sư công trình nữa, con đường chính trị của sĩ quan trẻ này coi như xong.

Đồng chí tiểu Cái còn đang tích cực tưởng tượng, hy vọng trạm trưởng thay đổi quyết định, anh còn xấu xa nghĩ, nếu bây giờ mà xảy ra bạo động, toàn quân xuất phát lao ra sa trường, chính anh sẽ bưng một quả súng tự động xông ngay lên trước, bao nhiêu ưu khuyết điểm cũng sẵn sàng moi ra hết.

Cứ vậy miên man nghĩ, đại hội quân nhân trôi qua lúc nào không hay.

Tới tận khi tan họp, Cái Chí Huy còn chưa kịp thích ứng. Chỉ đạo viên tới cạnh anh, nhìn thấy bộ dạng chưa hết kinh hãi của tiểu Cái, nở nụ cười: “Cậu nha, nhanh về cảm ơn Phó Suất đi”

Cái Chí Huy chả hiểu gì, trở về phòng ngủ đã thấy cửa mở toang, bên trong Phó Suất đang dùng khăn mặt lau người, nhìn thấy Cái Chí Huy vào, hần liền ném cái khăn ướt tới.

“Trở về đúng lúc, giúp tôi lau lưng”

Nếu là bình thường, cùng chiến hữu tiếp xúc thân thể cũng chả sao. Nhưng hiện tại, lưng hần chẳng khác gì khu vực phủ đầy địa lôi, giờ mà chà khăn xuống nhờ may bom nổ thì biết làm sao.

Nghĩ thế, tiểu Cái ném ngay khăn về.

“Ốc cậu hồng à, bình thường chút đi”

Khăn mặt ướt đập vào thân thể nghe “bạch” một tiếng.

Phó Suất cười mà như không nhìn tiểu Cái đang trừng mắt, sau đó cầm lấy điện thoại trên mặt bàn, nhấn một dãy số rồi nói vào điện thoại “Trạm trưởng à, tôi Phó Suất đây. Tôi muốn nhận lỗi với ngài, buổi trưa là tôi nói dối, thực ra đêm qua tôi không bị ngộ độc thức ăn, Cái Chí Huy cũng không phải đưa tôi đi bệnh viện mà về muộn, thật ra anh ta ở trong bar uống rượu với bạn gái, đúng...”

Đồng chí Phó cứ vậy trầm thấp trả lời lãnh đạo, Cái Chí Huy bên cạnh như bị ném vài quả lựu đạn lên mặt, máu tươi cũng sắp theo lỗ chân lông phun ra.

Đợi tới khi cúp máy, Phó Suất vẽ mặt thản nhiên “Chuyện này cũng đủ bình thường đi”

Cái Chí Huy chỉ có thể run run chỉ ngón tay vào chóp mũi tiểu Phó.

Phó Suất đột nhiên phì cười, cầm điện thoại quơ quơ trước mặt Cái Chí Huy màn hình đen kịt hiển nhiên là không mở máy.

Cái Chí Huy thở phào, tiếp theo lại không ức chế được phần nộ. Họ Phó này coi mình chả khác nào con khỉ để đùa giỡn!

Đàn ông mà nóng lên tuyệt đối là phải động tay chân để giải hận. Cái Chí Huy hung ác vung tay nhằm Phó Suất đập tới.

Đáng tiếc lần này Phó Suất đã có chuẩn bị, vững vàng tiếp được nắm tay Cái Chí Huy, lại phản công đem hai cánh tay anh bẻ ngoặt ra sau.

Kỹ xảo oánh nhau của cán bộ kỹ thuật dốt đặc cán mai, Cái Chí Huy hung hăng nghĩ, lại phát hiện Phó Suất đang cười.

Bạn gái anh bảo Phó Suất lớn lên đẹp trai, kỳ thật rất có đạo lý, tên này khi cười lên hào quang bắn ra tứ phía.

Không đợi Cái Chí Huy suy nghĩ cẩn thận, họ Phó đã đem cái bản mặt đầy răng trắng tiến tới cửa nhà mình.

Lúc bốn phiến môi nóng hằm hạp dán lên nhau, đầu lưỡi Phó Suất lập tức chui vào, Cái Chí Huy chỉ thấy như có con rắn nhỏ đang luồn vào họng mình, không nhả ra được.

Nhả không được thì ông cắn đứt mày luôn! Mẹ kiếp! Ông bất chấp.

Cái Chí Huy còn chưa kịp hung hăng cắn xuống, một đám đã nện vào bụng anh, sức lực toàn thân lập tức bốc hơi.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

Phó Suất buông tay, lạnh lùng nhìn Cái Chí Huy đau tới co cấp trên đất, nhàn nhạt nói: “ Tôi là người ăn oản rõ ràng. Tuy hôn anh mùi vị không tệ nhưng mà muốn dựa vào đó để trả cho một đám ban sáng thì đừng mơ. Dám trêu tôi sẽ phải trả giá đắt.”

Nói xong lại ôm lấy Cái Chí Huy, ném lên giường. Sau đó cúi đầu ân cần hỏi thăm “Đau không, tôi xoa cho anh nha”

Một đám kia ra tay quá nặng, chắc chắn Phó Suất lúc nhàn rồi hay đám bao cát. Một đám kia gần đám nát ruột anh. Cho nên dù Phó Suất kia sờ sàng cởi áo, lại còn xoa xoa lên bụng anh, Cái Chí Huy cũng không dám phản kháng.

“ Ngoan, không đau” Xem phẩm hạnh Phó Suất bây giờ khác hẳn với kẻ vừa bắt nạt anh, biểu hiện thực sự đau lòng.

Con người này, tuyệt đối là được quân y bao che lúc kiểm tra sức khỏe. Hẳn không phải là thần kinh có vấn đề mà là bị tâm thần phân liệt.

Cái Chí Huy thực sự sợ hãi, không thể nói lý với kẻ điên được.

6. Chương 6

Cuối cùng Phó Suất cũng bắt được linh cảm, túm lấy tờ giấy bắt đầu sáng tác.

Đợi Cái Chí Huy bình tĩnh lại, mon men tới gần, nhìn thấy bức phác họa, trong tranh là anh với khuôn mặt đau đớn đang cuộn mình, một con rắn lớn đang cuốn quanh cơ thể quần áo tả tơi, đầu nó rúc vào hạ thân nơi được vật áo che chắn.

Một câu thôi, bức tranh mang đầy nhục cảm, nhưng chả có tý liên quan nào tới Cái Chí Huy.

“ Không đúng, cậu mò ở đâu mà ra được con rắn này”

Phó Suất thỏa mãn ngắm bức phác họa ngẫu hứng này, liếc Cái Chí Huy đã mặt cắt không còn giọt máu “ Cái này gọi là nghệ thuật, linh cảm bất chợt, anh có hiểu không?”

Tiểu Cái đúng là không hiểu nghệ thuật, nếu hai thằng đàn ông trần truồng ôm nhau kêu là nghệ thuật, trên người quần một con rắn lưu manh gọi là linh cảm, thì thủ đô của Nhật Bản đã bị số lượng các nhà nghệ thuật nhấn chìm rồi.

Mấy bức tranh châm biếm đầy nhục dục này là tác phẩm nghệ thuật thì tác giả của nó cũng thành Van Gogh luôn.

Vậy nhưng anh cũng chỉ dám oán thầm thôi. Nhược điểm của anh còn đang nằm trong tay Phó Suất, lại thêm một chưởng vừa rồi của hắn, đánh cho hào khí ngất trời của tiểu Cái bay tan tác.

Cái Chí Huy quyết định nhún nhường trước, vượt qua nguy cơ trước mắt này rồi nói sau.

“ Phó Suất.... Cậu là dân đồng tính à?”

Cái Chí Huy không có kinh nghiệm thực chiến, không biết hỏi thế thật không tinh ý. Nếu gặp người yếu đuối, hỏi trực tiếp như vậy sẽ khiến người ta suy sụp đến nhảy lầu tự sát cũng nên. Nếu gặp tên nào trâu bò khiến cho hắn thẹn quá hóa giận lại iếp rồi giết luôn.

Hiển nhiên Phó Suất không thuộc hai loại trên, hắn khoanh tay, nghĩ nghĩ nói “ Tôi cũng không rõ lắm, hay hai ta thử đi”

Nói xong liền bỏ tập tranh xuống muốn nhào qua.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng trạm trưởng: “Cái Chí Huy”

“ Dạ” Cái Chí Huy cao giọng đáp, anh tới giờ cũng hiếm khi được trạm trưởng gọi tên.

Vì trạm trưởng ở ngoài cửa nên Phó Suất cũng vui vẻ buông tha Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy chỉnh trang lại quần áo ra mở cửa, trạm trưởng hơi nhú mày đánh giá quân trang không chỉnh tề của anh, nói: “ Tiểu Cái, tỳ nữa qua phòng tôi, tôi có nhiệm vụ giao cho cậu”

Đoạn đường này, nội tâm Cái Chí Huy phập phồng, không biết có phải tên Phó Suất kia lại giở trò gì không.

Cuối cùng cũng biết đáp án, chính là lãnh đạo phái anh đi Tứ Xuyên tuyển quân.

Đây là công việc béo bở nha! Cái Chí Huy âm thầm sung sướng.

Phải biết rằng ai ra ngoài công tác, đều được lãnh đạo địa phương quan tâm, quà cáp là không tránh được. Các khoản hóa đơn cũng khá, về nhận thanh toán cũng lãi được không ít.

Quan trọng nhất là tuyển quân một tháng, anh có thể thoát khỏi cái tên biến thái kia.

Về tới phòng, Phó Suất đã lên giường, thấy Cái Chí Huy vào liền vu vơ hỏi thăm: “ Trạm trưởng tìm anh làm gì?”

“ A, cũng không có gì, mai tôi phải dẫn mấy binh sĩ đi lao động nhỏ cỏ trong trường thôi”

Phó Suất nhìn Cái Chí Huy đầy thâm ý tới khi tóc gáy đồng chí Cái dựng hết lên, mới quay mặt vào tường ngủ.

Đêm đó, Cái Chí Huy ngủ không ngon, anh cân nhắc lại một số chuyện. Chính mình thế éo nào mà lại có sức quyến rũ thế chứ? Cũng chả phải phụ nữ sao lại chọc phải thằng dê xồm này.

Cứ vậy mơ màng qua một đêm. ngày hôm sau thừa dịp Phó Suất đi sơ bộ, Cái Chí Huy tranh thủ thu dọn hành lý rời đi.

Lên tàu rồi Cái Chí Huy mới nhẹ nhàng thở một hơi, chờ một tháng sau, không chừng Phó Suất cũng thăng chức đi nơi khác hoặc anh đây được điều đi. Đến lúc đó cuộc sống của anh sẽ thư thái hơn nhiều.

Lãnh đạo mua cho Cái Chí Huy ghế giường nằm, nghe nói sơ bộ cũng phái một cán bộ đi theo anh. Có lẽ người đó tới muộn.

Lúc xe lửa khởi hành, cửa khoang bị người khác kéo ra.

Cái Chí Huy đã sớm đem hạt dưa, đồ ăn vặt bày ra đầy bàn, chờ vị đồng chí ở sơ bộ kia tới sẽ cùng hân hạo thiết lập quan hệ. Nghe thấy tiếng cửa mở, anh lập tức mặt mày hớn hở đứng dậy nghênh đón.

Đáng tiếc nụ cười kia sớm nở chóng tàn, người mới vào không ai khác chính là nghệ thuật gia- Phó Suất.

Người kia cũng hiểu lễ nghĩa, thấy trước cửa có một tên ngốc đứng, lập tức ném qua nghi thức chào hỏi quân đội tiêu chuẩn “ Đồng chí Cái Chí Huy, tôi, Phó Suất theo lệnh tới giúp anh lao động nhỏ cỏ”

Cái Chí Huy chịu đả kích không phản ứng gì được. Phó Suất thoáng liếc mắt đánh giá “Anh đã thấy con khỉ nào thoát khỏi tay Phật Như Lai chưa”

7. Chương 7

Cái Chí Huy vờ vịt đọc báo, mắt lại trộm liếc Phó Suất ngồi đối diện.

Một túi đồ ăn vặt mua mất 20 đồng. Cái Chí Huy đau lòng, sớm biết vị này tới anh sao có thể mất tiền oan thế chứ.

Ném báo xuống, Cái Chí Huy giật lại túi ô mai, hung dữ ném vài viên vào miệng.

Phó Suất nhếch môi “ Sao thế, dỗi à?”

Cái đại gia không đáp, hăng hái chiến đấu, vừa ăn vừa quệt mỡ, lại thù hận lật báo.

Đồng chí Phó không nói gì thêm, cất kỹ hành lý cũng bắt đầu càn quét túi đồ trên bàn.

Quả nhiên Cái Chí Huy không nhịn nổi.

“ Anh đây ăn đồ mình mua thì làm sao hả.” Nói xong lại cầm hận cắn hạt ô mai.

Phó Suất nhìn anh cười.

Mỗi nhà nghệ thuật đều có một cách cảm nhận đặc biệt, cách cảm nhận riêng biệt chẳng giống ai.

Phó Suất tin điều này.

Lúc ở nhà trẻ, mấy bé trai đều thích súng ngắn, ô tô.

Tiểu Suất Suất lại mê nhất là vẽ râu lên mặt mấy cô người mẫu trên báo hay là thêm quần áo cho mấy cô mặc áo tắm hai mảnh.

Lên trung học, mọi người bắt đầu trận chiến săn hàng hiệu. Nếu ai mà có đồ gì hiệu “ Jake Jones” là đủ khẳng định đẳng cấp, tuyệt đối có thể làm mấy em gái thét ầm ĩ.

Tiểu Phó lại thích vẽ mấy bức tranh trừu tượng lên áo tù nhân rồi cưỡi xe mini đỏ lượn quanh sân trường, vừa đạp vừa hát to bài” Khoa học Chủ nghĩa xã hội thật tốt.”

Mặc dù khi đó mấy bạn nữ không biết nghệ thuật hành vi là cái chi chi nhưng cũng thấy tiểu Suất ngốc đến đáng yêu, bỗng dưng hẳn trở thành tình nhân trong mộng của bao nàng.

Một Phó Suất như vậy sao có thể yêu thích mấy thứ như người thường.

Cái Chí Huy chỉ biết việc cây lau nhà lên nhìn mình trong trường quân đội, mà không biết kì thật anh đã sớm bị hẳn thâm thương trộm nhớ.

Lúc ấy Phó Suất một lòng muốn thi vào trường mỹ thuật khoa tạo hình, cho nên nghỉ hè liền lén lút đăng ký học một lớp luyện vẽ sau lưng ông già. Lúc đó thầy giáo dạy môn mỹ thuật tạo hình luôn nhấn mạnh rằng nghệ thuật phải luôn hài hòa thống nhất với tự nhiên, vì thế ông kéo một đám học sinh ngồi xe lửa 6 tiếng tới bờ sông đục ngầu mò cảm hứng.

Ở nơi sơn thủy hữu tình, Phó Suất chọn vị trí tốt bày giá vẽ. Không nói một lời bắt đầu múa bút, bỗng bên tai truyền tới tiếng thét sợ hãi.

Chỉ thấy một cậu bé cũng tầm tuổi học sinh cấp ba cưỡi xe đạp phi như bay từ sườn núi xuống, chắc do phanh không ăn, cuối cùng bánh trước cán vào một tảng đá, cả người lẫn xe liền theo một đường cung duyên dáng lao xuống dòng sông chảy xiết.

Phó Suất không nhúc nhích, đứng trên bờ hã hê xem một màn người bay. Nước sông dù xiết nhưng cũng không sâu, chỉ là lòng sông nhiều đá tảng, cho nên khi cậu trai ngoi lên, mặt mũi đã bê bết máu.

Đứa bé kia cũng lạ, không vội kiểm tra vết thương của mình mà ngược lại vội vàng vàng cởi quần áo trên người, giơ lên xem áo có rách hổng không.

Cũng chẳng phải là quần áo đắt tiền gì, cho dù không đứng gần vẫn có thể thấy hàng chữ tiếng Anh vụng về trên áo chứng tỏ đây là hàng vỉa hè.

Phó Suất ngoác miệng cười tới mang tai. Đúng lúc cậu bé kia thấy quần áo không vấn đề gì liền nhón miệng vui mừng phối với khuôn mặt đầy máu có điểm kỳ quái.

Phó Suất với con mắt nghệ thuật khác hẳn thường dân bắt đầu rung động. Hắn đột nhiên phát hiện ra thân trên để trần của cậu bé ấy rất cường tráng, bị thấm ướt, dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh. Mà khuôn mặt máu me kia cũng hài hòa tuyệt đối với khung cảnh yên tĩnh phía sau.

Đẹp!

Trong đầu Phó Suất lúc ấy chỉ có từ này. Hắn lặng lẽ lấy camera, nhanh tay bấm máy.

Cậu bé rửa mặt rồi bỏ đi, Phó Suất cứ nhìn theo cái bóng khắp khiêng ấy thật lâu.

Bài thu hoạch của Phó Suất lần này khác hẳn bạn bè, người khác đều vẽ tranh phong cảnh, chỉ có mình hắn là vẽ chân dung- một cậu bé cường tráng đứng giữa lòng sông khô cạn, xung quanh quạ đen bay lượn, trên ngực có vết thương nứt toác, mà trên tay cậu đang bưng trái tim nhỏ máu miệng thì mỉm cười.

Bức tranh quỷ dị này suýt nữa dọa ngất thầy giáo, ông nhận xét luôn: Tiền xe coi như mất trắng, chắc em ra tận hỏa lò ở ngoại ô để sáng tác hả.

Thực ra lúc đó Phó Suất không để ý lắm tới chuyện đi về nông thôn này. Ngẫu nhiên nhìn lại bài vẽ thu hoạch này cũng chỉ có chút cảm khái.

Nhưng sau kỳ thi cao đẳng, hắn không tình nguyện bị ông già ép vào trường quân đội, lúc tình cờ lại phát hiện ra Cái Chí Huy, cậu bé trong trí nhớ liền trở nên rõ ràng.

Về sau hắn xem trộm hồ sơ của Cái Chí Huy, quả nhiên quê anh ở vùng nông thôn nọ. Điều này chứng tỏ hắn không nhận nhầm người.

Theo nguyên tắc làm người của mình, Phó Suất đương nhiên không thể từ bỏ, bức tranh ấy là sáng tác đầu tiên của hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới sự phản kháng của người mẫu, nhất là khi Cái Chí Huy xé tranh ném vào mặt hắn, hành vi đó là khinh thường nghệ thuật nghiêm trọng.

Lúc ấy Phó Suất chỉ có một ý niệm trong đầu: Thăng nhãi, mày toi rồi!

Đáng tiếc ông già vạn năng nhà hắn lại nhờ quan hệ đem hắn tổng vào trường đại học hàng top. Một bụng đầy ý niệm độc ác của hắn không thể áp dụng đã phải cuốn gói rời đi.

Không ai hay, khi tới sư đoàn này hắn vô tình nhìn thấy tên Cái Chí Huy trong sổ đăng ký phòng ngủ, nhiệt huyết đã sôi trào thế nào.

Thế nào là nghệ thuật tra tấn? Chính là việc chậm rãi tính kế. Lần này Phó Suất không nôn nóng. Thời gian ư? Chúng ta có rất nhiều.

Hắn chậm rãi thu hồi nụ cười quỷ dị, đột nhiên đứng lên ngồi cạnh Cái Chí Huy. Tiểu Cái không đề phòng, đồ ăn trong miệng nghẹn lại, thiếu chút nữa là ho ra nước mắt.

“Nhìn anh ăn cái gì cũng ngon” Nói xong còn lấy ngón tay quét vết bẩn trên khóe miệng Cái Chí Huy.

Tiểu Cái đứng hình.

Mục đích của Phó Suất là gì? Hắn xuất thân phú quý, trong quân đội tiền đồ rộng mở, còn dây dưa với kẻ nghèo như anh làm chi.

Cứ coi như lúc ở trường anh đã vô tình làm tổn thương một tâm hồn nghệ sĩ mẫn cảm, nhưng anh cũng chịu báo ứng rồi mà, sao hắn còn không buông tha.

“Nghe tôi nói này Phó Suất, hai ta bây giờ đã là đồng nghiệp rồi, cho dù cậu có sở thích đặc biệt nào cũng không thể găm cổ gằn hang được, tới lúc hang lộ bị phơi ra ánh sáng thì biết làm sao”

Đừng tưởng trẻ con nông thôn ăn nói vụng về, đừng thấy bình thường tiểu Cái thật thà, nhưng chỉ cần đụng tới lợi ích cá nhân, miệng anh sẽ ngậm thạch tín, độc lắm.

Nhưng xem chừng Phó Suất kia cũng thường dùng độc được súc miệng: “ Ai bảo anh lớn lên mê người như vậy” Nói xong liền hôn tới.

Đầu Cái Chí Huy “oanh” một cái nổ tung. Tuy biết cái tên họ Phó này chẳng tốt lành gì, nhưng không nghĩ hắn lại dám hôn mình. Anh cố giãy dụa, lại sợ Phó Suất giống lần trước cho mình một đấm, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Xem ra Phó Suất là tay lão luyện, đầu lưỡi linh hoạt xảo trá, thoáng cái đã ngậm lấy đầu lưỡi Cái Chí Huy, dùng sức mút vào. Mùi vị đàn ông quanh quẩn trong miệng, đến hít thở không thông.

8. Chương 8

Thanh âm tàu lửa xình xịch nổ bên tai.

Tay Phó Suất sờ dần xuống dưới, ngón tay khiêu khích chỗ mẫn cảm của đàn ông.

Hành động này làm Cái Chí Huy chán ghét, tóc gáy dựng hết lên. Lúc này chỉ có thái giám thuần khiết mới nhin nổi.

Cuối cùng Cái Chí Huy bắt chấp, đẩy mạnh, kéo dần khoảng cách giữa hai người. Sau đó đấm một quyền vào mặt Phó Suất.

Đáng tiếc nắm tay khó khăn lắm mới dán sát mặt Phó Suất lại bị móng vuốt như gọng kìm vặn ngược ra sau, cũng không biết Phó Suất móc đầu ra cái còng tay, “rắc” một tiếng đem hai cổ tay Cái Chí Huy khóa vào nhau.

”Vị thật cay! Tôi thích! Đến, hôn cái coi”

“ Cậu... Mẹ mày cút ngay!”

Không gian nhỏ hẹp, thoáng cái biến thành hiện trường phạm tội tình dục.

Xé áo, quần phục Cái Chí Huy mở rộng lộ ra khuôn ngực nở nang.

Bình thường Cái Chí Huy mặc quần áo cũng lộ ra cơ ngực nảy nở, xuống chút nữa chính là mấy khối cơ bụng rắn chắc.

Phó Suất dùng con mắt nhạy cảm của nghệ sỹ thường thức đường cong xinh đẹp trước mắt, kế tiếp đầu lưỡi biến thái ra sức liếm láp trên làn da trơn nhẵn.

Cái Chí Huy cảm thấy ngực với bụng ầm ụt như dính một lớp nhựa đường, cảm giác choáng váng ập tới.

“Phó Suất! Ông dẹt mày, buông ra” Lúc anh gào rú, Phó Suất đã dùng bàn tay bao trùm lên căn mệnh của anh.

Tuy bình thường anh cũng có lúc âm thầm tự an ủi, nhưng dù sao tiểu Cái cũng là xử nam. Từ lúc trưởng thành tới nay, đây là lần đầu tiên bị người khác chơi đùa. Trong lúc nhất thời như bị điểm huyết, sức lực không còn, chỉ có thể cứng ngắc duỗi chân ngã lên giường “a a hừ hừ”.

Phó Suất vốn chỉ muốn trêu chọc chút thôi nhưng nhìn cảnh kích tình như thế, phía dưới cũng dần dần lên máu.

Đồng chí “tiểu Phó” đã lên sàn là phải đóng vai chính. Đã có hứng vậy liền cởi quần chuẩn bị khai khẩn đất hoang ngay.

Lúc hai người dính một chỗ, Tiểu Cái trừng mắt nhìn thấy cây thịt nóng hổi kia đã muốn bắt chấp hình tượng hô cứu mạng.

Đúng lúc này, ngoài cửa thực sự có người hô to cứu mạng. Vì chỉ cách một cánh cửa, âm thanh đặc biệt chói tai, hét khàn cả giọng, làm mang nhĩ người khác ầm ầm đau.

Ngay sau đó có người gõ mạnh vào cửa, âm thanh rối loạn càng lớn, hai người trong phòng quay mặt nhìn nhau. Cái Chí Huy tỉnh táo sớm hơn, đung cánh tay vào Phó Suất “ Nhanh! Tháo còng tay đi!”

Phải biết rằng hai người đang mặc quân trang, nếu gian tình này mà lộ, dù họ Phó không biết xấu hổ anh cũng không thể để hình tượng mình bị bôi nhọ.

Chờ tới khi mở được còng, Cái Chí Huy thuận tay đem còng tay nhét vào túi quần, sửa sang lại quần áo, đứng dậy đi ra cửa.

Lúc mở cửa, Cái Chí Huy giật mình lùi về sau một bước.

Trách không được cửa bị nện ầm ầm như thế, hóa ra là bên ngoài có một người đàn ông, tay cầm dao đang cưỡng ép một cô gái hơn hai mươi tuổi. Người đàn ông buông lỏng tay, cô gái kia liền liều mạng giãy dụa, chân đạp mạnh vào cánh cửa bên cạnh.

Cái Chí Huy lùi về phía sau theo phản xạ, ở lối nhỏ không xa có vài nhân viên bảo vệ cùng một người đàn ông trung niên đang cẩn thận lại gần kẻ bắt cóc, miệng không ngừng nói “ Mau buông con bé ra, đừng làm bậy”

Kẻ bắt cóc cũng lo sợ nhìn ra cửa, trông thấy hai quân nhân thì càng thêm khẩn trương, trông mắt trừng lớn, con dao kề sát cổ cô gái càng thêm sát lại, mơ hồ thấy một đường tơ máu.

Cái Chí Huy là người đứng gần kẻ bắt cóc nhất, giờ phút này trong đầu tiểu Cái giằng co giữa bao nhiêu năm giáo dục trong trường quân đội với bản năng tự nhiên, cứu người hay bo bo giữ mình?

Giây tựa một phen, Cái Chí Huy quyết định... án binh bất động. Nhìn bộ dáng như phát rồ của kẻ bắt cóc, giờ mà anh xông lên y lại diên tiết cho cô gái kia một dao thì thật là làm ơn mắc oán. Hơn nữa còn đảm bảo vệ đẳng kia, anh cần gì phải thể hiện.

Trách nhiệm của quân nhân là bảo vệ tổ quốc, giải quyết mâu thuẫn trong nhân dân không thuộc phạm trù nghiệp vụ nha. Suy nghĩ như vậy, Cái Chí Huy liền thoải mái yên tâm đứng xem kịch.

Về phần Phó Suất, người kia càng thấy không liên quan tới mình, lãnh đạm tựa cửa xem hai bên giằng co.

Người đàn ông kia xem ra là cha của cô gái, giờ phút này gấp tới độ sắp khóc “ Cháu à, chú bán nhà được 2 vạn tệ cho con gái lên tỉnh khám bệnh, cháu muốn lấy thì lấy đi. Nhưng cháu phải thả con bé ra, đừng làm nó bị thương, được không”

Cái Chí Huy nghe vậy mới chú ý thấy trên tay kẻ bắt cóc có treo một cái túi đen, có lẽ trong đó là 2 vạn tệ tiền cứu mạng.

Ai ra ngoài cũng biết, trên xe lửa chỗ nào chả có trộm cắp, nhất là chuyến đường dài, đến buổi tối có kẻ thừa dịp hành khách ngủ say cây tử cần quét.

Đáng ghét hơn là bọn trộm này thường ra tay với nông dân, công nhân hay những hành khách đi một mình. Nếu bạn giấu tiền kỹ thì còn tốt, nếu nhờ may gặp kẻ côn đồ thì đừng mong lấy về, cho dù chưa ngủ cũng phải cố mà nhắm chặt mắt, không thì lúc xuống xe lửa cũng đừng mơ được yên thân.

Nhìn là thấy đây là một cô thôn nữ, mặt mũi chất phác, cha con sống nương tựa nhau, bao nhiêu tiền trong túi cũng nói ra hết. Chắc là trong lúc bị trộm, cô con gái phát hiện, hai người cùng tên trộm tranh đoạt, lại gặp kẻ liều mạng liền bắt cô làm con tin.

Người đàn ông kia nhìn mấy bảo vệ liền liên mồm hô to không được lại gần. Cái Chí Huy không nhịn được cười lạnh. Lũ trộm gà trộm chó này lui đi lui lại cũng chỉ có vài móng chằng nhẽ không quen mặt. Đám người này căn bản là cấu kết với nhân viên bảo vệ.

Chỉ cần không làm quá, cống nạp đủ, mọi người ai cũng cầu tài, ai chả vui vẻ nhắm một mắt mở một mắt?

Có thể lúc giằng co động tĩnh qua lớn, khách trong toa hẳn đều thấy, đám bảo vệ mới lo lắng mà la lối om sòm.

Đúng lúc này xe lửa chậm rãi giảm tốc độ, hóa ra đã tới một nhà ga ở trấn nhỏ, nhà ga này ở ngoại ô, tới lúc đó cửa sổ được mở ra, tên bắt cóc này nhân cơ hội nhảy xuống thì có mà tìm đăng giới.

Cái Chí Huy nhìn chằm chằm vào cái túi kia, hơn 2 vạn nha! Anh đây có thể mua một căn nhà đấy.

Hai vạn tệ, tiền cứu mạng, nếu mất sẽ cảm thấy thế nào.

Ước mơ của anh là thi vào trường sư phạm, tương lai trở thành một giáo viên nổi tiếng. Nhưng thi đỗ vào một trường đại học bình hường cũng phải lo học phí rồi sinh hoạt phí. Lúc đăng ký nguyện vọng, cha, mẹ còn có em gái, cả nhà bốn người không ít lần ngồi ngậm cút.

Về sau cha anh quyết tâm, bán một phần đất, gom góp được hai vạn tệ, cũng coi như chuẩn bị được hai năm học phí cho anh. Vậy mà lúc sắp đăng ký, cha anh mắc bệnh thận, bệnh tật quật ngã ông, số tiền hai vạn tệ thoát cái đã lặn đi hơn nửa.

Trong nhà nhất thời ảm đạm, may mà lúc chủ nhiệm lớp anh tới thăm bệnh, thuận tiện chỉ ra cho gia đình anh một con đường sáng- ghi danh vào trường quân đội.

Thi xong cao đẳng, thành tích anh thừa sức vào trường sư phạm song giấy báo trường quân sự cũng tới.

Ngày đó ngồi xe lửa rời nhà, nội tâm Cái Chí Huy tràn đầy cảm giác không cam lòng. Khi đó cái gì cũng không hiểu, còn bám theo cha mẹ nheo không muốn học trường quân đội, nửa năm nữa trường sư phạm mới nhập học cơ. Kết quả là bị cha anh một cước đá lên xe

Hiện tại trong quân ngũ nhiều năm như vậy, có đôi khi anh vẫn nhịn không được nghĩ, nếu như lúc trước anh có hai vạn có phải cuộc đời của anh có lẽ đã khác, anh bây giờ hẳn đã là giáo viên cao trung, ở chốn phồn hoa bên ngoài tận hưởng cuộc sống chứ không phải giam mình trong quân doanh chịu khổ

Nghĩ đi nghĩ lại nắm tay tiểu Cái càng nắm chặt

Kẻ bắt cóc kia đang muốn ôm túi vải chuồn xuống. Trong đó có hai vạn tệ, đó là tiền cứu mạng cũng có thể là vận mệnh một con người.

Thậm chí Cái Chí Huy còn cảm thấy trong túi kia là giấc mộng của anh. Đàn ông là một loại động vật nhiệt huyết, một khi máu lên, ai cũng có thể hóa thành anh hùng.

Khoảnh khắc kẻ bắt cóc xoay người chạy trốn, Cái Chí Huy đột nhiên nhào tới, liều mạng ôm eo y. Người đàn ông trung niên cũng nhân cơ hội vọt tới túm lấy cái túi trong tay kẻ bắt cóc

Gã kia bị xô ngã trên mặt đất, luống cuống rút dao đâm vào eo Cái Chí Huy.

Thật ra ngay lúc người đàn ông trung niên kia xông tới, Cái Chí Huy đã muốn chửi má nó. Chả trách hiện giờ mấy kẻ hiệp nghĩa đều chết hết. Ông xông vào, không giúp người ta dè tên cướp thì thôi còn lo cho gói tiền kia.

Giờ thì vui rồi, anh ngay cả thời gian tránh cũng không có, mắt thấy lưỡi dao đã chém tới.

Thời điểm máu chốt, chiến hữu tốt ra tay. Không biết Phó Suất vọt tới lúc nào, túm lấy tay kẻ bắt cóc, rắc một phát bẻ gãy luôn.

Cái Chí Huy lợi dụng cơ hội, móc còng tay trong túi, tròng vào tay y rồi khóa lại.

Hành khách ghé vào cửa sổ coi náo nhiệt nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ. Trong lúc nhất thời cả khoang tàu tràn ngập không khí hài hòa ấm áp.

Trường ga tự mình tới cảm ơn Cái Chí Huy, tiểu Cái chưa bao giờ hãnh diện như thế, được bao người ngắm nhìn.

Khuôn mặt màu tiểu mạch không nén nổi nụ cười.

Phó Suất lưỡi biếng dựa vào vách tàu đắm đắm nhìn Cái Chí Huy, ánh mắt kia giống hệt kèn kèn nhìn miếng thịt thối.

Vậy mà khuôn mặt vui vẻ của tiểu Cái sau khi nói chuyện với người cảnh sát bên cạnh lập tức biến mất.

Thậm chí lúc xe lửa khởi hành, mặt Cái Chí Huy vẫn bí xị như rặn táo bón.

Phó Suất không biết xấu hổ “Tôi nói này đại anh hùng Cái, bây giờ không phải anh nên cảm ơn ân cứu mạng của tôi ư”

Cái Chí Huy nhìn nhìn, thấy cửa mở mới yên tâm, hung hăng hừ mũi

“Vừa rồi cảnh sát kia nói gì với anh vậy, không lẽ tên bắt cóc kia đòi anh tiền thuốc men”

Nghe Phó Suất hỏi thế, Cái Chí Huy tức tới hộc máu, đen mặt cắn răng cả buổi mới phun ra “Anh ta hỏi tôi “Người anh em, anh thích mang công tay bên người để tăng tình thú à? Mua ở đâu thế? Đủ chắc chắn nha, chúng tôi làm thế nào cũng không mở được, phiền anh cho tôi mượn chìa khóa.””

9. Chương 9

Chắc là bị hành động đầy bản lĩnh đàn ông của Cái Chí Huy ở nhà ga làm choáng váng, Phó Suất sau đó thành thật hơn rất nhiều

Tới nơi đã thấy lái xe do lãnh đạo địa phương bố trí đợi ở nhà ga.

Theo lệ, hai người bọn họ sẽ ở nhà khách quân đội.

Phó Suất lại nói với người lái xe cho họ xuống, tự tìm chỗ ở. Cái Chí Huy nghe xong đã nóng vội, lo lắng cho trình tiết của mình, anh cười áy náy với chiến sĩ lái xe, kéo Phó Suất sang bên nói “ Sao không ở nhà khách, vào khách sạn thì ai trả tiền”

Phó Suất mỉm cười đáp “ Nhà ngoại tôi ở đây, để tiện về thăm mẹ tôi mua một căn nhà hai hai tầng cách chỗ tuyển quân không xa, so với ở nhà khách thì càng tiện hơn”

Lời nói ngược lại tỏ ý nhún nhường, nhưng đường vào đó sâu tựa biển, anh sa vào rồi thì kêu trời trời không thâu, gọi đất đất chẳng hay, Cái Chí Huy không muốn chịu thiệt.

“ Muốn thì cậu đi mà ở, tôi tới nhà khách...”

Không đợi Cái Chí Huy nói hết, một thanh âm bén nhọn đã chen vào:

“ Anh Phó”

Hai người nghe thế đều quay người lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy ngắn hở cả đoạn đùi đang nhảy nhót lại gần Phó Suất.

“ Thư Sướng? Sao em lại ở đây?” Phó Suất cảm thấy bất ngờ.

“ Em nghe dì hai bảo anh tới nên ra đón.”

“ Mẹ anh thật nhiều chuyện, lần này anh đi công tác không có thời gian đưa con nhóc em đi chơi đâu” Phó Suất mỉm cười “Đây là em họ tôi, Thư Sướng”

Lúc hần xoay người định giới thiệu Cái Chí Huy thì thấy khuôn mặt oán khí ngút trời của anh đã vương đầy xuân sắc, hai mắt thẳng tắp tia em gái nhỏ – Thư Sướng.

Cái này cũng không lạ, gọi là bản sắc đàn ông. Trông thấy người đẹp đến ông già cũng cố căng hai mắt ra mà ngắm, nhìn cặp chân lộ ra kia, môn môn non tơ.

Kể ra cũng kỳ quái, đôi mắt của hai anh em này cực kỳ giống nhau. Nhưng cùng một đôi mắt dính trên mặt Phó Suất thấy thế nào cũng thật đáng ghét. Còn bày trên mặt em gái nhỏ này thật là động lòng người, ai cũng muốn yêu.

“Anh đây là đồng nghiệp của anh à! Đẹp trai quá, tranh thủ giới thiệu cho em đi” Trong lời nói rõ ràng có chút nũng nịu, Cái Chí Huymặc dù lớn lên không khó coi nhưng nhiều nhất cũng chỉ tính là mày rậm mắt to, so với tiêu chuẩn đẹp trai còn cách xa lắm. Xem ra nhờ vào quan hệ đồng nghiệp với anh họ nên được em gái này chú ý tới.

Cái Chí Huy nghe xong có chút hưởng thụ “ Xin chào, xin chào, anh là Cái Chí Huy, đẹp trai thì không dám nhận, ha ha ha”

Phó Suất lạnh lùng nhìn Cái Chí Huy cùng em họ mình lôi kéo làm quen, đột nhiên nói: “ Anh muốn về nhà khách vậy chúng tôi đi trước đây”

Thư Sướng hơi thất vọng “Chí Huy, anh không đi cùng sao? Sở trường của em là món chân gà cola đấy”

Kế tiếp hai anh em họ chứng kiến vẻ mặt cương cứng như lâm vào lựa chọn sinh tử của Cái Chí Huy.

Nếu có mặt em họ, chắc họ Phó sẽ biết thu liễm cái tính biến thái kia. Chung một mái nhà, biết đâu anh với em gái Thư Sướng sẽ bén chút lửa tình.

Quan hệ của anh với cô bạn gái nhà sĩ gia chưa ổn định, bình thường ai chả muốn trèo cao. Thư Sướng là em họ Phó Suất, nhất định gia thế không kém. Nghĩ vậy, Cái Chí Huy nhiệt huyết sôi trào.

“ Chuyện kia.... Phó Suất nói cũng có lý, chúng ta ra ngoài công tác phải lấy nhiệm vụ làm đầu”

Phó Suất vỗ vai Cái Chí Huy, ý vị sâu xa nói “ Tôi chính là thích loại người như anh, biết nhìn đại cục”

Căn nhà hai tầng theo lời Phó Suất thực tế là một biệt thự trên đỉnh núi. Cả ngọn núi này là của nhà hắn cũng nên, tới chân núi đã có người dắt hai con ngựa đứng chờ.

“ Nhà chúng tôi tự nuôi ngựa, đỡ phải leo bộ, chúng được thuần hóa rồi, đường cũng không xa, cưỡi chơi thôi”

Vì vậy, Phó Suất cùng Thư Sướng cưỡi chung một ngựa, Cái Chí Huy tự mình cưỡi một con, leo lên núi.

Lưng chừng núi có một hồ nước nhân tạo, hoa sen phủ kín mặt hồ, ven hồ còn có đình bát giác hóng mát với hai thuyền gỗ. Chắc là nơi cho người nhà họ Phó vui chơi.

Trong nội tâm, Nắp Chí Huy bắt đầu ghen tỵ.

Vẫn biết người Phó gia không cùng đẳng cấp với anh. Trong nội thành thì ở nhà cao cấp đi xe xịn, tới nơi thâm sơn cùng cốc này thì mua núi xây biệt thự, đào ao chăn ngựa, đậm chất quý tộc. Phó gia có tiền, hơn nữa còn không phải là có tiền bình thường à nha.

Mẹ kiếp, biết bao giờ mình mới phấn đấu đến cảnh giới như vậy.

Bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, Thư Sướng kia càng trở nên mê người

10. Chương 10

Lên tới đỉnh núi, Cái Chí Huy vượt lên mấy bước, nhảy xuống ngựa, chạy tới dìu người đẹp.

Em gái cười, vịn tay đồng chí Cái, nhanh nhẹn xoay người vào nhà.

Máy tóc dài theo gió tung bay, hai mắt Cái Chí Huy híp lại nhìn tới ngây dại, hóa ra nụ cười khuynh thành là có thật

Anh vừa định theo sát, đã bị thanh âm lạnh lùng kéo về “ Nè, còn nhìn cái gì, mau đỡ tôi xuống”

Chỉ thấy Phó Suất trên lưng ngựa miễn cưỡng đưa tay ra, bộ dáng dè dặt “anh không dìu, tôi không xuống”

Cái Chí Huy lườm hắn, không tình nguyện duỗi tay cho chiến hữu vịn.

Phó Suất tận dụng triệt để, xuống ngựa còn làm bộ trượt chân, nhắm ngay ngực tiểu Cái chui vào.

“ Này, ngực anh thật rắn chắc, cho tôi cảm giác an toàn” Phó Suất làm nũng, không đợi phản ứng của Cái Chí Huy đã nói tiếp “ Em tôi không ở lại tiếp anh, anh thất vọng à?”

Cái Chí Huy hất hấn sang một bên, cũng không xấu hổ, khoe miệng chỉ hơi co rút. Sao anh không biết, mình cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. Phó gia như cây đại thụ người người mong núp bóng. Chỉ cần cùng em gái Thư Sướng có chút mập mờ thôi cũng được. Tối thiểu sau này có thể kể cho vợ tương lai nghe chuyện tình u buồn của mình với cô tiểu thư thiên kim nhà giàu.

Phụ nữ đều thích nghe chuyện như thế, nói ra càng làm tăng giá trị bản thân, anh bị họ Phó chiếm tiện nghi, mượn em gái hấn mạ tỹ vàng lên mặt thì có làm sao.

Họ Phó là kẻ tự phụ, làm sao biết phương pháp mạ vàng biến thái như vậy. Chỉ nghĩ là anh mê em họ hấn tới thần hồn điên đảo, trong lúc nhất thời cũng không rõ nội tâm ra sao.

Vào trong là đại sảnh sáng ngời, Phó gia đem vườn hoa cùng phòng khách hợp làm một, bốn phía cửa sổ sát sàn đặt hơn mười bồn cây cảnh, phẳng phất như bước vào rừng nhiệt đới, không khí tươi mát.

“Mấy cây này đều là bảo bối của mẹ tôi, bà bình thường nhiều việc không có thời gian chăm sóc, trên núi thuê thợ chăm sóc riêng. Mẹ tôi bảo nhìn mấy bảo bối này, ăn cơm cũng ngon hơn, thành ra, bàn cơm cũng đặt ở đại sảnh này luôn” Phó Suất ngồi trên ghế sa lon, lười biếng giải thích với Cái Chí Huy.

“Mau tới đây ăn cơm thôi.” Thanh âm nũng nịu của Thư Sướng vang lên.

Ba người ngồi quây quanh bàn bằng gỗ thô, bắt đầu thưởng thức món ăn ngon lành do mỹ nữ tỉ mỉ chế biến. Do thói quen trong quân đội, bình thường tiểu Cái ăn rất nhanh, nếu không, cùng một đám hơn mười người ngồi xung quanh, đồ công phu thường loãng ra thì một lúc là chẳng còn gì.

Nhưng giờ trước mặt người đẹp, dáng ăn của tiểu Cái cứ phải gọi là nhã nhặn, con người không ngừng đảo giữa đĩa hải sản với em gái.

Em gái Thư Sướng cũng không phải đèn cạn dầu, không ngừng đong đưa với anh Cái, muốn nói lại thôi.

Còn Phó Suất thì âm thầm đánh giá hai người, yên lặng cắn nát đùi gà.

Sắc trời nhuộm tối, sau ăn bữa cơm không biết mùi vị, ba người đều muốn về phòng nghỉ ngơi. Đang ăn hoa quả tráng miệng, thừa dịp Phó Suất đi rửa tay, tiểu Cái nói với Thư Sướng “Cảnh đêm trên núi chắc đẹp lắm nhỉ, anh muốn đi dạo để tiêu cơm, em có muốn đi cùng không?”

Em gái hé miệng cười “Được ạ, vừa tản bộ vừa giảm béo luôn”

“Ừm, tỷ nữa hẹn nhau ở đại sảnh... Đúng rồi em đừng nói cho anh họ em biết nhé, không cậu ta lại đòi đi theo, anh muốn kể cho em nghe chuyện trong quân ngũ của anh họ em. Buồn cười lắm!”

Em gái càng vui vẻ, mắt xoe tròn gật đầu.

Vào căn phòng Phó Suất chuẩn bị cho, Cái Chí Huy nhanh chóng kéo túi du lịch lấy kem đánh răng với bàn chải vào phòng tắm

Vào phòng tắm mới phát hiện ở đây đã đầy đủ đồ dùng, tiểu Cái xoẹt xoẹt đánh răng xong tiện thể cầm chai nước hoa trên kệ xịt xịt vào quần áo.

Đánh răng cho thơm tho, Cái Chí Huy ngắm anh đẹp giai trong gương, búng tay- xuất phát

Đồng hồ điểm chín giờ, trong đại sảnh không một bóng người, chắc để phòng trộm cửa sổ bốn phía đều khóa kín.

Cái Chí Huy thấy hơi nóng, ra sa lon kiên nhẫn đợi.

Trong bóng tối, rừng cây bốn phía mờ ảo, tựa như một đám quỷ quái đang nhìn chăm chăm vào anh. Cái Chí Huy cẩn nhắc xem tỷ nữa đi đâu cùng em gái rồi lựa thời cơ thổ lộ.

Càng nghĩ mi mắt càng dúi lại, cơ thể như bị chìm trong đầm nước, bùn nhão sền sệt bắt đầu tràn vào khoang mũi làm anh khó thở.

Đột nhiên một con cá nhỏ xuyên qua lớp bùn chui vào trong miệng anh, mang theo một làn khí mát lạnh.

Như vớ được cửa bảo bối, anh liều mạng há to miệng mặc con cá kia bơi qua bơi lại.

Rốt cuộc anh cũng kéo được đôi mi trĩu nặng lên. Phát hiện có người ghé sát mặt mình, nhìn kĩ lại hóa ra là Phó Suất.

Đệt! Cái Chí Huy giật giật cánh tay nhúc nhích mỗi đám ngay một đám.

Bên cạnh, Thư Sướng kêu lên đầy sợ hãi “Anh”

Cái Chí Huy nghĩ thầm Phó Suất này thật to gan, dám trước mặt em gái dõ dạc lưu manh sàm sỡ

“Anh tôi tốt bụng giúp anh hô hấp nhân tạo vậy mà anh còn lấy oán trả ân”

Hô hấp nhân tạo? Xảy ra chuyện gì thế?

Ra là, trong sảnh trồng nhiều cây xanh, ban ngày thì tốt nhưng đến tối thì trong phòng toàn khí cac bo nic đứng trong đó dễ bị thiếu oxi. Mọi người trên núi đều biết thế nên ban đêm không ai ra đây.

Chỉ có con khỉ háo sắc Cái Chí Huy chui vào cái phòng độc hại này, kết quả là ngất đi lúc nào không biết. May mà Phó Suất đi ngang qua trông thấy Cái Chí Huy té xỉu, trong lúc cấp bách Phó Suất nhặt gạt tàn ném vỡ cửa sổ sắt sàn.

Tiếng vang rất lớn đánh thức tất cả mọi người.

Nhìn khuôn mặt bầm tím của Phó Suất, Cái Chí Huy có chút ngượng ngùng, hàm hồ không nói rõ lý do mình ra đại sảnh. Nhất là nhìn thấy em họ hấn mặt đồ ngủ, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ thì trong lòng càng tức giận. Anh bị lừa!

Tới khi Phó Suất dìu anh vào phòng, suy nghĩ hỗn loạn của anh cũng thông suốt.

“Phó Suất, hô hấp nhân tạo mà cần dùng lưỡi à”

Phó Suất không nói gì, xoay người đóng cửa, khóa trái, sau mỉm cười thật tươi.

“Phương pháp hô hấp nhân tạo thì có rất nhiều, kiểu gì thì cũng là thông khí, hôm nay tôi dạy anh trọn bộ”

11. Chương 11

Trong phòng ánh sáng nhạt nhoang, chỉ có hai tròng mắt Phó Suất sáng lập lóe.

Cái Chí Huy thầm kêu khổ, cổ nuốt xuống một ngụm oxi khàn khàn nói: “Cậu... cậu dám”

Lời còn chưa nói xong, tiểu Cái đã hồi hận. Bây giờ mà nói “Cậu dám”

chẳng khác gì phụ nữ lộ ngực hô “Không được nha~~”

Đây không phải là gian díu với đàn ông thì là gì?

Muốn thể hiện nhiệt huyết đàn ông thì chỉ cần dựng thẳng cờ chứng minh bản sắc anh hùng Á châu. Lần này Phó Suất không nói nhiều, vật ngay Cái Chí Huy ra giường.

Bóng tối làm các giác quan trở nên mẫn cảm, trên người còn có móng vuốt dao động, lột từng lớp từng lớp quần áo của anh.

Đột nhiên Phó Suất dừng lại, dí mũi vào cổ Cái Chí Huy ngửi ngửi “Crave? Hương vị thật mê hồn nha”

Cái Chí Huy đã sớm quên mất việc anh ra sức xịt nước hoa trong nhà tắm, để bây giờ bị Phó Suất lôi ra đùa bỡn.

Sau đó, Phó Suất cười lạnh một tiếng “Anh có ý đồ xấu xa với em gái tôi đúng không? Nếu không bị ngất, có phải anh định như vậy?”

Nói xong Phó Suất đặt tay lên ngực Cái Chí Huy tóm lấy một hạt “đậu chocolate” bắt đầu xoa nắn. Cái Chí Huy chưa kịp hó hé, một bàn tay khác đã luồn vào trong quần lót của anh, không biết mò được cái gì.

“Có phải còn định làm như vậy nè”

Cái Chí Huy trợn mắt, cố lấy lại trong sạch: “Đệt! Mẹ mày! Ông thêm giống mày à, thô bỉ như cái dít ý”

Phó Suất vốn đang tức, nghe Cái Chí Huy nói thể thoág cái liền vui vẻ

“Không phải như vậy hả? Hay mình đổi kiểu khác coi sao.”

Cái Chí Huy đầu chịu cho hấn sờ xuống nữa, đang muốn vùng lên. Phó Suất đang một mực mỉm cười thành linh đăm một quyền vào bụng anh.

Tiếng rên rỉ thống khổ lập tức bị Phó Suất nuốt xuống., trong phòng chỉ còn tiếng đồng hồ tíc tắc cùng tiếng thở dốc nặng nề...

Anh luôn biết phụ nữ vô cùng yếu ớt.

Trời sinh là phải yếu, ban đêm đi đường phải cảnh giác với yêu râu xanh, ở văn phòng thì phải đề phòng đồng nghiệp nam quấy rối tình dục, đáng sợ nhất là bị người quen hãm hiếp! Đến lúc đó người ta chỉ cần nháy mắt tỏ vẻ vô tội “Tôi nghĩ cô tự nguyện” Đệt, lúc đó còn nói được gì?

Hiện tại Cái Chí Huy phát hiện ra anh so với phụ nữ càng yếu ớt hơn

Bị quấy rối cũng không thể khóc lóc kể nể với ai, rốt cuộc trong đêm không trăng bị hiếp rồi!

Giây phút cửa sau bị nhét đầy, Cái Chí Huy mở to hai mắt không dám tin, nghĩ lấy hết sức bình sinh cố đem vật kia kẹp đứt,

Đáng tiếc gặp phải Phó Suất, chơi “cửa sau” thành thạo. Hắn nắm nơi mềm yếu nhất của Cái Chí Huy dấn vào tai anh nói “ Anh dám kẹp đau tôi, tôi bẻ gốc cây này cho anh coi”

Cái Chí Huy không dám

Mẹ nó, hồi nhỏ thường bị dọa không được trèo lên cây nếu không trạc cây sẽ làm tiểu kê kê bị thương, lớn lên không lấy được vợ, thành ông già cô đơn. Hình ảnh lão già râu dài thật dài khắc sâu trong ký ức Cái Chí Huy. Đàn ông, cái gì cũng có thể thiếu nhưng tuyệt đối không thể thiếu kê kê.

Khi Phó Suất thỏa mãn rút ra, Cái Chí Huy cảm thấy mình ngay cả ông già râu dài cũng không bằng.

Sau khi phá nát một đời giai tân, Phó Suất cài thắt lưng rời đi.

Thậm chí vờ vịt thương hại cũng không làm, dù là súc sinh cũng biết nói “Yên tâm tôi sẽ chịu trách nhiệm” hoặc là “Tôi chưa gặp người nào như anh nên không không chế được”

Nếu không cũng phải khen một câu đại loại “Đít anh rất chặt, tôi rất hài lòng”

Phó Suất nhìn lướt ra phía ngoài cửa sổ thấy có ánh sáng lóe lên, liền nhấc chân bước ra ngoài.

Ông đệt tổ tông tám đời nhà mày!

Cái Chí Huy giãy dụa muốn đứng dậy lại cảm thấy hai chân run rẩy. Phía sau càng không phải nói, buốt tận óc, kích thích lòng tự trọng của anh.

Hai tay run run mặc quần áo, thấy pho tượng đồng trên bàn, anh liền cầm nó xông luôn ra ngoài.

Mặc kệ hắn có là con của tham mưu trưởng hay không, lúc này anh chỉ muốn đập cho cái đầu súc sinh ấy nở hoa, không thành thịt nát thì không giải được mối hận này.

Khập khiễng lao ra, anh phát hiện cửa phòng khách dưới lầu khép hờ, bên trong hắt ra ánh đèn neon trắng.

Cái Chí Huy nắm chặt pho tượng định đẩy cửa bước vào, song bên trong lại truyền ra tiếng thét thảm thiết ngăn bước chân anh.

Nghiêng người nhìn vào khe cửa, hai mắt Cái Chí Huy dần trừng lớn, tượng đồng trong tay suýt nữa rơi xuống.

12. Chương 12

Trong phòng đèn sáng trưng phản chiếu những khuôn mặt đờ đờ sát khí.

Nửa đêm trên núi, một đám người ăn mặc quái dị không biết xuất hiện từ lúc nào. Cầm đầu là một tên đầu trọc, chính giữa ót là một đám tóc đỏ, nhìn giống hệt bầy ngựa hoang, trong ánh sáng trắng, cái đầu trở nên bóng loáng.

Năm sáu tên còn lại trông giống hệt tuần sơn yêu quái trong Tây du ký. Phó Suất kẹt trong đó nhìn đặc biệt giống người.

Còn có một gã đàn ông bị 3 con yêu quái vây ở giữa, cái tên bờm ngựa kia đang cầm vật gì đó chọc chọc vào cặp hông hở ra của gã.

Cái Chí Huy tập trung nhìn kỹ hóa ra bờm ngựa đang cầm một cái cán bột trong tay.

Gã đàn ông nằm trên mặt đất không chịu được, tru lên thảm thiết. Làm Cái Chí Huy đang rình ngoài cửa đau cả tai.

Phía dưới cửa anh vừa mới bị súc sinh khơi thông. Cảm giác bị khuếch trương tới bây giờ vẫn luẩn quẩn bên người, chứng kiến việc này, tất cả các mạch máu anh đều co lại, lạnh run.

Bên trong đang diễn ra trò gì, hiển nhiên đồng chí Cái biết rõ.

Kể cũng lạ, tiếng động bên trong lớn như vậy mà mọi người trong nhà không ai biết, chẳng nhẽ lại ngủ như chết hết.

“Được rồi, Hồng Quân, không phải nửa đêm tìm anh là muốn chế tạo hiện trường án mạng chứ”

Động tác của Bờm ngựa cũng không dừng, miệng không sạch sẽ nói “Anh, anh không biết thằng ranh này quá đáng thế nào đâu, nó dám dẫn theo ba thằng nhóc con tới đập nát con xe mới của em. Hôm nay rơi vào tay em, em cho nó muốn chết cũng không xong”

Người nọ có vẻ là họ hàng của Phó Suất, phản ứng đầu tiên của Cái Chí Huy chính là muốn báo cảnh sát. Việc này Phó Suất quá đáng rồi! Đầu tiên là cưỡng gian chiến hữu, giờ lại dung túng cho thân thích làm chuyện xấu, Em mình hại người ta ra như vậy mà Phó Suất còn có thể ngồi trên ghế sofa lạnh lùng nhìn.

Loại người bại hoại như vậy đáng kéo ra pháp trường xử tử!

Nhưng mà nghĩ lại, đi báo công an những kẻ trong phòng kia sẽ chịu báo ứng. Họ Phó cũng đừng hòng an ổn. Nhưng tới lúc đó chuyện anh bị một thằng đàn ông khác “khai quang” lan truyền ra, thì ông già sư trưởng nhà hán không phan thân anh ra chắc.

Cha anh là nông dân chân đất, làm sao so sánh được với ông già có tiền có thế kia, lúc đó chỉ có anh đứng lên hứng mũi chịu sào, tưởng tượng tới đây, xúc động muốn đập bể đầu của người kia cũng xẹp xuống,

Mấy ý, tố chất tâm lý không bằng người ta, muốn so sánh ư, cứ đợi nhảy lầu tự sát đi. Không thèm so sánh nữa, trong lòng anh cũng thoải mái hơn nhiều.

Cứ nhìn tiểu tử trong phòng thì biết, bị người ta gian còn không tính, lại bị một đám đứng xem, làm không tốt còn bị luôn phiên làm lại. Thấy vậy, cái án dữ dội trong phòng kín của anh không nhằm nhò gì.

Kể không may mắn kia, ngoại trừ kêu mấy tiếng xong thì không thấy động tĩnh gì nữa, tay bị người ta đè chặt xuống thảm.

Nốt ruồi đỏ trên mu bàn tay kia như nở ra máu.

Cái Chí Huy nghĩ anh nên làm gì đó, bằng không cùng lũ cầm thú trong phòng kia có khác gì nhau.

Anh bỗng nhớ ra lúc lên núi trông thấy cảnh cây chất đồng cạnh biệt thự, bởi vì cây ăn quả trên núi thường bị cắt tỉa nhiều.

Cái Chí Huy thu dọn ba lô trên lưng xong, rón ra rón rén lên ra cửa chính biệt thự.

Nương theo ánh trăng yếu ớt, anh trông thấy ngoài cửa lớn đậu mấy chiếc xe jeep

Vừa nãy bị Phó Suất lấn đi lộn lại không chú ý động tĩnh bên ngoài, xem ra ánh sáng lấp lóe ngoài cửa sổ là do đèn xe này.

Cái Chí Huy sờ túi quần, may mà ở nhà ga có mua ba cái bật lửa. Anh đem hai cái bật lên ném vào đồng cảnh cây chất cao, rồi lấy đá đập vỡ chúng, khiến chất lỏng bên trong chảy tràn ra ngoài, cuối cùng bật chiếc bật lửa còn lại.

Muốn đám cảnh cây khô cháy phải mất chút thời gian, châm lửa xong đợi ngọn lửa bắt đầu bốc cao Cái Chí Huy hô lớn “Cháy rồi”

Xoay người biến mất trong bóng đêm.

Khi anh tìm được nhà dân thì trời đã tảng sáng. Cán bộ kĩ thuật bình thường ngoài giờ thể dục buổi sáng căn bản là không rèn luyện gì. Tuy anh có chơi bóng rổ, nhưng mà chạy một thời gian dài như vậy hai chân cũng mỏi nhừ.

Cái Chí Huy không sợ Phó Suất biết lửa là do anh đốt. Biết được thì sao? Coi như đổi lại sự trong trắng cho cái nhỏ lỗ thuần khiết của anh.

Mỗi lửa này là cho Phó Suất biết, Cái Chí Huy này không dễ chọc đâu!

Ra đường lớn, Cái Chí Huy đón taxi về thẳng nhà khách.

Việc tuyển quân quan trọng nhất là công tác thăm hỏi các gia đình

Lúc Cái Chí Huy tới, tân binh cơ bản đã kiểm tra sức khỏe xong. Vừa cầm danh sách trong tay, phân chia theo khu vực, lại phải “chăm sóc đặc biệt” cho một đồng lãnh đạo trong đơn vị. Thoáng cái, đã tới giờ Cái Chí Huy đi thăm hỏi các gia đình tân binh.

Cha mẹ của những tân binh kia đều vô cùng nhiệt tình, rượu quý trà ngon đều đem ra tiếp đãi cán bộ. Càng có nhiều người ở sau lưng chủ động nhét chi phiếu vào tay Cái Chí Huy

Cha mẹ nào chẳng hi vọng con mình vào bộ đội có thể ở gần người quen thuận tiện giúp đỡ nhau. Họ không biết cán bộ tiếp binh không phải là cán quân sự, chỉ có cán bộ hậu cần nhận rồi mới tra được tân binh bị chuyển chuyển đi đâu.

Đối với loại chuyện Chu Du đánh Hoàng Cái này, Cái Chí Huy giữ thái độ ồm ờ. Anh mà không nhận tiền không chừng cha mẹ người ta tối ngủ không ngon. Tội gì mà không làm.

Cầm tiền lì xì trong tay, anh tới thăm gia đình cuối cùng hôm nay.

Đi một lúc lâu mới thấy bức tường cũ nát. Cái Chí Huy chắc mắt vào nhà này không sơ múi được tý gì rồi.

Chưa vào tới cửa đã nghe thấy tiếng mắng bên trong, cán bộ thôn dẫn đường không biết phải làm gì “Đây là gia đình ông Cao, trong thôn nổi tiếng nóng tính, chắc lại đang mắng con ổng”

Quả nhiên bước vào cửa chính, liền thấy ông cụ cầm chổi đuổi theo một thanh niên.

Cậu thanh niên thoát nhìn rất khỏe mạnh, nhưng chạy có chút khập khiễng.

“Ông Cao, có cán bộ tới thăm nhà ông, ông đợi lát hãy dạy con”

Ông cụ nhìn quân trang của Cái Chí Huy, lập tức sợ hãi ném chổi, chạy tới đón tiếp. Lại quay ra vẫy vẫy cậu thanh niên đang nấp ở góc sân “Còn không ra đây! Cái thằng sao chổi này”

Cái Chí Huy cau mày dò xét thanh niên kia, y một mực cúi đầu, chắc là xấu hổ khi bị người ngoài bắt gặp cảnh bị cha đuổi đánh, hai tay nắm chặt mép quần.

Trên mu bàn tay thấp thoáng nốt ruồi son.

Cái Chí Huy gắt gao nhìn thẳng nốt ruồi quen mắt kia, cũng không biết trong lòng anh nghĩ gì.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền tới có thanh âm biếng nhác.

“Nhiệm vụ thăm hỏi các gia đình hôm nay xong chưa?”

Cái Chí Huy nhìn lại, thấy Phó Suất vác bộ mặt tà môn ma đạo thông thả bước vào.

13. Chương 13

Đồng chí Cái nhìn thấy hấn, cơ vòng lại đau âm ỉ.

Mà người thanh niên vẫn một mực cúi đầu kia khi thấy Phó Suất mắt cũng đỏ hồng. Chắc chắn là bị yêu nghiệt họ Phó này uy hiếp một trận nên giờ cần rảnh nửa ngày cũng không dám phát tác.

Cái Chí Huy càng thêm xác định thân phận của cậu ta, xem ra chính là vị được nếm mùi cán bộ hôm qua.

Bản thân anh phóng hỏa xong phải mộng bỏ đi, không biết kết quả cuối cùng thế nào. Bây giờ nhìn chân tay cậu ta vẫn đầy đủ, xem như đã làm được việc công đức.

Nghĩ vậy, lông mày anh không khỏi dãn ra, nhìn cũng không thèm nhìn họ Phó, cúi đầu xem danh sách, thanh niên kia tên là Cao Hiểu Bảo.

Việc kế tiếp cứ theo trình tự mà làm.

“Cậu tên Cao Hiểu Bảo?”

Vị kia ngẩng đầu nhìn Cái Chí Huy, lại tiếp tục nắm mép quần.

Ông cụ sốt ruột, nhấc chân đạp mạnh vào hông Hiểu Bảo

“Mày im cái rắm ỷ”

Mắt thấy mặt Hiểu Bảo thoáng cái trắng bệch, trên trán nhanh chóng rịn đầy mồ hôi lạnh, Cái Chí Huy đoán không chừng động phải vết thương rồi, tư thế hôm qua chắc cậu ta bị thương không nhẹ.

Phản xạ có điều kiện hông anh cũng đau theo.

“Ấy, sao bác lại dạy con thế, cháu cho bác biết, tiêu chuẩn chọn quân của chúng cháu cũng phụ thuộc vào cách giáo dục của cha mẹ đấy”

Ông Cao nghe vậy không dám nói thêm câu gì.

“Đồng chí à, là tôi không tốt, không nên dạy con như thế, tuy tiểu Bảo nhà chúng tôi có hơi bướng bỉnh, nhưng nó là con ngoan có tiếng, không tin... không tin anh cứ hỏi trưởng thôn”

Nói xong liền xán tới chỗ cán bộ thôn nháy nháy mắt.

Tiểu Bảo thấy cha mình phải cạy cục người ta trong lòng không vui, đảo mắt nói: “Tôi là Cao Hiểu Bảo”

“Cậu tự nguyện nhập ngũ đúng không?”

Cao Hiểu Bảo nửa ngày mới hừ một tiếng “Vâng”, nhìn thế nào cũng không giống thanh niên nhiệt huyết chuẩn bị dấn thân vào sự nghiệp bảo vệ tổ quốc.

Cái Chí Huy chuẩn bị cầm danh sách dẹp đường hỏi phủ, nếu người ta không tự nguyện thì nói gì cũng vô dụng, Cao Hiểu Bảo nhất định sẽ bị đánh trượt.

Ông Cao thấy Cái Chí Huy sắp đi, lập tức sợ hãi nắm tay anh nói “Đồng chí, sao cậu đi vội thế, không ở lại dùng cơm”

Phó Suất mỉm cười nói “Bác ạ, chúng cháu phải về để mở hội thảo nghiên cứu, thời gian gấp gáp không thể trì hoãn. Thủ trưởng bọn cháu rất nghêm khắc”

Người nông dân nghe nhắc tới thủ trưởng như vậy càng kinh sợ, tự nhiên một đường khúm núm tiến cán bộ có quyền quyết định vận mệnh con mình ra khỏi cửa

Ra tới cửa lớn thừa dịp Cái Chí Huy tụt lại phía sau, ông Cao móc trong ngực ra một xếp tiền nhả nhúm dúi vào ngực Chí Huy.

Cái Chí Huy liếc nhanh một cái, tính đại khái được 200 tệ.

Ông lão chắc chưa có kinh nghiệm làm việc này, đến chuyện phải bọc tiền trong giấy cũng không biết. Hồi lộ công khai thế người đảng trước chỉ cần quay lại là nhìn thấy hết.

Cao Hiếu Bảo đã không có khả năng tòng quân, Cái Chí Huy sao có thể vì 200 tệ mà phạm sai lầm trước mặt người khác.

Trở mình trưng ra sắc mặt liêm khiết, Cái Chí Huy một tay ném tiền xuống đất nghiêm nghị quát “Bác làm gì vậy”

Người đằng trước nghe thấy tiếng quát của Cái Chí Huy đều quay đầu lại. Ông Cao lập tức luống cuống như đứa trẻ phạm lỗi, mí mắt che kín nếp nhăn run run, đôi mắt đục ngầu ngẩn lệ.

Cái Chí Huy không đành lòng.

Ông Cao này giống hệt cha anh, tính tình nóng nảy nhưng lại dễ mềm lòng.

Nhà ông nghèo khó, mong đứa con được nhập ngũ như cá chép vượt long môn, nhưng bây giờ bao nhiêu hi vọng của ông đều giống như đám tiền nhả nhúm kia rơi hết xuống đất.

Cao Hiếu Bảo ngồi xổm xuống nhặt lên từng đồng 10 tệ, 20 tệ, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, lôi kéo cha mình vào trong sân nhỏ.

Ông Cao giơ tay tát mạnh vào mặt con mình, há miệng mắng “Mày đúng là không ra gì, có một xuất nhập ngũ là dễ lắm hả con, mày làm cha mày mất hết cả thể diện rồi” Miệng mắng con nhưng nước mắt lại rơi lã chã.

Lần này Cao Hiếu Bảo không trốn mặc cha mình đánh hết cái này tới cái khác.

Trên đường trở về, cán bộ thôn thở dài nói với Cái Chí Huy “Vợ mất sớm, ông ấy một mình nuôi con hơn mười năm. Đứa nhỏ học hành không đến nơi đến chốn, ông ấy lại không muốn con mình làm nông dân. Lúc trước vì muốn có suất nhập ngũ này mà trong thôn ai nhờ vả được ông ấy đều tới nhờ vả hết. Không biết vì sao hôm nay lại dõ chứng đánh con như vậy, kết quả công cốc”

Cán bộ thôn không biết nhưng Cái Chí Huy lại đoán được tám chín phần. Hiếu Bảo kia đập bể xe nhà họ Phó, tên bõm ngựa kia sao có thể dễ dàng buông tha cậu ta? Đền tiền là tất nhiên, cái xe kia không chừng giúp nhà họ Cao uống nước lọc cả năm.

Lại nghĩ tiếp, cả nhà họ Phó đều đáng hận, cả nam lẫn nữ, đều rất một lũ khôn nạn, cầm thú trong đám súc sinh.

Đến đầu thôn, cùng cán bộ thôn chào tạm biệt, cái kẻ cả đường mỉm cười kia lại khoác lên bộ lông súc sinh “Xong chuyện làm ăn rồi hả, giờ mình bàn chút chuyện riêng tư nhỉ?”

Cái Chí Huy nhìn bốn phía không người, từ trong túi quần rút ra con dao gọt trái cây, lạnh lùng nói: “Phó Suất!

Nếu mày dám đụng vào một sợi lông của ông, có tin ông cho dao trắng xĩa vào, dao đỏ rút ra không?”

Phó Suất sợ tới mức “run rẩy”, sợ hãi nói “Anh muốn giết tôi diệt khẩu ư? Tôi sợ lắm ý!”

Trước mặt Phó Suất, Cái Chí Huy chưa bao giờ ở thế thượng phong, giờ phút này rồi cuộc anh cũng có cảm giác ưu việt như tầng lớp nông nô nổi dậy xoay mình.

Phó Suất dựng cổ áo nói tiếp “Hiện tại, cảnh sát đang ở nhà tôi chờ anh về ghi khẩu cung, anh mà giết tôi có tính là trốn tội hay không?”

Cái Chí Huy cười lạnh một tiếng “Cảnh sát? Chớ không phải tới điều tra vụ giam giữ trái phép hử?”

Phó Suất chớp chớp mắt ra vẻ thuần khiết “Nhà tôi hôm qua gặp hỏa hoạn, đốt trụi nửa ngọn núi. Sau đó đội cứu hỏa đã nói có người cố ý phóng hỏa, do tổn thất nghiêm trọng, cảnh sát đã lập chuyên án điều tra. Thế nào? Đồng chí Cái trở về hợp tác điều tra tỳ nhĩ?”

Cái Chí Huy không tin, anh rõ ràng chỉ đốt có ít cành cây, hơn nữa đốt xong lập tức hô lớn, sao có thể thiêu nửa ngọn núi được.

Khi anh bán tín bán nghi theo Phó Suất lên núi,, từ sườn núi đã nhìn thấy biệt thự đồ nát thê lương.

Đầu óc Cái Chí Huy ong ong, miệng run nửa ngày cũng không dám hỏi có thương vong gì không.

Càng gần đỉnh núi, Cái Chí Huy càng bắn khoăn. Đám gỗ kia cũng không gần biệt thự, sao có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Trừ khi có kẻ lửa cháy đổ thêm dầu, cứ thế mặc lửa lan ra... Càng nghĩ Cái Chí Huy càng như rơi vào vực sâu không đáy.

Nâng mắt nhìn Phó Suất vẫn mỉm cười bên cạnh, Cái Chí Huy lần nữa sợ hãi than: Bản thân anh chọn phải loại đáng sợ gì thế này.

14. Chương 14

Lên tới đỉnh núi, một cảnh sát lao ngay tới trước mặt Phó Suất “Anh Phó, lửa to đốt sạch mấy phòng nhà anh rồi! Quá tuyệt”

Bình thường nói mấy lời này lúc nhà người ta còn đang bốc hơi nghi ngút, không phải là đứa hồi nhỏ bị lừa đá thì cũng là thằng có huyết hải thâm thù với người ta.

Hiển nhiên tên nhóc này không phải hai loại trên, Phó Suất mỉm cười vỗ vỗ vai y nói: “Không cháy thì không thấy mặt chú. Thế nào Mập Mập, lại thắng chức hửm?”

Mập Mập đẩy mũ tiếp lời “ Vừa thắng lên làm đội trưởng đội hình sự, án đầu tiên chính là vụ phóng hỏa nhà anh” Y nhìn nhìn, Cái Chí Huy bên cạnh mặt lạnh te, hỏi “Vị này chính là đồng sự bỏ đi lúc nửa đêm hôm qua hả?”

Thấy Phó Suất gật đầu, Mập Mập bắt đầu tiến hành hỏi cung

“Hôm qua anh rời đi lúc nào?”

Cái Chí Huy lấp bắp trả lời “ Đại khái... Khoảng 12 giờ đêm”

“Vì sao rời đi?”

“ ... Tôi...”

Cái Chí Huy không biết nói sao. Bình thường lúc đùa giỡn thì anh có vẻ thông minh, kỳ thực gặp việc lớn thì chẳng ra được tý khôn nào. Ngây ngốc trong quân ngũ nhiều năm như vậy, thằng nhỏ đã sớm có thói quen lãnh đạo hỏi mới trả lời rồi.

“ Hôm qua...”

Lúc này Phó Suất nói tiếp “Hôm qua tiểu Cái bất tỉnh ở phòng khách, lúc sau anh ấy nói với anh là bức bối khó chịu muốn xuống núi đi bộ. May mà anh ấy rời đi... phòng của anh ấy ở là gần ngọn lửa nhất, nghèo trong lúc công tác thì gọi là hy sinh vì tổ quốc, được cấp quốc kỳ nhá!”

Mập Mập ha ha một trận, Cái Chí Huy cảm tức trừng Phó Suất, khó trách hắn cùng tên Mập Mập kia là bè đảng, tốt đẹp như nhau, đệt một lũ mồm rộng.

Nhưng hắn nói vậy ngược lại giúp anh che giấu, nhưng sao hắn nói chuyện với Mập Mập, bàn tay lại như có như không sượt qua vai anh, thực mẹ nó làm người ta sờn cả gai ốc.

Mập Mập thấy quan hệ tốt đẹp của hai người, chắc mắt cùng phòng sao thể có xích mích, liền qua loa mấy câu rồi xoay người hỏi kẻ khác.

Phó Suất vẫn ôm cổ Cái Chí Huy như cũ, như anh em một nhà, dán lên lỗ tai Cái Chí Huy nói “Anh sợ ư? Phòng mới bị thiêu, còn nóng hổi, sao anh run tới vậy?”

Đồng chí Cái liếc không thấy ai, lạnh lùng đẩy Phó Suất “Trong lòng cậu biết thừa là ai đốt, đừng ở đó mà đóng kịch, có gan thì đi mà vạch trần tôi, đến lúc đó hai ta cá chết lưới rách luôn”

Phó Suất không để ý nói “Không phải chỉ đốt có mấy phòng thôi sao? Việc gì phải phiền tới cơ quan chức năng, hai ta tự giải quyết nha”

Nghe thấy Phó Suất có ý âm thầm giải quyết, đồng chí Cái thoảng an tâm, lại vội hỏi “Không làm ai bị thương chứ?”

“Anh hét to vậy, mọi người trên lầu đều nghe thấy”

Cái Chí Huy an tâm triệt để. Cái lưng cong suốt từ khi lên núi cuối cùng cũng có thể ưỡn thẳng, nhếch lông mày nói “Mọi người đã chạy ra sao không ai dập lửa? Sao mấy cành cây khô có thể đốt cả nhà như vậy?”

Phó Suất lại trưng ra biểu cảm nghệ sĩ đa tình, diễn cảm ngâm nga “Xưa có nụ cười nàng U Vương khiến gió lửa như chư hầu đùa giỡn, nay có ta Phó thượng úy nhìn biệt thự cháy mà cười”

“Phắc” Cái Chí Huy lại bị họ Phó biến thái làm phát tởm.

“Cưng ơi, hôm qua anh đi nhanh quá, không nhìn thấy ngọn lửa hùng hực thiêu đốt cả căn nhà, ôi sinh mệnh cả căn nhà nằm trong tay ngọn lửa. Đứa con của tôi lại ra đời, hai ngày nữa tôi cho anh xem tác phẩm của tôi nhé!”

Còn xem cái gì? Cái Chí Huy có thể tưởng tượng ra bức tranh của vị này, nhất định là cảnh mấy nhân loại xoắn quấy với nhau trong đồng lửa, quần lên mình mấy con rắn, lại bôi thêm mấy thứ gia vị tăng hiệu quả thiêu nướng.

“Ngài cứ chậm rãi vẽ tiếp ha, không có việc gì thì tiểu nhân xin đi trước” Cái Chí Huy không muốn ở cùng một chỗ điên với thằng khùng này, xoay người muốn xuống núi.

Phó Suất cũng thu hồi vẻ nghệ sĩ, âm trầm nói “Không phải nói giải quyết chuyện riêng sao? Ngủ với tôi một đêm mà đủ tiền đền căn nhà này hả?”

Cái Chí Huy lại bắt đầu run rẩy nhưng lần này là bị chọc tức

“Chính cậu không cứu hỏa còn trách tôi”

Phó Suất không nói gì, chỉ ngón tay về phía cây cột chính giữa phòng, trên thân cột có khảm một lỗ nhỏ, nhìn kĩ sẽ phát hiện ra trong lỗ nhỏ đó có đặt một máy quay phim mini.

“Cái camera này là em tôi mang từ Mỹ về, độ sắc nét cao, tôi mới kiểm tra, cả quá trình phạm tội của tên phóng hỏa kia đều thấy rành mạch. Đáng tiếc chỉ xem được một nửa, nhưng không sao, đủ làm bằng chứng cho cảnh sát bắt kẻ xấu rồi”

“Cậu vô lại, nếu cậu giao bằng ghi hình ra, tôi sẽ tố cáo chuyện hai anh em cậu làm hôm qua”

“Tố cáo cái gì? Chuyện tôi ngủ với anh? Hay là chuyện em tôi xử lý thằng nhóc kia? Nhưng mà phải có chứng cứ nha, trong lỗ của anh còn tinh dịch của tôi hay là rửa sạch rồi? Vậy không dễ nha, nếu không cố đợi mấy tháng nữa xem anh có thai con tôi không, chờ sinh xong lại tiếp tục kiểm tra? Về phần thằng nhóc kia, anh xem đến rằm nó còn không dám đánh, năng lực của Phó Suất này anh còn không rõ sao?”

Cái Chí Huy cắn răng “Muốn thế nào?”

“Đền tiền! Nhà chúng tôi làm công ăn lương, không có nhà ở, muốn hại chết ông bà tôi ư?”

“Bao nhiêu?”

“Nhà trên núi không đáng tiền, tính cả phí tu sửa với đồ đạc thì chỉ 80 vạn thôi”

Cái Chí Huy hít một ngụm khí lạnh, anh nhin ănh nhin mặc mấy năm mới tiết kiệm được 8 vạn, họ Phó này muốn bức tử ông đây ư?

15. Chương 15

Cái Chí Huy không có tiền, Phó Suất cũng rất thẳng thắn

“Không có tiền thì có cái cúc hoa”

Cái Chí Huy sờ lên con dao trong túi quần, đem hết khí lực toàn thân mới đè nén được cảm xúc.

Phó Suất chẳng khác gì sói đói nhìn anh, chỉ ước trước mặt tất cả mọi người Cái Chí Huy nhảy bổ vào hắn.

Vì biệt thự bị cháy, buổi tối hai người đều về nhà khách. Về phần hiện trường hỏa hoạn, Phó Suất đã mở miệng thì ghi chép của cảnh sát thế nào chỉ có mình hắn rõ

Cái Chí Huy bụng đầy tâm sự, cơm tối cũng chẳng buồn ăn đã trở về phòng nghỉ ngơi

Chưa nằm ấm chỗ đã có người điện thoại tới tìm.

Khi Cái Chí Huy tới nơi đã thấy một ông lão ngồi chồm hổm trước cửa. Ánh đèn u ám hắt xuống, anh mới nhận ra ông Cao gặp hồi sáng.

Ông Cao thấy Cái Chí Huy bước ra, mỉm cười bối rối, nhúc nhích khóe miệng nửa ngày mới nói “Đồng chí Cái... Quấy rầy cậu nghỉ ngơi, tôi đến chủ yếu là muốn nói với cậu...”

Cái Chí Huy vung tay cắt lời ông ta “Bác à, trời tối như vậy sao bác còn tới chỗ này? Bác nhanh về đi kẻo không còn xe đâu.”

Ông lão vừa nghe đã nóng nảy, nước mắt ban ngày không chảy cuối cùng nung nhờ đêm tối mà lặng lẽ rơi. “Đồng chí Cái, Hiểu Bảo nhà tôi từ nhỏ đã muốn nhập ngũ, rảnh rồi là lấy gỗ khắc súng chơi...”

Cái Chí Huy nhìn không được, thấy ông lão muốn quỳ xuống vội vàng chạy lại đỡ cánh tay ông “Bác ơi, bác đừng như vậy. Nếu bác lo vấn đề tòng quân của em nó, cháu cam đoan là không có vấn đề gì. Về phần những thứ khác, phải nhìn xem em ấy có đạt tiêu chuẩn không”

Nói tới nước này, ông cũng hiểu rõ. Ông đầu tiên sững sờ, sau đó từ trong ngực lại móc ra một phong bì nhìn còn dày hơn lúc sáng. Xem ra sau khi bọn họ đi, trong thôn có người mách nước.

“Đồng chí Cái, không biết cảm tạ cậu thế nào, ở đây có 1000 tệ tiền bán heo. Cậu đừng chê nha”

Cái Chí Huy xoay người nhìn xung quanh, không thấy ai, anh trịnh trọng nhét lại phong bì vào túi ông lão.

Cam đoan mãi, dù anh không nhận tiền nhưng tuyệt đối không ngáng chân, ông Cao mới chịu yên lòng trở về.

Cái Chí Huy nhìn bóng lưng tập tễnh nọ, trong lòng càng ngổn ngang, nếu là một ngày trước, phong bì này anh có thể thoải mái nhận.

Nhưng hôm nay trải qua nhiều biến cố, Cái Chí Huy vô cùng đồng cảm với ông Cao.

Ban ngày anh đi thăm hỏi các gia đình, khiến chủ nhà lo lắng, quả thực làm cho anh có cảm giác áp đảo mọi người. Dân quê không phải đều vậy sao? Hiện tại có quyền trong tay ai chẳng thích được a dua nịnh hót.

Nhưng anh là cái rắm gì? Quả thực không bằng loài tôm tép.

Không chừng trong mắt Phó Suất, anh với lão Cao đáng thương như nhau. Đều là dân đen lớn lên ở vùng sơn dã, khổ tâm nhiều năm, bao nhiêu tiền của, chỉ cần cậu ấm người ta bâng qua một câu thì thành công đã trắng hết

Đã là kẻ yếu sao còn đi bắt nạt người đáng thương làm gì?

Cao Hiểu Bảo đơn giản là tính tình bướng bỉnh đôi chút, vào bộ đội, cán bộ huấn luyện còn nhiều cách uốn nắn y. Anh chỉ bỏ chút công sức, ít nhất có thể thay đổi vận mệnh Cao Hiểu Bảo.

Còn bản thân anh thì sao? Móng vuốt biến thái kia có thể không chụp tới sao.

Đèn đường hắt lên mặt Cái Chí Huy khiến biểu tình trên khuôn mặt kia cũng trở nên mờ ảo.

Đột nhiên anh nở nụ cười tự giễu

Anh làm sao vậy? Không cùng đẳng cấp với người ta anh có tư cách gì mà đòi so sánh? Công tử này so với thiên kim tiểu thư càng khó hầu hạ hơn.

Chơi cùng Phó Suất không phải chỉ là đi cửa sau thôi sao? Cứ coi như anh bị trĩ, chờ người ta chơi chán, mọi người vui vẻ giải tán. So với kết hôn rồi ly hôn càng thoải mái hơn.

Loại người như Phó Suất, cái gì cũng không quan tâm. Hắn đã không ngại chơi đàn ông thì anh có gì mà khó chịu đây.

Làm nhanh một chút có khi Phó Suất còn mua nhà cho anh.

Đệt! 80 vạn nha! Một mẻ lửa là hết sạch. Nghĩ vậy Cái Chí Huy lại thêm chán nản với bản thân.

Lên lầu, Cái Chí Huy không về phòng mình mà hướng sang phòng Phó Suất.

Phó Suất mở cửa trông thấy anh cũng không ngạc nhiên chỉ cười hỏi “ Anh tới rồi à?”

Cái Chí Huy rất lễ phép trả lời “ Hồ đào tốt lắm, tôi mà không nhảy, nhiều người cười chê”

Đêm đó Cái Chí Huy qua đêm ở phòng Phó Suất.

16. Chương 16

Buổi sáng lúc ăn cơm ở nhà khách, Cái Chí Huy nhìn thấy chén sữa đậu nành nhin không được cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Không thể trách anh, chuyện tất lửa tối đèn đêm qua không phải ai cũng kham được. Phó Suất cũng không biết ăn gì lớn lên, đặc biệt bền bỉ, đến cuối cùng, hùng tâm tráng chí quyết bán thân cầu vinh của anh đã bị mồ hôi cùng tinh dịch cọ rửa sạch sẽ.

“Không thích ăn cái này à?” Phó Suất bưng bát tới ngồi cạnh anh, phát hiện đồng chí Cái khổ đại thâm thù nhìn chằm chằm vào chén sữa đậu nành lập tức hiểu ra.

Hắn đem bát cháo đậu xanh đặt trước mặt Cái Chí Huy, lộ ra bộ mặt quan tâm đồng đội.

“Tối hôm qua uống nhiều “sữa đậu nành” quá à? Đây, đổi khẩu vị đi”

Ngồi bên cạnh là một vị tham mưu, chắc là quen biết Phó Suất, trêu ghẹo nói “Tiểu Phó, cậu quan tâm tới chiến hữu quá, tương lai mà đối xử với bạn gái như vậy chắc chắn sẽ trở thành tình thánh”

Phó Suất khiêm nhường “Tôi còn chưa đủ thành ý, luôn bị người ta cự tuyệt nè, còn phải tăng mạnh hỏa lực, tăng mạnh hỏa lực, ha ha ha...”

Kế tiếp chính là thảo luận chuyện đàn ông làm thế nào để “bền bỉ” với “hỏa lực”

Tham mưu nghe xong mừng rỡ ngửa tới ngửa lui, Cái Chí Huy càng nghe thì da đầu càng căng thẳng.

Ăn xong bữa sáng vô vị, Cái Chí Huy lạch bạch như con vịt bầu, hai đùi không thể khép lại.

Trong hành lang, Phó Suất ôm vai anh “Tư thế đi đường của cưng quyền rũ quá, làm tôi lại cứng rồi”

Cái Chí Huy nửa dựa vào người hắn nói “Nếu không đôi ta về phòng, cậu giết tôi luôn đi”

Phó Suất thân mật nhéo nhéo mũi anh “Chuyện này tôi phê chuẩn”

Tuy nhiên Phó Suất cũng chỉ nói cho sướng miệng, Cái Chí Huy hai đêm liền bị hắn khơi thông, đi đường mặt luôn hầm hoi, khẳng định là không chịu thêm được nữa.

Phó Suất xơi được giai thẳng, tâm tình sung sướng, cũng biết chút thương hoa tiếc ngọc, cho Cái Chí Huy ở nhà nghỉ ngơi, hắn mang theo vài tên lính quèn xuống nông thôn khảo sát.

Cái Chí Huy cũng không từ chối, đợi mọi người đi hết, anh lăn từ giường xuống. Đối diện nhà khách có tiệm internet, ngồi vào giữa đám con nít chơi ma thú, anh cặm cũi gõ một bức thư tố giác, lại đặc biệt sao thành hai bản đóng dấu, chuyển phát nhanh tới sư bộ cùng quân ủy.

Hôm nay, nhiệm vụ lựa chọn chỉ tiêu từ danh sách thăm hỏi gia đình là của Cái Chí Huy. Trong đó có vài người không đủ tiêu chuẩn nhập ngũ nhưng mà gia đình họ đã biếu chút quà cáp giúp con cháu chà trộn vào trong bộ đội, sau này muốn chuyển công tác cũng dễ dàng hơn.

Trên lý thuyết mấy con dê béo này là nhảy vào miệng anh, nhưng giờ đem cho Phó Suất. Phó Suất không ham chút tiền lẻ này, nhưng vì nể mặt anh nhất định sẽ nhắm một mắt mở một mắt. Đến lúc đó nội dung thư tố giác của anh sẽ được chứng thực. Gần đây có chỉ thị chấn chỉnh tinh thần liêm chính ở quân đội, cần tìm người giết gà dọa khỉ, anh đây cũng xem là giải quyết việc cấp bách cho lãnh đạo.

Cho dù người trên sư bộ cố ý bao che cho họ Phó, quân ủy cũng không dám gây khó dễ. Phó gia một tay che trời, cũng muốn giữ chút thể diện, đến lúc đó đưa con gây rắc rối này chắc chắn sẽ bị chuyển đi chỗ khác.

Bản thân anh yêu cầu cũng không nhiều, chỉ cần họ Phó cách xa anh một chút. Tối qua anh tận lực phục vụ lấy lòng Phó công tử, cũng coi như giúp hấn giải chấp niệm. Sau này quân lệnh chuyển xuống, hấn ốc còn không mắng nổi mình ốc sao có thể cùng anh dây dưa.

Đợi tới lúc trời quang mây tạnh, Cái Chí Huy anh rửa sạch mâm, ai đi đương này.

Họ Phó, ông cho mày chiếm chút tiện nghi, ai bảo ông đây biết nhịn nhục, nếu giết người không cần đền mạng thì ông cửa mày ngay chả thêm lần tấn nhá.

17. Chương 17

Phó Suất không biết tính toán của Cái Chí Huy, buổi tối trở về mặt mày hồng hào, xem ra lúc xuống thôn uống không ít.

Cái Chí Huy nghĩ thầm “uống đi, chỉ sợ mày không uống”, đem Phó Suất say khướt ném lên giường, chờ hấn ngủ say, anh mở cặp tài liệu của hấn ra ngó, bên trong ngoài danh sách cùng điện thoại, chìa khóa, còn có 3 cái phong bì.

Lấy thử một cái xem, ĐMM, “lẽ” bên trong đủ dày nha.

Lại nói, nếu anh không bị hấn bắt lên giường biểu diễn thì mấy cái phong bì này đều là của anh rồi, còi lòng Cái Chí Huy tan nát.

Xem ra kinh nghiệm trong quân đội của anh còn non lắm, cho dù không có Phó Suất kia anh cũng chả làm ăn gì nổi.

Lưu luyến sờ lại cái phong bì, Cái Chí Huy mới đóng cặp lại, rón rén về phòng mình.

Trần trọc hồi lâu, đồng chí Cái còn than thở “Đệt! đáng tiếc chỗ tiền kia...”

Công việc thăm hỏi gia đình rất nhiều, vốn là Phó Suất cùng anh làm, nhưng không biết hấn thương lượng kiểu gì mà hôm sau mọi công tác đều do một vị thượng úy khác tiếp nhận.

Hai người bọn họ tuy mỹ danh là giám sát công tác nhưng thực chất là chống nạnh mặc kệ mọi người sống chết.

Đây chính là lợi ích của việc có “ô dù to”, không cần vất vả chỉ cần có quan hệ tốt là có thể một bước lên tiên, hưởng số làm quan.

Ở trong quân đội lâu đều không có thói quen ngủ nướng, chưa đến sáu giờ, Cái Chí Huy đã tỉnh, nhưng anh không vội dậy ngay, híp mắt nằm trong chăn miên man suy nghĩ.

Sáng sớm là thời gian Cái Chí Huy mơ màng nhất.

Hai ngày trước cha có gọi điện tới nói nhà lại có vấn đề. Móng nhà bọn họ không tốt, một mặt dựa vào sông, bình thường còn tốt, ít nhất thuận tiện mức nước giặt quần áo, nhưng đến mùa mưa thì thật phiền toái.

Năm nay lượng mưa tăng vọt, nước sông dâng mấp mé nhà họ. May mắn em gái anh đã lập gia đình, cha mẹ anh liền sang đó tạm lánh. Tối khi nước rút thì tường trong nhà đều mục ruỗng.

Ấm ướt lâu ngày không tán hết, kết quả là hai ông bà đều mắc bệnh phong thấp.

Cái Chí Huy trong lòng sốt ruột, anh bàn với cha mua một căn nhà khác, nếu không đủ tiền anh góp thêm..

Cha lại nói “Mày đừng có lảm chuyện, ông nội của mày không phải cũng sống chết ở đây sao, tiền này còn phải để dành cho mày mua nhà cưới vợ”

Cái Chí Huy không nói thêm gì nữa, đúng thật, tiền anh tiết kiệm mua cái WC xịn còn không đủ, con gái thành thị, không có nhà sao cưới nổi đây.

Theo lý thuyết anh là sinh viên duy nhất ở quê, nay còn là sĩ quan, có bao nhiêu người hâm mộ cha, nhưng có ai hay để nuôi con phượng hoàng này cha anh đã vét sạch cả gia tài.

Cái Chí Huy vô cùng tự trách, rồi lại thấy tương lai mình thật mù mịt.

Đúng lúc này bên ngoài có người gõ cửa. Cái Chí Huy khoác áo ra xem, hóa ra là Phó Suất.

Phó Suất hôm nay không mặc quân trang mà là đồ thể thao còn đeo kính mát, bộ dáng chuẩn bị ra ngoài du lịch.

“Chắc anh mệt rồi, tranh thủ mặc quần áo đi, mình đi Cừu Trại chơi”

Đây chính là sự khác biệt giữa phượng hoàng dõm và kim long xịn, Phó Suất lớn ngần này không biết hần đã từng suy nghĩ cho người khác chưa. Chỉ sợ công tử đây là điển hình cho kiểu người cố tình làm bậy để tìm vui.

Cái Chí Huy lại một lần nữa cảm thấy phong thư tổ giác của anh sáng suốt cỡ nào, vì dân trừ gian diệt ác.

Tuy nhiên thời cơ chưa tới, báo ứng còn ở tương lai, anh không nhất thiết ngửa bài với họ Phó, cứ để thăng ngốc ấy đắc ý, anh lại được đi du lịch không mất tiền, tội gì không đi.

Lúc thay quần áo, Phó Suất cũng không tránh mặt, hai mắt phát sáng chăm chăm nhìn vào da thịt lộ ra của tiểu Cái. Vừa nhìn vừa đánh giá “Cứng ơi, anh là người có thân hình hoàn mỹ nhất mà tôi từng thấy đấy, tỉ lệ vàng nha!”

Cái Chí Huy tăng tốc mặc quần áo, âm thầm mắng “Mẹ mày, ngày mai ông lấy mỡ lợn uống thay nước, uống ra một bụng mỡ, cho cái tỷ lệ vàng kia rớt luôn.”

Lúc thay quần áo khó đề phòng có kẻ tranh thủ ăn vụng, Cái Chí Huy ngừng thở cùng họ Phó hôn môi một lúc lâu, lại cho hần bóp hông mấy phát mới thay xong quần áo.

Ra tới cửa nhà khách đã nhìn thấy một chiếc xe jeep, bên trong cửa kính thò ra một cái bờm ngựa đỏ “Anh, hai người nhanh chút đi!”

Cái Chí Huy nhận ra cái đầu này, chính là kẻ luyện cán bột trên núi, tên là cái gì mà Hồng Quân. Lúc này anh lại để ý thấy một người nữa đang cúi đầu trên xe- Cao Hiểu Bảo

Cái Chí Huy có chút run rẩy, đây là cái tổ hợp gì vậy? Tổ bốn người oan nghiệt?

18. Chương 18

Nhìn điệu bộ này, chuyên đi ắt chẳng thể yên bình nổi.

Lúc vào xe, Cái Chí Huy cùng Phó Suất ngồi sau xe, cái tên Phó Hồng Quân gì gì kia cùng Cao Hiểu Bảo ngồi đằng trước. Cái Chí Huy nhắm mắt dưỡng thần, Phó Suất cầm camera thỉnh thoảng quay phong cảnh bên ngoài, trong xe chỉ còn con ngựa kia nói chuyện.

Trên đường đi Phó Hồng Quân không ngừng trêu đùa Hiểu Bảo, thằng bé không thèm phản ứng, y cứ một lúc lại đưa nước khoảng một lúc lại đưa khăn mặt.

Cuối cùng đứa bé kia không kiên nhẫn, ném khăn vào mặt Hồng Quân “Anh nghĩ mình đang lái xe lửa hả? Nói lắm thế”

Hồng Quân trừng mắt “Muốn gây sự hả? Không đi thì lập tức xuống xe”

Không biết Hiểu Bảo có điểm yếu gì rơi vào tay tên hỗn đản kia, bị người ta chế nhạo cũng không dám ho he.

Cái Chí Huy hơi nâng mắt, trông thấy lỗ tai Hiểu Bảo đỏ rực. Hiểu Bảo vừa ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt Cái Chí Huy qua kính chiếu hậu, cậu bé liền hung hăng lườm tiểu Cái.

Cái Chí Huy cũng không giận, ngược lại có cảm giác thông cảm đối với Hiểu Bảo.

Người xưa có câu “Thục đạo chi nan, nan thượng thanh thiên” (Đường vào đất Thục khó thay, núi cao tới trời – Lý Thái Bạch, Thục đạo sơn). Cho dù hiện đại hóa, xây đường cũng khó làm đường núi trở nên bằng phẳng.

Đường quanh co, vách núi ngoài cửa sổ luôn cho người ta cảm giác xe đi giữa lưng chừng trời.

Tuy vậy Phó Hồng Quân kia hẳn nhiên là ngựa quen đường cũ, thành thực đánh tay lái.

Thật vất vả chạy tới được khu vực coi như bằng phẳng, y đánh xe tấp vào lề đường cho mọi người ra ngoài.

Cái Chí Huy tinh mắt thấy Phó Hồng Quân lôi Cao Hiểu Bảo chui vào rừng rậm.

Phó Suất nhìn theo ánh mắt Cái Chí Huy, mập mờ tiến tới tai anh nói “Thế nào? Anh cũng thích đánh dã chiến huh? Tuy tôi không rành khoản này lắm nhưng vì tiểu Cái của tôi, tôi cố làm vậy”

Cái Chí Huy sợ, suýt nữa sồn ra quần.

“Đừng, tôi còn yêu giường lắm, cậu hỏa lực mãnh liệt, làm tôi mỗi nhừ, giờ ngồi vẫn còn đau đây này”

Phó Suất hắc hắc cười xấu xa, hôn Cái Chí Huy mấy phát, anh cố gắng lắm mới không trốn.

Ngồi lâu trong xe, toàn thân đau nhức.

Thừa dịp xe đỗ ven rừng, hai người đi lòng vòng xung quanh.

Phó Suất phát hiện đồng cỏ bên sông có hai con cóc, hắn ôm camera tiến hành sáng tác nghệ thuật.

Cái Chí Huy một mình lang thang.

Từ xa anh nhìn thấy có người mở cửa xe chui vào cũng không biết mân mê gì bên trong.

Lúc tời gần mới phát hiện ra là Hiểu Bảo.

Anh thuận miệng hỏi “Về rồi à? Phó Hồng Quân đâu?”

Hiểu Bảo đang loay hoay làm gì đó bỗng giật mình, khuôn mặt hoảng sợ.

19. Chương 19

Mới gọi một tiếng có cần khoa trương vậy không.

Cái Chí Huy sinh nghi, lại gần xem xét. Khá lắm! Thằng nhãi ranh này đang cầm con dao nhỏ chuẩn bị cắt dây phanh.

Tại nơi núi rừng hiểm trở này, phanh ô tô không ăn, hậu quả có thể tưởng tượng được, cho dù là điệp viên 007 cũng khó tránh khỏi cảnh bay xuống vách núi mất mề đi.

Thằng nhãi này quá độc! Rõ ràng Phó Hồng Quân tạo nghiệt sao cậu ta lại muốn kéo người khác chôn cùng. May mà anh phát hiện kịp, dây điện vừa mới kéo ra còn chưa kịp cắt.

Theo ý anh nên hung ác đập cho thằng nhãi này vài đập, chính là khi nhìn thấy quần áo xộc xệch của Hiểu Bảo, một khối xanh tím trên cổ, tay anh thế nào cũng không hạ xuống được.

Nhìn Cao Hiểu Bảo là biết suy nghĩ của cậu ta vẫn còn trẻ con, nhất là cặp mắt to tròn kia, lộ ra sự lỗ mãng của thiếu niên, đối với loại anh em biến thái kia, chính xác là mê người.

Nhưng giờ trong ánh mắt ấy chỉ còn đọng đầy nỗi tuyệt vọng, giống như đứa trẻ bị ném vào giữa bầy sói, trước khi chết cũng muốn nhe răng nanh nhỏ, liều mạng cắn lại.

Tình hình này, nếu anh tiến thêm một bước, cậu ta sẽ lập tức đem dao cắm vào bụng anh.

Cái Chí Huy có cảm giác anh nên thay mặt cha chú giáo dục lại đứa trẻ này

“Hiểu Bảo à, cậu muốn làm gì? Cậu làm vậy có nghĩ tới hậu quả không?”

“Hậu quả? Cùng lắm thì chết chung. Dù sao Phó Hồng Quân súc sinh kia nhất định không buông tha cho tôi, còn lấy cha uy hiếp tôi, tôi con mẹ nó cựa một mạng với hắn, cùng đi gặp Diêm Vương, tất cả mọi người cùng yên nghỉ”

“Cậu suy nghĩ rất thoáng nha, cậu chết cái rắm ý, vậy cha cậu làm sao bây giờ”

Nghe vậy, đứa trẻ trên mặt lộ chút do dự.

Thình lình Cái Chí Huy đoạt lấy con dao, dùng toàn lực đánh vài bạt tai lên mặt đứa trẻ.

Hiểu Bảo không đề phòng, bị đánh cho lảo đảo.

“Cậu cảm thấy làm thế không sai. Rất có khí phách đúng không. Nói tới cái chết mà mắt cũng không thèm nhắm, cậu có nghĩ tới nếu cậu chết thì cha cậu sẽ thế nào? Để cho cậu được nhập ngũ, cha cậu hận không thể đập đầu trước mặt tôi, nếu cậu không tòng quân, tôi xem cha cậu có phát điên không”

Hiểu Bảo đã bị lay động song vẫn không phục tùng mắt “Đừng nói chuyện không liên quan tới anh, đổi lại là anh, bị làm chuyện cầm thú... như vậy, anh giải quyết thế nào”

Đồng chí Cái trầm nghĩ “ Đệt, bản thân ông không bị thế chắc”

Tuy nhiên, cho dù đứa nhỏ này đáng thương nhưng cũng không thể đem mình ra cho cậu ta cân bằng tâm lý được.

“Hiểu Bảo, anh so với cậu lớn hơn vài tuổi, cũng ở nông thôn lên. Anh em nhà họ Phó không như chúng ta, bọn họ là căn bã, vì lũ căn bã mà chết, cậu nói có đáng không? Muốn báo thù rửa hận phải sống cho tốt, tìm cơ hội cho bọn họ vạn kiếp bất phục, như thế mới là trả thù”

Cái Chí Huy âm mưu đưa Hiểu Bảo về phe mình, cùng anh bồi đắp tình cảm, bằng không cậu ta lại lên cơn thì cái mạng nhỏ của anh cũng teo đời.

Hiểu Bảo nghi ngờ đánh giá Cái Chí Huy, chắc đang đấu tranh nội tâm, hẳn cậu ta nghĩ kẻ làm chuyện xấu sau lưng chiến hữu như anh cũng chẳng phải dạng tốt lành gì.

Thấy cậu ta không tin, Cái Chí Huy dứt khoát nói “Cậu còn nhớ vụ hỏa hoạn trên núi không? Thật ra là tôi phóng đó, vì cứu cậu, thiếu chút nữa là tôi ăn cơm tù nổi, cậu không nên phụ nỗi khổ tâm của tôi”

Nghe tới đây Hiểu Bảo rốt cục cũng động dung, xem ra đã tin tưởng đồng chí Cái. Bỗng

“Hiểu Bảo, cậu về rồi vậy Hồng Quân đâu?”

Đổi lại lần này là Cái Chí Huy sợ run.

Phó Suất không biết trở lại lúc nào. Cái Chí Huy bất động thanh sắc cố gắng bình tĩnh, ngón tay chọt Hiểu Bảo “Hỏi cậu đấy, trả lời đi”

Hiểu Bảo mất tự nhiên một hồi, cứng nhắc đáp “Trong rừng”

Chờ Hồng Quân vừa hát vừa ra khỏi rừng, bốn người lại lên xe đi tiếp.

Trong xe, Phó Suất bên cạnh loay hoay với camera hỏi “Lúc này từ xa tôi thấy hai người trò chuyện, nói gì vậy?”

Cái Chí Huy thoáng quan sát Phó Suất, thấy hắn vẫn mãi mê nhìn ảnh chụp mới cố gắng bình tĩnh nói “Chuyện linh tinh thôi, hỏi cậu ta xem nhà có bao người, nhập ngũ rồi chắc cha cậu ấy sẽ vất vả lắm...Đúng rồi, lúc này có chụp được nhiều ảnh đẹp không?”

Phó Suất ngẩng đầu nhìn anh, đưa camera ra trước mặt Cái Chí Huy.

Phải thừa nhận, kỹ thuật chụp ảnh của Phó Suất rất tuyệt, ánh sáng cùng góc độ vô cùng chuyên nghiệp.

Chỉ thấy ảnh hai con cóc đang dây dưa thành một khối ở đồng cỏ, bên cạnh là dòng nước trong vắt, nước trôi lững lờ, nổi lên một lớp bọt nước, thậm chí có chút bọt nước bắn lên cao, phẳng phất như phun ra tình cảm mãnh liệt, sóng động mười phần, kinh tởm cũng đủ mười phần.

Chứng kiến biểu tình chán ghét trên mặt Cái Chí Huy, Phó Suất cười vui vẻ “Thế nào? Không thích à? Đây mới gọi là nghệ thuật! Tiêu chuẩn đẹp gì gì đó của người khác đều tục thôi! Chỉ có đào móc trong vẻ xấu xí ra cái đẹp mới là mỹ học chân chính”

Lý luận của nghệ thuật gia, Cái Chí Huy cái hiểu cái không, những cũng chẳng thèm để ý.

Anh ngẩng đầu nhìn hai vị đằng trước, hạ giọng nói với Phó Suất “Trong mắt cậu, không phải tôi cũng giống con cóc ghẻ này trong xấu xí thấy xinh đẹp hả”

Phó Suất sâu kín liếc Cái Chí Huy “Ngược lại, anh không phức tạp như vậy, mặc kệ là trong hay ngoài đều đủ tục tằng”

Cái Chí Huy lạnh mặt. Anh cũng không phải quan tâm tới suy nghĩ của Phó Suất về mình, nhưng bản thân không bằng một con cóc, họ Phó này chữ người không cần từ thô tục, thật sự là tám đời không tích đức.

Đột nhiên Phó Suất chụp tay vào đùi quần Cái Chí Huy, hung hăng véo.

“Nhưng cái tục của anh, chỉ tôi mới có thể thưởng thức, hương vị rất đậm đà, tôi thích!”

Đồng chí Cái vội vàng hất tay hắn ra, nội tâm cười khở, sao anh lại có hương vị này, dù ra một con ruồi thật lớn.

Đột nhiên, anh phát hiện Hiếu Bảo đang ngắm mình qua kính chiếu hậu, càng liều mạng nhìn chăm chăm vào bàn tay Phó Suất trên đùi quần anh. Chờ tới khi Cái Chí Huy nhìn lại, trên mặt cậu ta lộ ra biểu tình thoải mái “thì ra là thế”

Cái Chí Huy âm thầm cảm tức, anh, mẹ nó thành vật tham chiếu cho người ta cân bằng tâm lý.

Hiện tại Hiếu Bảo kia đảm bảo không coi anh là người ngoài, tất cả là nhân dân lao động bị áp bức.

20. Chương 20

Cả chặng đường còn lại đồng chí Cái không thèm để ý Hiếu Bảo nữa. Đứa trẻ kia cũng thật biết cách làm cho người ta khó chịu, chỉ cần chạm phải ánh mắt của Cái Chí Huy là cậu ta lập tức chìa ra bộ mặt ý vị thâm trường, sắc mặt mười phần đùa cợt.

Cái Chí Huy có chút hốt hoảng. Hiếu Bảo này nhập ngũ sẽ vào một trong bốn sư đoàn, ngày ngày nhăm chán, rảnh rỗi lại buồn dưa lê, lâu dần sẽ dưỡng được thói luyện thuyết. Tới lúc đó Cao Hiếu Bảo theo dòng đời xô đẩy kể lể linh tinh vậy thì kiếp sống của anh trong quân ngũ sẽ ra sao đây.

Nếu không để xe lao xuống vực, mọi chuyện đều xong xuôi!

Cái Chí Huy bỗng lý giải được hành động vừa rồi của Cao Hiểu Bảo, con người a, khi bị dồn tới chân tường đều muốn liều mạng

Đột nhiên, xe lắc mạnh, sau đó cửa sổ thủy tinh đều bị không ít đất đá đập mạnh vào.

Phó Hồng Quân vội đạp phanh, xe dừng đột ngột kéo lê một đoạn, bánh xe ma sát với mặt đường tóe lửa. Hai hàm răng Cái Chí Huy nghiến vào nhau.

“Mọi người dừng nhúc nhích. Là động đất!” Phó Suất bỗng hô to.

Ngay sau tiếng la của hắn, một khối đất đá to ầm ầm lao xuống đập bể mui xe.

Nhiều chiếc xe xung quanh hết như những chiếc xe đồ chơi, hoặc bị đập nát hoặc ra sức tháo chạy.

Bốn người bọn họ coi như không may, xe vừa tới khúc ngoặt, thân xe treo ngoài vách đá, mà tảng đá kia ngược lại thành vật cứu mạng làm chiếc xe ổn định giữa không trung.

Lúc này mặt đất cũng chậm rãi hồi phục, bốn người trong xe đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nhúc nhích nửa phân. Phải biết rằng cho dù đánh một phát rầm cũng có thể làm xe rơi xuống.

“Đệt mẹ nó, anh, làm sao giờ?”

Phó Suất nghiêm mặt, móc điện thoại chuẩn bị gọi cứu viện, lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu, những người còn lại đều không mang di động theo.

Xem ra chỉ còn cách ngồi chờ người đi đường phát hiện ra bọn họ.

“Mọi người đừng hốt hoảng, vừa rồi động đất không nhẹ chắc chắn cấp trên sẽ phái người tới kiểm tra tình hình giao thông. Chúng ta đừng cử động, lặng lẽ chờ thôi”

Phó Suất bình thường cả lơ phất phơ, đến lúc máu chốt so với em trai thổ phỉ kia hữu dụng hơn nhiều, gan dạ sáng suốt.

Tuy nhiên hắn nói như vậy chỉ muốn an ủi em trai hắn thôi, anh trầm nghĩ lúc này chỉ cần một dư chấn nhỏ thôi, không cần thận cả đám sẽ đất dúi nhau thăm quan đáy vực.

Anh tận lực ổn định thân thể, chỉ dám đưa cổ dò xét tình trạng những người còn lại.

Bỗng nhiên, trái tim anh vọt lên cổ họng.

Hóa ra vị trí của Hiểu Bảo là may mắn nhất, bởi vì xe chém xéo ra ngoài, mà Hiểu Bảo lại ngồi đằng trước, cho nên cậu ta chỉ cần mở cửa xe là có thể nhảy ra đường lớn. Ba vị còn lại có thể ôm xe cùng ngậm gà ăn chuối.

Ông trời ơi, ông không nên thiên vị đứa nhỏ này như thế! Cái này có thể coi là đúng ý của anh hay không.

Hiểu Bảo hình như cũng phát hiện ra điều này, ánh mắt chuyển động từ cửa xe ra đường lớn.

Cái Chí Huy vội vã nói “Phó Hồng Quân mau đỡ Cao Hiểu Bảo”

Phó Hồng Quân không rõ nhưng theo phản xạ tự nhiên bắt lấy cổ tay Cao Hiểu Bảo.

Chỉ một phút sau, hai anh em họ liền hiểu được ý của Cái Chí Huy.

“Mẹ kiếp, mày định chạy một mình à? Không có cửa đâu! Ông vặn gãy tay mày”

Trong tay Cái Chí Huy không có pháo cối, nếu không anh cho mỗi lửa nổ nát đầu thằng đàn này. Thằng nhãi Cao Hiểu Bảo này tình tình bướng bỉnh, càng ép nó càng hỏng. Phó Hồng Quân nói vậy không phải đổ dầu vào lửa sao?

Quả nhiên, Hiểu Bảo trợn mắt nói “Vặn đi! Có tin tao nhảy một phát ra ngoài cho cả đám chúng mày ngã chết không”

Cái Chí Huy vội vàng cao giọng ‘Hiểu Bảo à, anh biết cậu hận bọn họ, nhưng nói cho cùng anh cũng giúp cậu mà! Chúng ta không thèm chấp. Toi mạng cùng bọn họ không đáng. Anh còn muốn về uống rượu với cha cậu nha”

Cái đồng chí nịnh nọt, âm thầm dùng ngón tay chọt chọt lên người Phó Suất.

Phó Suất chậm rãi mở miệng “Hong Quân, cậu ngậm miệng lại. Cao Hiểu Bảo, cậu không nên manh động, tin tưởng tôi, không lâu nữa sẽ có người tới cứu chúng ta, đúng là lúc trước Hong Quân có lỗi với cậu, nếu như thoát được một kiếp này, tôi thay mặt nó đền bù tổn thất tinh thần cho cậu”

Cái Chí Huy lập tức chớp thời cơ nói tiếp “Bao nhiêu? Ít thì đừng mở mồm”

Phó Suất liếc anh nói “100 vạn”

“Nói miệng không có bằng chứng, lập chứng từ” Cái Chí Huy vội vàng lấy giấy bút trong người đưa cho Phó Suất.

Phó Suất cũng không do dự liền viết giấy nợ.

Hiểu Bảo vẫn không chịu “Ai thêm tí tiền dơ bẩn ấy. Em anh làm ra chuyện đáng bị xử bắn, 100 vạn mà muốn chấm dứt à”

Hiện tại trong mắt đồng chí Cái, Hiểu Bảo chính là thượng đế, thượng đế trừng mắt, anh lập tức phụ họa “Đúng, tiền có thể giải quyết được ư? Cậu viết tội trạng của em mình luôn đi, nếu sau này còn quẩn lầy Hiểu Bảo, vậy chúng ta có thể lôi nhau ra tòa”

Phó Hong Quân nghe thế, tức đến trán đầy gân xanh, nhưng tiểu bá vương này ngược lại sợ anh trai, bảo y câm miệng là một câu cũng không dám hó hé.

Nhưng khi Cái Chí Huy đưa giấy qua, y lại không chịu cầm.

Phó Suất nhú mày nói “Hong Quân, anh ghi hộ cậu”

Phó Suất dùng từ đủ ngoan độc, bao nhiêu tội danh của em hắn đều bị vạch ra hết.

Cái Chí Huy hai tay dâng tờ giấy cho Hiểu Bảo, còn tấm tắc “Cậu xem, từ nay không bị bọn họ uy hiếp nữa, còn có tiền, 100 vạn nha, đủ cưới 10 cô vợ”

Hiểu Bảo nhận giấy, cúi đầu nghĩ nghĩ mới nói “Được, tôi không động. Nhưng không phải vì tiền, Cái Chí Huy, anh không giống bọn họ, tôi, Cao Hiểu Bảo sẽ không hại người tốt”

Kế tiếp trong xe vô cùng tĩnh lặng, thỉnh thoảng có hòn đá từ sườn núi lăn xuống gõ vào thành xe làm cho lòng người cũng nảy lên theo.

Tuy đạt được thỏa thuận, nhưng Phó Hong Quân vẫn khẩn trương nắm chặt tay Cao Hiểu Bảo. Đồng chí Cái sau khi thuyết phục được Hiểu Bảo liền vô lực dựa vào lưng ghế, vừa dựa vào đã sợ xe mất trọng tâm, lại cứng người liều mạng đổ về phía trước.

Cả xe chỉ có Phó Suất là thoải mái nhất, còn gờ camera lên chụp ảnh Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy chỉ muốn gờ chân cho hắn mấy đạp “Có gì hay đâu mà ngài còn chụp lên chụp xuống”

Phó Suất hướng về phía anh mỉm cười “Nhờ may ngã chết, tôi cũng phải lưu lại kỷ niệm chứ, kiếp sau lại tới tìm anh”

Cái Chí Huy nghĩ ngợi nói “Cậu cũng phải viết cho tôi cái chứng từ, từ nay về sau không được dính lấy tôi, mặt khác còn phải cho tôi 10 vạn nếu không tôi cũng mở cửa xe nhảy xuống”

21. Chương 21

Hiển nhiên, uy hiếp của Cái Chí Huy không có hiệu quả như của Hiểu Bảo, Phó Suất không thêm bận tâm, liếc ra sau anh, từ đầu đến cuối không để ý tới phản ứng của anh.

Tiếp theo chẳng có gì đặc sắc, bốn người như đứng đông lửa như ngồi đồng than, đều mắt to trừng mắt nhỏ.

Khoảng vài tiếng đồng hồ sau, Cái Chí Huy nghe thấy tiếng gào thét mơ hồ, hóa ra đội cứu hộ đã tới.

Đội cứu hộ dùng cần cẩu cố định ô tô sau đó đem thang dây ném qua, cho từng người trên xe bám vào kéo ra.

Chỗ ngồi của Hiểu Bảo là ổn định nhất, từ cửa xe nhảy luôn ra ngoài, còn lại Cái Chí Huy, Phó Suất cùng Phó Hồng Quân lần lượt úp sấp lên thang.

Cái Chí Huy không biết mình cũng có chút sợ độ cao.

Cũng không thể trách anh sợ hãi, thang lơ lửng giữa trời, phía dưới là vực sâu hun hút, dễ khiến người ta lỗi giác. Nhiệt độ trên núi giảm nhanh, trên người cảm giác lạnh buốt ẩm ướt.

Cái Chí Huy là đứa trẻ nông thôn, vụ mùa hàng năm đều về nhà giúp cha làm nông, trên tay đầy vết chai. Hiện tại vinh quang nhờ lao động đều được bộc lộ, dù thang có trơn ướt vẫn vững vàng nắm chắc.

Nhưng cái tên họ Phó sau lưng anh thì dù hết lần này tới lần khác suýt sảy tay, nhưng vẫn không quên loay hoay với cái camera, không chừng hẳn cho rằng giữa không trung có khung cảnh thế lương gì đó, cố tìm góc chụp, dưới tay vừa trượt, thân thể theo hình vòng cung rơi xuống dưới.

Tất cả mọi người đứng ven đường đều sợ tới mức kêu to.

Cái Chí Huy quay lại thấy họ Phó ném camera hai tay đang liều mạng bắt lấy thang, người treo lủng lẳng trên không.

Phó Suất tay không vững, mắt thấy không nắm chắc thang, đội cứu hộ vội vàng thu thang, nhưng xem ra vẫn không kịp.

Trong tích tắc Cái Chí Huy thực sự do dự, đây là cơ hội tốt. Hẳn mà rơi xuống thì mọi chuyện đều kết thúc.

Vừa nghĩ như vậy, hai tay anh đã đưa tới túm chặt lấy Phó Suất.

Không biết Phó Suất mấy năm nay ăn gì, từ cây lau nhà biến thành cọc gỗ chết tiệt, làm ngón tay anh đau nhức. Thân thể Cái Chí Huy cũng chậm chậm trượt xuống.

Phó Suất gắt gao nắm chặt tay anh, khuôn mặt không biểu cảm rốt cuộc cũng hiện lên một tia bối rối.

Lúc Cái Chí Huy sắp không kiên trì nổi, rốt cuộc thang cũng được kéo lên. Mọi người luống cuống chân tay kéo Phó Suất lên.

Thời khắc chạm chân xuống đất, Cái Chí Huy thầm mong bò ra đất, ôm đất mẹ vào lòng

Đội trưởng đội cứu hộ vênh ngón tay cái với Chí Huy “Người anh em, làm tốt lắm”

Cái Chí Huy nhận lời khen, vênh váo ưỡn ngực cười đắc ý. Nhưng khi anh nghiêng người, lại thấy Phó Suất kẻ vừa trải qua cử tử nhất sinh đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình liền hung ác trừng lại.

Vừa nãy anh mất trí rồi, thiếu chút nữa thì mất mạng, có đáng không?

Vừa mới vớt được cái mạng về, không ai còn tâm trạng đi Cửu Trại chơi nữa. Bốn người lên một chiếc xe cứu hộ đi vào mấy thôn xóm lân cận.

Sau cơn địa chấn, dân bản xứ đều lo sợ, không ai chịu mạo hiểm lái xuống núi nữa. Ai biết tý nữa còn dư chấn hay không, tốt nhất là tìm một chỗ an toàn lánh tạm.

Xe dừng ở đồng lúa ngoài thôn, lái xe trở về thăm người thân, vừa rồi trải qua một màn kinh hồn, bốn người trong xe thể lực tiêu hao hết đều dựa vào ghế, mơ mơ màng màng ngủ.

Phó Hồng Quân ngủ không yên, thỉnh thoảng lại dựa vào vai Hiểu Bảo. Hiểu Bảo phiền không chịu được, dứt khoát vòng ra sau lấy thảm, ra gốc cây trải thảm nằm xuống, giãn gân cốt vui vẻ ngủ.

Cái Chí Huy sớm đã gáy o o, nước miếng chảy tràn khóe miệng. Phó Suất ngồi bên cạnh anh, nheo mắt nhìn chăm chăm vào con heo ngủ như chết kia. Sau đó đưa tay nhẹ nhàng, kéo đầu anh dựa vào vai mình.

Đội Cái Chí Huy tỉnh lại Phó Suất mới biết thế nào là nước ngập Kim Sơn, nước miếng làm ướt cả một bả vai của hắn.

Cái Chí Huy quệt mồ, xấu hổ giải thích “Tại cậu cũng ngủ say quá, nên mới để tôi dựa vào lâu như thế”

Phó Suất đầu tiên lạnh mặt, ném cho anh một ánh mắt uy hiếp, sau đó đột nhiên đem mặt dán qua, dùng đầu lưỡi hạ lưu liếm khõe miệng Cái Chí Huy.

“Ừm, ngọt, không sao, cái gì của anh chảy ra tôi đều thích” Nói xong lại hôn mạnh lên mặt Cái Chí Huy.

Tiểu Cái lau miệng, một lần nữa nỗ lực kiểm điểm bản thân.

22. Chương 22

Đúng lúc Phó Hồng Quân tỉnh lại, quay đầu thấy anh trai y đang gặm miệng người ta, bèn xông lên “Anh, anh cũng thật phong lưu, vừa rồi suýt ngã thành bánh thịt, ngủ một giấc lại phơi phới ngay”

Cái Chí Huy nghe vậy đẩy mạnh Phó Suất ra, quệt mồ nói “Giờ ông là ân nhân cứu mạng cậu, giữ chút thể diện đi đừng làm ông mất mặt với mọi người”

Nếu là thường ngày, Phó Suất nhất định sẽ trêu chọc tiểu Cái một phen, nhưng hôm nay nghe Cái Chí Huy nói xong hần chỉ cười dung túng, xoay người ngồi xuống hàng ghế trước.

Phó Hồng Quân không được anh mình hưởng ứng, bèn quay tứ phía kiếm Hiểu Bảo.

Phát hiện Hiểu Bảo đang nghỉ ngơi dưới gốc cây bèn liếm mép xoay lưng đi chọc ghẹo giai nhà lành.

Nhìn Hiểu Bảo cố ý phớt lờ y, y lại muốn học đòi theo anh trai mình, hôn môi Hiểu Bảo.

Cái Chí Huy với Phó Suất đứng khá xa, đều đang chăm chú theo dõi, chỉ thấy Hồng Quân ôm đầu Hiểu Bảo cố kéo lại gần, một phút sau thấy Hồng Quân hét thảm một tiếng, nhảy dựng lên

Cái Chí Huy không cần nhìn cũng đoán được tám chín phần, chắc chắn là Hiểu Bảo cắn y.

Xem ra hai ngày nay em giai Hồng Quân này ăn thịt quen miệng rồi, đem những gì viết trên vách núi ném lên chín tầng mây. Hiện giờ con lừa nhỏ đã cỡi được xiềng xích, sao có thể cho Hồng Quân kia chà đạp.

“Không khéo em cậu mất lưỡi rồi, sao cậu không ra xem thế nào?” Cái Chí Huy nhìn bộ dạng không liên quan của Phó Suất hỏi.

“Nó không có bản lĩnh thì không nên ôm loại hàng cứng ngắc ấy, tôi không rảnh giúp nó chùi dít”

Phát hiện Cái Chí Huy lộ ra thần sắc “cậu sao có thể vậy?”, đồng chí Phó bèn sâu xa bổ xung một câu ‘ Nếu là anh, tôi nhất định sẽ quan tâm”

Tiểu Cái xem như nhìn thấu vị này, chính là thân tình đậm bạc.

Phó Hồng Quân kia rõ ràng sùng bái anh mình chết đi được, theo lời Phó Suất nói, không chừng thẳng nhóc kia chơi đàn ông cũng là học theo anh trai. Nhưng người anh này lại không hoan nghênh em của hần, thậm chí ôm tâm tư chế diễu ngồi xem đùa em gốc bị chê cười.

Tuy nhiên sau khi cân nhắc lại lời Phó Suất, anh vẫn không hiểu hần vừa ý mình ở điểm nào “Không lẽ do tôi nhu nhược quá nên được lão nhân gia ngài yêu thích?”

Phó Suất nở nụ cười “Anh thật sự muốn nghe à?”

Cái Chí Huy nghiêm túc gật đầu, cho dù anh là hoa tàn ngọc nát vẫn muốn chết một cách rõ ràng.

“ Tôi luôn cho rằng, tính cách quyết định vận mệnh. Anh cùng Cao Hiểu Bảo kia đều là trẻ nông thôn, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Ngay chuyện trên vách núi, nếu lúc đó đổi lại là Hồng Quân cùng Cao Hiểu Bảo, tôi tin chắc thẳng nhóc đó sẽ không cứu Hồng Quân, có đấy thêm một phát nữa không còn khó nói.

Anh ý mà, chỉ được cái khôn vặt thôi, có cơ hội chiếm chút lợi nhỏ thì không bỏ qua, nhưng làm việc lớn lại hay dao động, không đủ ác độc, đời này trừ khi gặp được quý nhân, bằng không chẳng có tiền đồ gì, nắm được yếu điểm của anh, có thể chơi anh cả đời”

Lời này quả thực là công kích quá đáng, Cái Chí Huy tức tới run rẩy cả người, chính vì anh quá dễ mềm lòng mới khiến cho người ta ăn quen miệng, đầu năm nay thằng đàn ông nào cũng ngứa đòn hả?

Cái Chí Huy bắt đầu nâng sỹ khí, cho Phó Suất biết xương anh cứng rắn thế nào.

“Nhưng mà...” Phó Suất xoay chuyển “ Mạng anh coi như tốt, cuối cùng cũng gặp được quý nhân. Phó Suất tôi ân oán rõ ràng. Anh cứu tôi lần này, tôi nhất định sẽ trả lại ân tình cho anh. Đợi sau khi trở về tôi sẽ tìm người giúp anh nâng quân hàm, cấp nhà cũng không thành vấn đề.”

Hai mắt Cái Chí Huy sáng rực lên. Lần này chính phủ phân đất cho sư đoàn, lãnh đạo sư bộ quyết định xây vài dãy nhà, sau đó tính giá bằng nửa giá thị trường bán cho những cán bộ lập gia đình.

Nhưng số nhiều thịt ít, tùy theo cấp bậc mới được cấp nhà. Nếu anh có thể tranh một suất nhà, sau đó dẫn bạn gái nhà sĩ đi kết hôn, nhà không mất tiền mua là phải khác.

Vấn đề nan giải về nhà cửa cuối cùng cũng được giải quyết.

Cái Chí Huy không nén được vui mừng lộ rõ trên nét mặt, anh chợt nhớ tới bộ dạng “uy hiếp” của Phó Suất, bỗng sinh lòng cảnh giác.

“Tôi cảm ơn tấm lòng của cậu trước, nhưng tôi là một anh lính nông thôn, hai bàn tay trắng, người khác giúp tôi, tôi lại không có gì đáp trả. Giúp tôi là giúp không công đó”

Phó Suất chớp đôi mắt to y hệt em họ hắn nói “Tôi giúp anh là hoàn toàn tự nguyện, anh không cần áy náy”

Cái Chí Huy phân vân, dù sao giờ anh cũng chẳng còn gì cho Phó Suất lưu luyến, Phó Suất hẳn cảm kích ơn cứu mạng của anh nên trợ giúp anh thôi, vì thế không cần khách khí.

Nếu không cho người ta báo ân thì thật không có đạo đức!

Đến lúc ấy mà Phó Suất còn thấy không đủ công bằng, cùng lắm anh lại cho hắn đề thêm vài buổi tối, dù sao lợn chết không sợ nước sôi, nhin vài tối đổi được một căn nhà vẫn mẹ nó lời chán

Ý thức nông dân cá thể của đồng chí Cái vẫn chiếm thượng phong vì thế đã đem quan điểm “tính cách quyết định vận mệnh” của Phó Suất quảng ra sau đầu.

Phó Suất ở một bên dùng ánh mắt an ủi da thịt lộ ra của Cái Chí Huy, hưởng thụ vẻ mặt rõ ràng mừng rỡ nhưng cố làm ra vẻ thâm trầm của anh, càng nhìn càng thấy hấp dẫn, muốn đặt người đàn ông này dưới thân hung hăng lắm, cho dù hắn luôn cảnh cáo nhưng anh hết lần này tới lần khác tự nhảy vào, vậy hắn cũng không khách khí nữa.

Nếu không cho người ta nhảy vào thì thật không có đạo đức!

Trong xe không khí dần dần hòa hợp, bên ngoài xe sắp máu chảy thành sông.

23. Chương 23

Hiếu Bảo không còn ràng buộc, liền vùng nắm tay cùng Phó Hồng Quân đánh đấm. Phó Hồng Quân đệ đệ kiểu tóc rất bá đạo, đáng tiếc thực chất nhũn như con chi chi, Hiếu Bảo cười lên người y tha hồ đầu vó.

Hồng Quân đệ đệ bị đánh không dậy nổi vẫn mạnh miệng khiêu chiến “Mày, nhào vào! Không đánh chết tao, tao cho mày đẹp mặt”

Cái Chí Huy thầm nghĩ: Thôi thôi đừng cố, kích thêm vài câu nữa, Hiểu Bảo tức lên cho chú vài đấm nữa thì chú ngổm thật luôn. Mà Hiểu Bảo này, anh giai người ta đã phải xuống nước nhận lỗi với chú em rồi thì chú em cũng phải biết bánh xốp ném đi bánh qui ném lại, nương tay với thằng em chứ lì. Nếu còn tiếp tục đánh, chỉ có thằng cu Hiểu Bảo này bất lợi thôi. Đối với thằng nhóc này Chí Huy vẫn rất quan tâm.

Vì vậy Cái Chí Huy vội vàng mở cửa xe, nhảy xuống ôm lấy Hiểu Bảo, kéo cậu ta sang một bên, nhỏ giọng khuyên bảo, nhắc lại việc Phó Hồng Quân đã viết giấy cam kết, mặt khác đừng quên khoản tiền 100 vạn kia.

Nói xong lời cuối Cái Chí Huy bồi phục bản thân mình quá thể, thật sự là mạnh vì gạo bạo vì tiền, anh quá ư là khéo léo, xử lý mọi chuyện thật thỏa đáng.

Phó Hồng Quân sao có thể để người khác mắng chửi? Đang muốn tiếp tục trừng mắt cùng Cái Chí Huy, thấy Phó Suất trong xe quan sát, y liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Công tác ở Tứ Xuyên cứ thế oanh oanh liệt liệt hoàn thành xong, Cái Chí Huy rất hài lòng, Dù sao hai người thuộc tầng lớp vô sản Cái Chí Huy và Cao Hiểu Bảo, anh không ra anh, em không giống em đã đoạt được thắng lợi hoàn toàn.

Đương nhiên cũng có chút hối tiếc, ví dụ như lúc ở trên vách núi cùng Phó Suất chơi chữ, anh chỉ viết có 100 vạn.

Kết quả là có kẻ gian dối đơn vị, đổi thành 100 vạn Yên tương đương với 75962,1486 tệ!

Ngược lại Hiểu Bảo chẳng có phản ứng gì, Cái Chí Huy tức đến nổi chỉ tay vào mặt Phó Suất mắng “Đồ gian xảo”

Em trai của hần không cho người khác mắng anh mình, liền dùng keo 503 dán mũi hình lên trời nói “Bảy vạn nhân dân tệ còn chưa đủ à. So với chơi gái trong bar còn đắt hơn đấy. Anh tôi nhân phẩm tốt, nếu là tôi, tôi đổi thành đồng Rúp rồi”

Lúc này Cao Hiểu Bảo ngông nghênh xuất hiện, nghe Phó Hồng Quân nói thế nổi cơn điên xé nát tờ giấy nợ ném vào mặt Phó Hồng Quân.

Cái Chí Huy đau lòng không thôi, lôi kéo Phó Suất để mè nheo. Phó Suất thở dài ôm tiểu Cái nói “Cậu đây không đau lòng thì thôi, anh tỉnh lại đi”

Cái Chí Huy nghĩ lại, ừm, tiền này cũng không phải cho anh, anh kêu ca làm cái đệt gì. Khuyên bảo bản thân xong liền ném cho Cao Hiểu Bảo cái nhìn coi thường.

Cái đồ phá gia chi tử, tiền tới miệng rồi còn nhả ra!

Trong lòng Cao Hiểu Bảo, Cái Chí Huy đúng là một người anh trai tốt.

Đến ngày phải nhập ngũ, cậu nhóc chạy tới trước mặt Cái Chí Huy hỏi đi hỏi lại xem sau này anh có là huấn luyện viên của cậu không.

Cái Chí Huy hiểu tâm trạng của Cao Hiểu Bảo, xa quê vào bộ đội, hoàn cảnh thay đổi khó trách trong lòng bất an. Anh cũng từng trải qua, vì thế liền mỉm cười an ủi đứa trẻ một phen.

Lúc lên xe lửa, Phó Suất mới phớt cái mặt thối ra hỏi “Cha nó cho anh tiền nhiều lắm hả”

Đồng chí Cái khấn trương nhìn xung quanh, liền hạ giọng “Nhà họ nghèo thế, cầm tiền thì còn ra hạng người gì? Đừng có mà vu cáo cho tôi.”

Phó Suất nghe vậy vểnh vểnh lông mi “ Không thu tiền mà đối xử với Cao Hiểu Bảo tốt thế, không lẽ anh lên giường với tôi liền lấy thói yêu thích đàn ông rồi”

Nảy sinh quan hệ với đàn ông chính là nỗi đau lớn nhất trong đời Cái Chí Huy, trở thành tử huyệt của anh. Bị Phó Suất chế nhạo anh lập tức bốc hỏa, hét lớn “ Lúc nhỏ cậu ngủ chung với em cậu, thế nào mà không bị lây bệnh óc heo”

Trong đoàn tân binh cũng có nhiều người là anh em họ hàng, nghe tiếng này của tiểu Cái lập tức mất điện.

Toàn bộ đoàn tân binh cùng trở mắt nhìn hai vị cấp trên.

Cái Chí Huy xấu hổ chết đi được, còn Phó Suất thì mặt mày trang nghiêm đáp “ Đồng chí Cái Chí Huy, cho dù chúng ta có chút xích mích, nhưng anh cũng không thể ở nơi công cộng vũ nhục người nhà của tôi, anh có để ý tới hậu quả không? Anh làm như vậy, sao có thể trở thành tấm gương cho các tân binh noi theo được”

Cái Chí Huy tự biết mình đuối lý, bị răn dạy mặt liền đỏ bừng, Hai người ai thắng ai thua đã quá rõ ràng, trước mặt tân binh uy tín của anh không còn sót lại tí nào.

Trên đường về, chuyện lớn chuyện nhỏ, toàn bộ tân binh đều tìm sếp Phó báo cáo, Cái Chí Huy chỉ như bù nhìn. Không có gia thế lớn giống ai đó. Vài lời kia của Cái Chí Huy thành công bồi đắp cho anh một hình tượng bụng dạ hẹp hòi, công tư lẫn lộn. Ai lại muốn có cấp trên như vậy, tự nhiên là tránh càng xa càng tốt.

Cái Chí Huy là cán bộ kỹ thuật, bình thường ngoài việc tổ chức công tác lao động cho binh lính, thì chưa bao giờ có cơ hội điều binh. Mãi mới giờ có cơ hội đã ghiền lại vì Phó Suất mà mang tiếng không phân biệt công tư mà bỏ lỡ, trong lòng ảo não không kém gì việc xé chỉ phiếu 100 vạn Yên.

Mà Phó Suất sau tiếng rống của Cái Chí Huy tâm tình khôi phục, vẻ mặt tươi cười sinh động.

Đợi tới khi nhàn rồi, hần ghé vào tai Cái Chí Huy nói “Tôi không phải là heo, tôi là long còn là một con long “cứng””

24. Chương 24

Hai người cũng không tìm hiểu sâu thêm chủ đề truyền nhân của “long”,.

Tuy vậy Cái Chí Huy vẫn không phục, về vấn đề này đàn ông đều ganh đua dài ngắn, cho dù hiện giờ tiểu Cái không khỏe, kiếm giấu trong vỏ nhưng anh cho rằng hàng họ của mình chẳng thua kém ai, bình thường anh ở trong chăn tự mò mẫm, cũng rất chi là bền bỉ nhá, lượng cũng đủ đủ, cho dù không phải long thì cũng là giao (long).

Đợi đấy!

Không biết có phải vì bị đàn ông chà đạp không, Cái Chí Huy cảm thấy khát vọng “cụ thể hóa” đối với phụ nữ của anh càng lớn.

Bạn gái nhà sỹ của anh đã từ hình tượng quắt queo vươn lên hình tượng đầy đặn châu tròn ngọc sáng. Thời gian qua, hai người vẫn giữ liên lạc không mặn không nhạt. Xem ra lúc trở về cần thúc đẩy quan hệ hai người.

Nhịp theo tiếng tàu lửa, Cái Chí Huy thật muốn hát vang khúc “tương lai của tôi không phải là mơ”

Nhưng chờ tới khi tập hợp đủ tân binh, huấn luyện viên Cái Chí Huy lại bước vào thời kỳ huấn luyện cách ly. Nếu không có chuyện gì khẩn cấp, không ai được xin nghỉ ra ngoài.

Liên lạc qua điện thoại thấy bạn gái càng ngày càng lạnh nhạt, Cái Chí Huy gấp đến độ như kiến bò trong chảo.

Nhân dịp nghỉ trưa, Cái Chí Huy một mình trở về phòng ngủ chuẩn bị hâm nóng tình cảm, vừa mới móc điện thoại Phó Suất liền mò tới.

“Gọi điện cho ai thế?”

“A, có gọi gì đâu, kiểm tra lại tài khoản ý mà....Sao cậu lại về? Không hợp à?” May mà Cái Chí Huy phản ứng nhanh, lập tức khóa máy, đồng thời trong lòng ảo não, người bạn rợn sao lại quay về thế này?

Sau khi trở về, Phó Suất trở nên bận rộn hẳn, thường ở sư bộ, nghe nói Phó công tử sắp được thăng chức.

Cái Chí Huy vốn lo mật báo của mình khiến Phó Suất rớt đài, nghe tin này xong liền thả lỏng. Cây đại thụ này rễ sâu, không gì nhổ nổi!

Sớm biết Phó Suất chịu giúp anh kiếm quân hàm, thì có đánh chết anh cũng không gửi bức thư đó, cho dù muốn gửi cũng phải cỏi bỏ hết xiềng xích xong đã.

Phó Suất vào phòng thuận tay khóa cửa, lân la lại gần Chí Huy, ôm eo anh “Chỉ là hợp thường ngày thôi, không có chuyện gì to tát, tôi giả bệnh về đây”

Vừa nói vừa cỏi quần tiểu Cái.

Đối với chuyện này hai người chưa gián đoạn bao giờ, tuy sau khi trở về, Phó Suất không mấy khi về phòng, nhưng luôn muốn tìm chút thời gian bồi đắp.

Cái Chí Huy phiền nhất là hành động “nhục long nhập động”. Nếu không làm tới bước cuối cùng, chỉ ma sát đơn giản tinh khiết, Cái Chí Huy có thể chịu được.

Anh có thể nhẫn nại tới đa 10 phút, nhưng luôn là người đầu tiên thở hổn hển bắn trong tay Phó Suất.

Lần này cũng không ngoại lệ, cỏi quần chưa tới 5 phút, nửa nằm trên đùi Phó Suất, phía dưới tiểu Cái đã ướt đầm.

Sắc mặt Cái Chí Huy ửng hồng, há mồm thở dốc, sắc đỏ lan dần xuống cổ. Đầu lưỡi Phó Suất thừa thắng xông lên, chỉ trong chốc lát đã liếm tới rốn tiểu Cái.

Lúc sinh tiểu Cái, bà Cái không đi bệnh viện mà nhờ bà mụ trong thôn đỡ đẻ hộ, thủ pháp dân dã, cuống rốn buộc caro lồi ra một cục, cũng rất khác biệt.

Phó Suất liếm láp tỉ mỉ, thậm chí còn dùng răng nanh cắn nhẹ.

Mỗi lần thế này, Cái Chí Huy luôn cảm giác như có một cái đầu sói ghé lên bụng, lúc nào cũng có thể cắn nát bụng anh. Đầu lưỡi cùn hàm răng luân phiên kích thích, truyền thẳng xuống phía dưới, vật nhỏ vừa mới mềm nhũn lại lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, lần nào cũng vậy.

Nhìn phía dưới đã dựng đứng của Chí Huy, Phó Suất thành thực nắm lấy, đem chặn kê dưới thất lưng Cái Chí Huy, dùng ngón tay thăm dò phía sau anh.

Cái Chí Huy vội vàng đứng dậy, thở phì phì nói “Không được, buổi chiều tôi còn phải đi huấn luyện ba đoàn tân binh, phải đứng mấy tiếng lặn, cậu tha cho tôi đi”

Phó Suất gắt gao đề lên người Cái Chí Huy, dùng chính côn thịt của mình ma sát lên hậu huyệt của anh, cắn vành tai nói anh “Vậy tôi phải làm sao bây giờ? Nhịn không nổi”

Cái Chí Huy cũng cảm nhận được vật cứng rắn ẩm ướt đang cạ vào bắp đùi mình.

Phó Suất hỏi ý kiến anh nha, có tiến bộ, giờ lên giường với Cái Chí Huy cũng biết tiến hành dân chủ rồi. Bên trong bên ngoài anh đều nóng, chỉ cần lý do hợp lý thì anh cũng có thể chấp nhận.

“Nếu không thì anh mút tôi đi” Nói xong Phó Suất túm lấy Cái Chí Huy muốn kéo đầu anh xuống eo hắn.

Cái Chí Huy ra sức giãy dụa, buổi trưa ăn cá hầm cách thủy, Cái Chí Huy tham ăn, ăn đến một ao cá, giờ mà ngậm thứ kia vào, không chừng anh có thể nhổ ra ba ao.

Cuối cùng dân chủ xem như chậm dứt, Phó Suất đơn giản bóp miệng Cái Chí Huy cho anh ăn cá mặm.

Chờ tới khi Cái Chí Huy muốn đem chất nhầy trắng trắng trong miệng nhổ ra, lại buồn bực phát hiện ra anh không nhổ ra được, thói quen thực mẹ nó vĩ đại.

Cùng Phó Suất lêu lổng xong, Cái Chí Huy sửa sang quần áo chuẩn bị tới sư đoàn 3 báo danh.

Phó Suất từ trên giường bước xuống lưỡi biếng nói “Cao Hiểu Bảo gì đó không phải được phân tới đoàn 3 sao?” Hỏi thì cứ hỏi đi việc gì phải đem âm cuối kéo dài như vậy.

Cái Chí Huy âm thầm nghĩ: chả liên quan, làm thẳng đàn ông có cần ghen tức thế không, Cao Hiểu Bảo nếu mọc ra đôi vú to, ngược lại anh mới hết mực lo lo lằng lằng quan tâm tới cậu ta.

Đáp trả 2 chữ “Không biết” Cái Chí Huy mũ áo chỉnh tề.

Lúc đóng cửa, một tiếng “hừ” lạnh lùng bị vách cửa ngăn lại phía trong.

Tối khi đến thao trường của đoàn 3, từ xa đã nhìn thấy đám tân binh đang đứng xếp hàng.

Mấy năm nay huấn luyện tân binh càng ngày càng có xu thế biến thái, chính anh khi mới vào doanh trại cũng mất bao nhiêu là máu cùng nước mắt, nhập gia tùy tục, giờ tới lượt đám tân binh này, làm cho bọn họ hiểu rõ làm thế nào luyện thành hai chữ “biến thái”.

Chuyện luyện binh, theo lý thuyết không tới lượt Cái Chí Huy, nhưng thật tình cờ phía nam đổi nơi đóng binh, điều động hơn mười cán bộ, một năm rưỡi mới có thể trở về. Không đủ quân số, tiểu Cái liền được trà trộn vào để giữ thể diện.

Nhìn thấy Cái Chí Huy tới cùng liên trưởng Vương chào hỏi, một tân binh quơ quơ tay, nháy mắt với Cái Chí Huy.

Liên trưởng Vương mắt sắc, hét lớn một tiếng “Cao Hiểu Bảo, mắt cậu rút gân à, có phải lại muốn chạy mười vòng thao trường không?”

25. Chương 25

Không cần thẳng nhỏ nháy mắt, Cái Chí Huy cũng không muốn nhìn thấy cậu ta gặp khó khăn.

Sau khi vào doanh trại, thẳng nhỏ đen gầy đi nhiều, chắc chắn là được mấy ông chú già huấn luyện. Đồng chí Cái liếc cậu một cái rồi không để ý nữa, nghiêm chỉnh chỉ đạo đám tân binh.

Hiểu Bảo thấy Cái Chí Huy không đáp lại, cũng ngượng ngừng thu hồi khuôn mặt chim sẻ tung tăng tươi cười.

Đợi đến lúc giải tán, người khác đều nhe răng nhếch miệng lao về ký túc xá, chỉ có Cao Hiểu Bảo nấn ná phía sau, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy thở dài, phát phát tay với Hiểu Bảo, thẳng nhỏ con này còn làm cao, vĩnh cổ tức giận đi tới.

Cái Chí Huy cũng không khách khí “Thế nào? Ngủ bị sái cổ? Cổ uốn éo cũng không tới mức mắt chẳng thấy ai chứ?”

Hiểu Bảo không cam lòng quay sang nói “Cho tôi số di động của anh đi, tân binh không được ra ngoài, tôi không cách nào tìm được anh”

“Tìm tôi có việc gì?”

“Cha tôi gửi đậu tương với vò rượu gạo, đặc biệt dặn dò là mang cho anh”

Cái Chí Huy định nói không cần, nhưng nghĩ lại, người ta mất bư phí ngàn dặm xa xôi gửi lên đây, không nên phụ tấm lòng của người ta, vì vậy liền vui vẻ nhận lấy.

Sau đó kéo Hiểu Bảo tới khu hậu cần mua vài hộp cá cùng mấy cái bánh mì, tìm một phòng học trống, mở đồ hộp cùng bình rượu đế, dùng bánh mì chấm tương, cùng Hiểu Bảo vui vẻ.

Đứng nhìn Hiểu Bảo tuổi nhỏ, tửu lượng cũng không tệ lắm. Chỉ trong chốc lát, một bình rượu đế đã vào bụng hai người.

Uống uống, Cái Chí Huy phát hiện Hiểu Bảo uống tới hai mắt tỏa sáng ngó anh đắm đắm.

Anh cúi đầu nhìn, hóa ra là mãi uống rượu không cẩn thận làm vạt áo trước ngực phanh ra. Anh thuận tay cời luôn cúc cổ, lấy tay qua loa lau ngực.

Vừa ngẩng đầu, anh đã bị một bóng đen đánh úp lại, không kịp tránh bị đè lên.

Chất cồn trong máu lập tức bốc lên.

Một ý niệm nảy lên trong đầu đồng chí Cái, đột, Cao Hiểu Bảo hôn mình lại còn đuổi đầu lưỡi vào.

Thằng nhãi ranh này say rồi sao? Hay hắn bị Phó lão nhị chơi tới phát điên rồi? Tìm món nhắm rượu lại tìm trên miệng anh.

Còn ngại chưa đủ loạn, lại học tập người ta giật quần áo anh.

Cái Chí Huy đẩy Hiểu Bảo ra, nhìn kỹ, đứng ngoài cửa không ai khác chính là Phó đại thiếu gia.

Khá lắm, nhìn sắc mặt họ Phó âm trầm cứ như bị gọi cho một xô mực. Sóng chết nhìn chăm chăm vào hai kẻ bị bắt gian, nhìn đến lòng người run rẩy.

Cái Chí Huy lấp bắp giải thích “Chính cậu ta nhào lên, tôi...” Nói được một nửa, phát hiện có gì đó không đúng, tại sao anh lại giống cô vợ nhỏ, tại sao phải giải thích với hắn.

Vì vậy anh lập tức thẳng lưng “Cậu xem em cậu gây ra chuyện gì tốt đây, đứa trẻ chất phác này cũng bắt đầu học mấy người làm chuyện xấu nè”

Phó Suất không để ý tới anh, ngược lại đi tới trước mặt Cao Hiểu Bảo, chỉ vào mặt đứa nhỏ.

“Tôi không phải Phó Hồng Quân, nếu ai dám mó vào người của tôi, tôi sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.”

Hiểu Bảo cũng không lập tức sững mặt, ngược lại còn dùng ánh mắt lạnh lùng hơn trừng Phó Suất.

Nhìn đi, hai thằng đàn ông tranh giành anh, đủ kích thích chứ, tại sao không có ai lái xe tăng tới cán chết hai thằng hâm này? Mẹ nó tất cả đều không bình thường, Cái Chí Huy oán hận nghĩ.

“Hai người cứ chậm rãi ngậm cứu nha, nếu không, hai người cũng là những người đàn ông hiếm có, gom góp thành đôi cũng được, vừa đẹp”

Dứt lời, Cái Chí Huy liền hối hận, anh đang muốn trốn, nói mấy lời dẫn lửa thiêu tăng ô zôn làm gì!

Quả nhiên Phó Suất chậm rì rì chuyển mắt, đột nhiên hô to “Trạm trưởng”

Âm thanh cách đó không xa truyền tới “Hả, làm sao? Không tìm thấy thư à? Tôi đã nói với cậu là ở ngăn thứ hai giá sách ấy”

Chỉ thấy trạm trưởng bưng trà vui tươi hơn hử đi đến.

Lúc vào phòng ông liền sững sờ, sau đó quét mắt tới cái chén với đồng hồ vừa bện trên bàn, lại hít hít mũi, nhăn mi hỏi “Ai uống rượu trong phòng học”

Phó Suất lập tức chào theo nghi thức quân đội “Báo cáo trạm trưởng, hình như đồng chí Cái Chí Huy cùng tân binh Đoàn 3 Cao Hiểu Bảo đang uống trà chiều ạ”

“Trà chiều? Còn uống cả rượu! Cái Chí Huy, cậu không biết trong lúc gác cấm uống rượu hử? Uống một mình không nói còn kéo tân binh tới uống cùng? Cậu muốn kết bè kéo cánh tạo phản phải không?”

Lúc này chất cồn trong máu Cái Chí Huy đã bốc hết, biến thành mồ hôi lạnh theo lỗ chân lông bùng lên.

“Không phải.... trạm trưởng... là Cao Hiểu Bảo bảo cha cậu ta gửi rượu lên...”

“Người nhà tân binh gửi rượu cho cậu? Cậu cùng Cao Hiểu Bảo quan hệ thế nào? Cũng không phải đồng hương mà.”

Phó Suất bên cạnh lập tức nhắc nhở “Lần công tác tuyển binh, đồng chí Cái Chí Huy phụ trách thăm hỏi gia đình đồng chí Cao Hiểu Bảo”

Thấy nét mặt trạm trưởng như hiểu ra gì đó, Cái Chí Huy hận không thể lập tức bóp chết tên tiểu nhân âm hiểm kia. Ngay từ đầu anh với Cao gia đã không có giao dịch tiền bạc gì, sao hắn có thể khiến trạm trưởng có suy nghĩ lệch lạc như thế được.

Thời gian tân binh giới nghiêm, các sĩ quan rảnh rồi không thể nhảy ra ngoài rừng mồi.

Buổi tối ban ra đa mở hội nghị giáo dục, trước mặt mọi người Cái Chí Huy phải niệm 5 trang kiểm điểm. Cổ bói móc căn nguyên sai lầm này ở chỗ sâu nhất trong linh hồn với khe xương cốt.

Bề ngoài là cùng tân binh uống rượu, thực chất chính là ham cái lợi nhỏ, lừa bịp quần chúng, kỷ cương rời rạc. Nếu không thay đổi chắc chắn sẽ trở thành khối u ác tính trong quân đội, rác rưởi của xã hội, ký sinh trùng của nhân loại.

Các vị đang ngồi ở đây cũng tích cực giúp Cái Chí Huy đào móc những sai trái được che giấu, biến Cái Chí Huy trở thành kẻ siêu hư hỏng lại còn cố chấp, ví dụ như lấy nước sôi của người khác rồi thì là chen lấn tranh giành kem đánh răng với người ta trong phòng tắm, sự tích ti tiện gì cũng được mấy chiến hữu thân ái này moi ra sạch.

Phê bình cùng tự phê bình được tiến hành mười phần nhiệt liệt.

Thời gian nhận cải tạo, Cái Chí Huy liếc thấy Phó Suất luôn một mực mỉm cười, trong lòng âm thầm khắc một chữ HẬN rất đậm.

26. Chương 26

Đội các vị lãnh đạo lớn nhỏ dạy dỗ xong, hội nghị xem như kết thúc.

Cái Chí Huy thu hồi khuôn mặt bần đầy nước bọt, buông bước chân mệt mỏi về phòng ngủ. Mới tới cửa phòng bên, anh liền dừng bước.

Tuy không biết đêm nay Phó Suất có về không nhưng anh vẫn chẳng muốn cùng tên tiểu nhân ấy chung phòng một tý tỳ ty nào.

Cái Chí Huy cũng được coi là sáng sủa, hồi còn đi học cũng là học sinh suất sắc, rất ít khi bị phê bình trước mặt mọi người, giờ bị người ta thay nhau phê phán ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, anh có cảm giác vô cùng nhục nhã.

Không thua gì cảm giác bị kẻ khác thi nhau cấu xé.

Giờ mà thấy đầu sỏ gây chuyện, anh sợ mình không kìm hãm được lý trí, làm việc ngu ngốc, nửa đêm bóp chết hẳn.

Vừa may sát vách có một sỹ quan về nhà thăm người thân, vì thế anh xoay gót đi tìm chiến hữu hàng xóm còn lại đánh tú lơ khơ.

Chơi bài thoải mái lên chút ít, Cái Chí Huy không bỏ lỡ thời cơ tỏ ý không muốn về phòng mình, muốn ở lại cùng bạn hữu tâm sự.

Chiến hữu kia cũng mừng rỡ được thăm cảnh của anh ban sáng, nghĩ anh có uất nghẹn trong lòng muốn tìm người tâm sự, vì vậy cũng không phản đối.

Cái Chí Huy vừa mới trải xong giường đã có người tới gõ cửa, chiến hữu chạy ra xem, Phó Suất đứng ngay ngoài cửa cười cười nói “Tiểu Lý à, Cái Chí Huy có ở đây không?”

“Có, đang buồn bực trong phòng tôi nè. Sao vậy, cậu hôm nay không đi sư bộ à?”

“A, tôi cũng sợ Cái Chí Huy suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng nên xin với tham mưu trưởng về xem anh ấy”

Cái Chí Huy nghe thế lộn hết cả tiết lên, cởi ngay cái tất thối ở chân ném thẳng vào mặt Phó Suất.

Phó Suất tiếp được, đưa lên mũi ngửi ngửi sau đó cười rất tục tĩu.

Thế mới nói, muốn làm lưu manh cũng cần có kiên nhẫn cùng nghị lực nha!

Cái Chí Huy bị mở hôi chân, mùa đông cởi giày còn phải mở cửa sổ cho thoáng khí, vừa nãy tên kia xách lên mũi ngửi, cần phải dựa vào bao nhiêu nội công khổ luyện mới ngăn nổi độc tính nha!

May mà tiểu Lý đưa lưng về phía hắn, bằng không sẽ giống như Cái Chí Huy, buồn nôn gần chết!

“Chí Huy à, đừng ở phòng người ta nữa, đi, chúng mình cùng nhau về phòng tâm sự nhé”

“Tôi không về, không thêm cậu giả mèo khóc chuột”

Phó Suất đem bát tất nhét vào túi quần, nói “Việc ban sáng tôi không cố ý, ai mà biết anh ở trong phòng uống rượu với tân binh kia. Trạm trưởng bảo tôi tìm tư liệu, tôi không thấy mới gọi ổng, lúc thấy anh nâng ly cạn chén thì không kịp rồi”

Tiểu Lý bên cạnh nghe xong liên tục gật đầu “Việc này quả thực không thể trách Phó Suất được, cậu cũng quá bất cẩn. Lần trước kỹ sư Triệu kia vụng trộm uống rượu xái trong phòng học, lại còn ngủ quên trong phòng, giả bộ như không có chuyện gì, trạm trưởng còn tưởng anh ta sinh bệnh, mới tặng cho hai chai đào nhân. Phải nói là số cậu không may thôi”

Phó Suất thật khéo hiểu lòng người, xông vào khoát tay chặn lời tiểu Lý “ Chắc trong lòng tiểu Cái còn buồn bực chút thôi, tôi không trách anh ấy” Sau đó xoay người nói với Cái Chí Huy “ Lúc này chỉ đạo viên tìm anh, anh tranh thủ đi đi”

Nghe thế, Cái Chí Huy xỏ giày, phần nộ đẩy Phó Suất, lao thẳng tới phòng chỉ đạo viên.

Ra tới hành lang, chưa đi được mấy bước đã bị người ta kéo mạnh vào phòng ngủ.

“Mẹ mày, mày làm gì hả?” Cái Chí Huy lão đảo, chút nữa thì đập mặt vào chân giường, nhưng trong lòng hiểu, phắc, phải rút lui thôi.

Phó Suất đem vẽ sẵn sóc vừa rồi cất vào kho, trở tay khóa cửa, cúi đầu “ Làm gì? Tìm anh tính sổ đấy”

Cái Chí Huy tự nhủ, vì cái loại người này tức chết thật không đáng, hung hăng nói “Ban ngày còn chưa đủ hả? Còn muốn thế nào đây?”

“Đấy là việc công, giờ tôi muốn tìm anh giải quyết việc tư”

“Tôi với cậu không có việc tư” Nói xong, Cái Chí Huy đang muốn đứng dậy, đáng tiếc lại bị Phó Suất đè lại, bị một đồng vải thôi nhét vô mồm, đè lên đầu gối, muốn phun cũng không ra.

Cái Chí Huy không trở nổi mình, trong lòng mắng họ Phó tới tót đầu. Hắn không phải là người! Dám đem cái tất thôi nhét vào miệng anh.

Không đợi cơn tức của anh lắng xuống, Phó Suất đã cởi quần anh, xoẹt một tiếng rách luôn.

Tuy bạo lực nhưng diễn ra chưa tới một phút, Cái Chí Huy cũng chưa kịp có cảm giác khác lạ gì. Khá khen cho bản tính dâm tiện của anh, đằng sau gió thổi mát mẻ, đằng trước đã bắt đầu thẳng tắp.

Thường ngày Phó Suất kém cỏi như thế nhưng cũng biết chiều cố hạ thân cho anh.

Dù sao chơi nam nhân, đùa bỡn gì gì thì cũng không thể thiếu được vui thú, nhìn đồng loại đạt cao trào mà bắn ra, loại cảm giác này có thể kích thích tính dục đàn ông.

Nhưng hôm nay Phó Suất lại chỉ lo cho bản thân, hoàn toàn không quan tâm tới phản ứng của kẻ đáng thương kia. Cái Chí Huy bị đặt phía dưới, da trần ma sát với nền nhà đầy cát, lập tức nhũn thành một đồng.

Cái Chí Huy đau đến mức nở, lại bị người đàn ông phía trên đè chặt không cho ngo ngoáy.

Phó Suất lấy tay dùng sức kéo căng cửa sau của Cái Chí Huy, chỉ một lát sau, trong không khí đã nhàn nhạt mùi máu tươi “ Không thích đàn ông hả? Thế sao còn cùng thẳng nhãi họ Cao ấy ôm hôn tình tứ tình tứ hửm? Hai người chúng mày thì ai đệt ai? Nhìn cái dạng này thì chắc là lần lượt đệt nhau...”

Lúc này bộ dáng quý công tử của Phó Suất không còn sót lại chút gì, ăn nói thô tục không bằng phường chợ búa.

Thật vất vả để Phó Suất lăn qua lăn lại xong, hắn cầm quần cộc của Cái Chí Huy xoa xoa phần hồng ướm sưng, thoải mái ôm lấy Cái Chí Huy đang co quắp, ném lên giường.

“Cái Chí Huy, hôm nay tôi chỉ nói một lần thôi. Đồ tôi chưa vớt, đứa nào dám đụng vào, tôi sẽ làm cho nó hối hận suốt đời. Tôi mà bắt gặp chuyện này lần nữa thì không nhẹ nhàng như vậy đâu”

Nói xong Phó Suất rút bút tất trong miệng Cái Chí Huy ra, đem miệng mình kề tới, hung ác cắn nuốt đầu lưỡi anh.

Cái Chí Huy nhắm chặt mắt, biểu tình dữ tợn của Phó Suất một mực in sâu trong đầu anh.

Trước kia anh luôn cảm thấy Phó Suất kiêu căng, tùy hứng, nhưng giờ mới thực sự cảm nhận được tâm lý vận vẹo của họ Phó này.

Nhớ lại chuyện trước kia, có lẽ anh đã trêu vào một kẻ tâm thần, có khuynh hướng bạo lực lại còn mắc chứng hoang tưởng rồi!

27. Chương 27

Lăn qua lăn lại một phen, cảm giác mệt mỏi trào lên, toàn thân Cái Chí Huy đau nhức, mơ màng tiến vào giấc ngủ.

Tỉnh lại là do Phó Suất cầm khăn lau mồ hôi cho anh, từ khi ẩm điện bị hỏng anh chưa mua cái mới, Phó Suất càng không mua, vì thế khăn mặt chỉ có thể thấm nước lạnh, đặt lên mồ hôi để giải nhiệt vô cùng hiệu quả.

Đồng chí Cái bị cái khăn mặt lạnh như băng kích thích.

“Đáng ghét! Cậu làm tôi không ngủ được!”

Cái Chí Huy không biết, lúc anh bị chọc giận tới nổi bật dậy rời giường, giọng nói mang theo âm nức nở, cảm giác ủy khuất nghẹn trong miệng, nước mắt nhoe nhoẹt, từ trong chăn chui ra có bao nhiêu quyền rũ.

Điều này khiến cho Phó Suất vui mừng, oán giận vì phải lau người cho Cái Chí Huy lập tức tan thành mây khói, đem khăn mặt ném sang một bên, vội vàng chui vào trong chăn quắp Cái Chí Huy hôn vài miếng.

Cái Chí Huy bị đàn áp dữ dội, rất mệt mỏi, cộng thêm nhiệt độ hùng hục từ Phó Suất, đẩy được vài cái lại mơ màng ngủ tiếp.

Phó Suất ôm Cái Chí Huy ngủ tới nửa đêm, cảm giác giống như ôm túi chườm nóng, hần tiện tay sờ, vị bên cạnh như bánh nướng áp chảo trên bếp lò.

Phó Suất vội ngồi dậy bật đèn, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Cái Chí Huy, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi tiểu Cái “Vẫn quyền rũ thế!”

Cái Chí Huy mơ mơ màng màng nghe Phó Suất gọi điện thoại, rồi hần nâng anh dậy mặc quần áo, sau đó lại bế anh ra ngoài.

Lúc xuống lầu, nghe họ Phó hùng hùng hổ hổ bảo anh nên giảm béo đi.

Mẹ mày, chửi cái rắm ỉ! Ông còn chưa đủ béo mới bị mày giày xéo như vậy.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng thân thể lại mơ hồ quá.

Đến khi tỉnh lại anh đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Cái Chí Huy sững sờ, ngẩn người nhìn bình dịch treo trên cao, đột nhiên xốc mạnh chấn trên người, phát hiện mình đang mắc quần áo bệnh nhân.

Những vết thương trên người anh đủ để đưa lên mục tin tức xã hội rồi. Làm sao bây giờ? Liệu anh có bị khai trừ quân tịch không? Bọn chiến hữu mà nhìn thấy thì biết giải thích thế nào? Cha mẹ làm sao ngăn đầu với hàng xóm láng giềng đây?

Trong lúc nhất thời đầu óc u mê, anh co quắp nắm chặt chần, cắn cắn môi.

Phó Suất mở cửa trông thấy chính là cái hình ảnh này.

Cái Chí Huy mặt đầy tâm trạng, thấy hấn đi vào như vớ được cọng rơm cứu mạng.

“Làm sao bây giờ? Bác sĩ nào khám cho tôi? Có nhìn ra điều gì không?”

Phó công tử trước thưởng thức một lát, sau mới sờ lên đỉnh đầu đồng chí Cái nói “Đây là bệnh viện tư, không phải bệnh viện trong quân khu, anh tôi là phó viện trưởng, nhìn thấy thì làm sao? Dám có ý kiến gì tôi hạ bệ hấn liền.”

Cái Chí Huy liền bình tâm, nếu có thể thì anh không muốn ở đây lâu, nếu nhiều người biết thì sao giữ nổi bí mật này, ngộ nhỡ...

Vì thế anh liền xoay người muốn xuống giường, Phó Suất vội dè anh lại “Chưa truyền xong mà, muốn làm gì?”

“Đi thôi! Ở đây cho xấu mặt thêm à”.

Mối lo thân bại danh liệt lắng xuống anh nhớ lại sự hung ác của họ Phó tối qua.

Trước kia Phó Suất tuy rằng quá đáng, nhưng Cái Chí Huy cảm thấy hấn vẫn là người bình thường. Ai chẳng trong nhà làm cầm thú, ra ngoài làm người. Nhưng hôm qua hấn dường như điên rồi, căn bản không e sợ người bên ngoài nghe thấy động tĩnh giường chiếu bên trong.

May là ký túc xá có kết cấu gần giống lô cốt, cách âm đặc biệt tốt, bằng không chiến hữu cách vách sẽ tưởng rằng bọn anh ở trong phòng cần thuốc.

Cái Chí Huy quyết định tuyệt đối phải cùng Phó Suất vạch rõ giới hạn. Quân hàm kia không có cũng chẳng sao, nào có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống đâu. Chờ tới ngày cầm quân hàm trong tay anh đã sớm bị trĩ rồi. Tiều Cái tính toán trong đầu cách chiếm ít lợi ích.

Sau khi xả xong cơn điên hôm qua, hình như tâm trạng của Phó Suất tốt lên không ít. Từ lúc Cái Chí Huy tỉnh tới giờ hấn luôn sẵn sàng tử tử, giả dạng thành người tốt, thấy Cái Chí Huy quyết liệt cũng không nói thêm gì, giúp Cái Chí Huy làm thủ tục xuất viện, sau đó dìu anh ra cửa chính.

Ngồi vào xe Phó Suất, đi hơn 10 phút, Cái Chí Huy đột nhiên phát hiện xe đi không đúng, hướng này không phải trở về doanh trại, rõ ràng là vào nội thành.

“Xe này lái đi đâu vậy?”

“Hôm qua tôi xin cấp trên cho anh nghỉ phép 1 tháng, anh không thích nằm viện thì về nhà tôi dưỡng bệnh vậy.”

Đang nói chuyện, xe rẽ vào một tiểu khu cao cấp.

Xe đỗ trước tòa nhà, Phó Suất phát hiện, vị kia đỡ chứng không xuống xe.

Cái Chí Huy tiếp tục ôm chặt cửa xe nói “Tôi không tới nhà cậu, cậu chở tôi về đi”

Phó Suất không kiên nhẫn đáp “Anh nghiện về quân doanh à? Về làm gì?”

“Ồ với cậu thì có gì tốt? Vào trong rồi có khi bệnh của tôi càng nặng thêm”

Lời này lấy lòng cả Phó lớn Phó nhỏ(ai cũng biết là cái gì đấy), hấn liền hớn hở, khoe mắt đuôi mày đều cong cong.

“Hóa ra anh sợ cái kia, tại hôm qua anh làm tôi tức giận, yên tâm, anh đang bệnh như vậy, tôi đau lòng còn không kịp sao lại nở làm thế”

Nói xong liền nắm cổ tay Cái Chí Huy kéo anh ra ngoài.

Sức lực của Phó Suất thật ghê gớm, hơn nữa mỗi lần đều dùng chiêu hiểm, đây cũng là lý do Cái Chí Huy luôn ở thể hạ phong.

Một đường không được tự nhiên uốn éo vào thang máy, lên tầng 14

Lúc này Cái Chí Huy mới phát hiện ra hóa mỗi tầng chỉ có một căn hộ độc lập. Vì thế ghen ghét sâu sắc lại dâng lên trong lòng anh.

Không đợi nước chưa bốc lên, Phó Suất đã mở cửa chính túm anh vào

Phòng rất lớn nhưng ngược lại bài trí đơn giản hào phóng.

Phó Suất vào phòng tắm trước, mở nước sau đó nói với Cái Chí Huy “Cả người anh đều là mùi thuốc sát trùng, mau vào tắm rửa đi.”

Đệt! Mẹ nó quá sẵn sốc, ông mày vừa sốt cao lại bảo ông đi tắm rửa.

Nhưng ở địa bàn của người ta, Cái Chí Huy cũng chẳng buồn lôi co với hấn, nếu bệnh tình xấu đi thì càng hay, tốt nhất là lấy bệnh cho Phó Suất.

Chắc Phó Suất sợ lãng phí tài nguyên nước, cởi quần áo vào theo.

Phòng tắm lắp đặt thiết bị rất xa xỉ, thậm chí còn có bồn xông hơi bằng gỗ, người ở trong đám sương mù đó, từng lỗ chân lông đều nở ra, Cái Chí Huy cảm thấy sáng khoái hơn nhiều.

Phó Suất cũng thành thật không có quắt rầy anh, hai người rửa qua thân thể rồi nằm trong bồn nghỉ ngơi.

Nói thực, Cái Chí Huy chưa từng quan sát kỹ thân thể Phó Suất, khó có dịp cả hai trần truồng mà còn có thể bình tâm hòa khí ở với nhau, Cái Chí Huy dùng khước mắt vụng trộm đánh giá Phó Suất.

Khách quan mà nói dáng người Phó Suất rất cao lớn, khung xương rắn chắc, chân tay lại dài, góc nào cũng thấy đẹp, người như thể tiêu chuẩn phải cao, vì cái gì lại thêm thường mông anh.

Nếu hấn bình thường sẽ làm hại bao nhiêu con gái nhà lành đây.

Nhìn mà xem, hình dáng này, chiều dài này, độ cứng này...

Chưa để Cái Chí Huy cảm khái hết, anh chợt phát hiện cái gì đó giữa hai chân Phó thiếu gia chậm chãi biến đổi.

Phó Suất tự vuốt ve vài cái “Mẹ kiếp! Muốn cho anh nghỉ ngơi cũng không được, rõ ràng là anh quyến rũ tôi”

Dù hơi nước nhiều như vậy, sau gáy Cái Chí Huy vẫn chảy mồ hôi lạnh. Hôm qua khẳng định là do vật khốn kiếp này làm mông anh nở hoa, nếu hôm nay lại bị đâm thêm vài cú...

Đệt! Nhân sinh sao lại thê lương như vậy?

Phó Suất nhìn ra sự sợ hãi của Cái Chí Huy, hấn liền hôn lên cái ót lạnh buốt của đồng chí Cái, khéo hiểu lòng người nói “Đừng sợ, chúng mình không chơi thể nữa”

28. Chương 28

Nghe thế, Cái Chí Huy cảm thấy tiếng chuông địa ngục rung bên tai.

Anh cảm thấy mình cùng Phó Suất đã đủ trình đi đóng phim rồi, nếu có gì khác biệt thì chính là hai người vẫn còn sống.

Phim kinh dị chẳng phải cũng diễn như vậy sao? Trong phòng tắm, ai đó đem xác người cắt ra băm nhỏ, sau đó dùng nước sôi rửa sạch vết máu.

Tưởng tượng như vậy, mắt Cái Chí Huy cố trừng to, vẽ mặt để phòng nhìn Phó Suất.

Phó Suất hứng chí bừa bừa kéo Cái Chí Huy, dùng khăn tắm bọc kín anh.

Cái Chí Huy tinh mắt còn nhìn thấy họ Phó tiện tay cầm con dao cạo trên kệ.

Xong xuôi, Phó Suất lôi anh sang phòng cách vách, hóa ra đó là phòng vẽ của Phó Suất, bên trong treo đầy các tác phẩm lớn nhỏ của hắn.

Trong đó bắt mắt nhất là bức tranh treo chính giữa, Cái Chí Huy phát hiện ra cậu bé đứng giữa lòng sông trong bức tranh lớn lên đặc biệt giống mình.

Phó Suất thấy anh chú ý tới bức tranh, liền đặc ý.

“Thế nào? Đây là bức tranh tôi vẽ hồi trung học, chỉ là tình cờ vẽ được lão gia anh”

Nghe vậy, tiểu Cái hoang mang. Phó Suất cười toét miệng nói tiếp “Lúc ấy anh chạy xe như bay, trồng cây chuối giữa lòng sông, để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi. Anh nói xem hai chúng ta có phải có duyên phận đặc biệt không”

Hóa ra nghiệt duyên là ở chỗ này. Cái Chí Huy đương nhiên nhớ rõ chuyện năm đó, lúc ấy miệng hôn đất trước, sưng sờ tạm biệt một cái răng hàm còn trắng niền, sau này gặp được cô bạn gái nhà sỹ mới nhổ được hết chân răng, trồng được cái răng giả.

Lúc ấy Phó Suất lại hào hứng sáng tác một bộ sưu tập, đều lấy Cái Chí Huy làm hình mẫu.

Cuối cùng Phó Suất ôm Cái Chí Huy dựa vào tường, trước mặt là tấm gương lớn, cắn tai tiểu Cái nói “Biết cái gì gọi là nghệ thuật hành vi không?”

Đồng chí Cái đương nhiên biết “Biết chứ, không phải là chui từ cái bụng đầm đìa máu me của con trâu chết, thì chính là cỡi trường đứng trên quảng trường. Dù sao làm những chuyện con người bình thường không làm đều mẹ nó gọi là nghệ thuật.”

Phó Suất lần nữa xác minh chân lý này, nghe câu trả lời của Cái Chí Huy, lão gia đây quyết định hôm nay phải chơi nghệ thuật hành vi một lần.

Đồng chí Cái chưa kịp cân nhắc xong, cái khăn trên người đã bị túm mất, cạch một tiếng hai tay bị bẻ ra sau lưng.

Phó Suất đặt anh lên chiếc ghế dựa trước gương, tay phải lăm le con dao cạo sắc bén.

Cái Chí Huy sợ tới mức “ Ngao ...” một tiếng thét thẳm, phản xạ nhắm mắt lại.

Trực giác thấy lạnh lạnh, mở mắt xem xét, hóa ra Phó Suất đem đám lông mu đen nhánh của anh cạo sạch.

“Cậu... sao cậu làm vậy?” Cái Chí Huy muốn động tay động chân, lại sợ Phó Suất sơ suất thiến mình, chỉ có thể tiếp tục bất động.

“Làm sạch cái này, đã sớm muốn cạo lông cho anh, nhan sắc của tiểu Huy Huy thật xinh đẹp, đáng tiếc lại bị lông che mất.”

Phó Suất không làm thợ cắt tóc thật lãng phí, thuần thực cạo cho hai chân tiểu Cái trắng hồng.

Bị một chút kích thích liền hưng phấn, “tiểu Huy” không có lông mao che chở, giống hệt một chú gà con mới ấp, run run bất lực.

Phó Suất nhịn không được hôn nó một cái, sau đó lấy một chiếc dây nhỏ đem buộc phần gốc lại.

“ Hành vi nghệ thuật này gọi là “Sự dày vò của dục vọng” đi”

Cái Chí Huy không có tới nỗi một hột tể bào nghệ thuật, đại sát phong cảnh tương cho một câu “Tên cái mẹ mày, nhanh nhanh cỡi trời cho ông”

Phó Suất ghì ghì dây thừng trong tay nói “ Tiểu Huy à, sao lần nào anh cũng không ngoan thế, cái thư tổ giác anh viết, tôi coi như anh làm nũng với tôi, nhưng cùng thẳng khác câu kết làm bấy thì khó rồi, anh phải chịu phạt nha.”

Kế tiếp chính là màn dày vò của đầu lưới, đem vật bị ghì giữa hai chân kia biến thành màu đỏ tím cũng không chịu buông tay.

Cuối cùng Cái Chí Huy khóc ra tiếng “Anh, em xin anh, anh giúp em cởi trói đi”

Phó Suất nhả vật yếu đuối trong miệng ra nói “Nói, nói anh yêu đàn ông, thích bị đàn ông đè”

Cái Chí Huy nắm chặt tay lại nhẩn nhẹn, cảm giác phía dưới cũng trường đau muốn nổ tung.

“Tôi... Tôi yêu đàn ông... Thích bị đàn ông đè”

Lời này rõ ràng làm Phó Suất sung sướng, cởi dây thừng xuống, một khắc này, bụng dưới Cái Chí Huy run rẩy dồn dập, phun bạch dịch lên mặt Phó Suất.

Chờ Cái Chí Huy cũng giúp Phó Suất mát mẻ xong, cơ thể rũ rượi của anh được hân ôm về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Có lẽ vất vả một đêm, chỉ lát sau Phó Suất đã ngủ.

Cái Chí Huy không ngủ, tuy mỗi tế bào đều hò hét ầm ĩ muốn nghỉ ngơi, anh vẫn cố chống đỡ chờ Phó Suất ngủ say.

Anh cẩn cẩn thận thận từ trên giường bò xuống, đi tới phòng tranh sát vách.

Trên thảm đỏ loang lổ vết tinh dịch trắng, còng tay bị vứt một bên, còn có không ít bức tranh kích thích con mắt Cái Chí Huy.

Anh vĩnh viễn không thể giống Phó Suất không biết kiêng nể gì hết. Liệu anh có thể dùng cả số mệnh để trả thù không?

Làm việc ấy phải trả một cái giá quá lớn, phải có sự ngông cuồng, phải có chí khí, phải có tâm huyết.

Cái Chí Huy anh không có mong ước gì cao sang. Tâm nguyện lớn đời này là mua nhà cưới vợ, sớm chút chuyển nghề rồi đón cha mẹ vào nội thành sống chung. Phó Suất chẳng phải quá hiểu anh nên mới có thể an tâm mà ngủ như vậy.

Nhưng những điều này không thể cản Cái Chí Huy hướng tới nghệ thuật. Anh nhặt con dao cạo dưới đất, hung hăng chém nát mấy bức tranh.

Sau đó tìm thấy cây kéo, quay về phòng ngủ, anh rón ra rón ren cắt trụi một bên tóc của Phó Suất.

Cái này gọi là có đi có lại, bên dưới của anh không có lông mao thì trên mặt họ Phó cũng đừng hòng có nổi một cọng tóc, mọi người cùng nhau mát mẻ a mát mẻ.

Cuối cùng Cái Chí Huy cũng cảm thấy trong lòng sáng sủa lên rất nhiều, anh lấy một chiếc bút vẽ dính sơn đỏ, trên vách tường trắng ghi “Sự dày vò sau khi phản kháng”

Vứt bút vẽ xuống, Cái Chí Huy mặc quần áo tử tế, lấy 600 đồng trong ví Phó Suất, vụng trộm chôn chạy.

Ra khỏi tiểu khu, Cái Chí Huy ngồi taxi về doanh trại, việc đầu tiên anh làm chính là tìm trạm trưởng, chủ động yêu cầu đi công tác Xích Phong ở Mông Cổ.

Mọi người nghe thấy chữ Xích Phong còn sợ tránh không kịp, cái chỗ kia ngoại trừ cát vàng đầy trời chả còn cái gì khác, ra ngoài làm việc mà mở mồm nói chuyện thể nào cũng ăn được nửa cân cát, cuộc sống cực kỳ gian khổ.

Mỗi lần đổi quân, danh sách toàn những kẻ không may, không phải phạm sai lầm lớn thì chính là gà con không có tỷ quan hệ nào. Chủ động xin đi giết giặc như Cái Chí Huy mười năm cũng không xuất hiện một mống.

Cũng chẳng trách miệng trạm trưởng há to có thể nuốt vừa quả trứng đà điểu.

“Tiểu Cái cậu bị ầm đầu à? Tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt đi”

Cái Chí Huy im lặng cảm nhận trận gió mát ở đũng quần, ngữ khí kiên quyết nói “Trạm trưởng, nếu chú không phê chuẩn, cháu sẽ đi xin sư bộ, tới khi nào lãnh đạo đồng ý mới thôi”

Thế thì còn nói gì được nữa, thật phí lòng tốt của trạm trưởng.

“Nếu cậu chủ động yêu cầu, tôi cũng không thể xem nhẹ sự tích cực của cậu, như vậy đi, quân nhân trao đổi định chiều nay xuất phát. Trước tiên cậu cứ theo bọn họ đã, sau đó tôi mới xin thêm suất bổ sung với cấp trên.”

Cái này thỏa mãn tâm ý Cái Chí Huy, anh chào trạm trưởng theo nghi thức quân đội, xoay người đi.

Lúc ngồi trên tàu tới Xích Phong, Cái Chí Huy mới bình tĩnh lại. Tới khi cửa khoang bị người ta gõ thùng thùng, anh phản xạ giật thót một cái.

Anh không khỏi nhớ tới lần đi công tác trước, lúc ấy Phó Suất như u linh xuất hiện trong khoang tàu.

Lần này ngoài cửa là ai?

29. Chương 29

Cái Chí Huy nơm nớp đi mở cửa, từ khe cửa lộ ra cái bản mặt tròn vo của Hiểu Bảo.

Giây phút nhìn thấy nụ cười toe toét của cậu ta, trong lòng Cái Chí Huy thở ra một hơi. Chờ tới khi bình tĩnh lại, chợt nhớ nguyên nhân dẫn tới kết cục phải sung quân ra biên cương của anh.

Không hiểu tại sao thằng nhãi Hiểu Bảo này điên điên khùng khùng đi gặm anh một cái, dẫn tới phiền phức như vậy.

Vì thế anh liền căng mặt lên, cứng rắn hỏi “Sao cậu lại ở đây?”

Hiểu Bảo nhìn chằm chằm mũi chân nói “Em bị chọn tới Xích Phong”

Cái Chí Huy bình tĩnh, đắc tội với Phó Suất, ai có kết cục tốt? Anh bị bắt làm nghệ thuật, tân binh Hiểu Bảo bị đẩy ra biên cương là điều tất nhiên.

Hiện tại Cái Chí Huy nào còn tâm trạng đi đồng cảm với Cao Hiểu Bảo. dùng giọng điệu dừng dừng nói “Trách nhiệm của quân nhân là bảo vệ biên cương, cậu bị phân tới Xích Phong, phải hết lòng vì công việc, đền đáp quốc gia....”

Không đợi Cái Chí Huy lăm bằm xong, Cao Hiểu Bảo đã thò đầu vào trong.

“Anh, có gì ăn không?”

Phần lớn thức ăn trên tàu đều không ngon, có khi khẩu phần còn bị cắt xén. Nhưng dựa vào cái gì mà thằng nhóc này được ăn ngon? Trùng mắt nhìn Hiểu Bảo đang nhồm nhoàm như chết đói, Cái Chí Huy càng nghĩ càng giận.

Uống cạn húp canh cuối cùng, Hiểu Bảo lau miệng “Anh, còn gì ăn không?”

“Trong túi còn đôi giấy rách với cái quần sịp, chú có ăn không?” Cái Chí Huy lạnh lùng nói tiếp “Cậu có tiền trợ cấp, trả tiền bát mỳ này cho tôi”

Hiểu Bảo không nghĩ tới, người anh trai tốt trong ấn tượng của cậu ta có thể tính toán chi li nhỏ nhặt đến vậy, nhất thời ghen hòng không nói được câu nào.

Cái Chí Huy nhin một bụng tức, không thể trêu vào họ Phó, sao có thể dễ dàng tha thứ cho cái tên đứng trước mặt này.

“Tôi hỏi cậu, vì sao ngày đó cậu nổi điên? Vì sao lại hôn tôi?”

Hiểu Bảo không lên tiếng, song ánh mắt không ngừng nhìn Cái Chí Huy, trên mặt như treo một rặng mây đỏ.

Cái Chí Huy trầm kêu: Không xong.

Nhờ ơn Phó Suất ban tặng, hiện tại tiểu Cái rốt cuộc cũng biết, khi một người đàn ông nhìn bạn chăm chăm, nếu không phải bạn nợ hắn nhiều tiền, giết cha hắn, cướp vợ hắn, thì chính là hắn muốn đề bạn.

“Cao Hiểu Bảo, cậu.... Không phải cậu cũng thích đàn ông đấy chứ”

Lúc này Hiểu Bảo mới chớp chớp đôi mắt to đáp lại “Chẳng lẽ anh không thích đàn ông sao?”

Cái này thực sự chọc giận Cái Chí Huy, anh nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Hiểu Bảo hỏi “ Con mắt nào của cậu thấy tôi thích đàn ông? Ông đây yêu phụ nữ, phụ nữ có bộ ngực to!”

Cao Hiểu Bảo lập tức mềm nhũn, lúng ta lúng túng ngồi đó, tay xoa xoa cái đầu.

Cái Chí Huy hít sâu hỏi tiếp “Nếu cậu thích đàn ông, không phải vừa hợp với em trai Phó Suất sao? Tuy thẳng nhóc kia không tốt đẹp lắm nhưng dù sao nhà cũng có money, bày đặt phản kháng làm cái gì!”

Hiểu Bảo không phục cãi “Thích đàn ông mà chọn bừa thế à. Tôi không giống anh, không thích đàn ông mà có thể cúi người ngửi cái chân thối của người ta, liếm mông đàn ông!”

Lời này đâm đúng chỗ đau của Cái Chí Huy, anh bẻ lại cổ áo, quần áo trên người nhấc nhở anh vẫn là thượng cấp, đối mặt với tân binh, động tay động chân đánh người là vi phạm kỉ luật.

Vì thế môi run rẩy nửa ngày anh mới nhỏ ra ba chữ “Cút ra ngoài”

Cái Chí Huy hừ lạnh một tiếng, mấy lời hùng hồn này ai chưa từng nói qua! Chỉ mới vào đời, nhóc con miệng còn hôi sữa, không biết trời cao đất rộng là gì khi không phục nói nhảm như vậy thôi.

Đi cùng một đám người, cũng không chỉ đơn giản như ôm bó củi, ăn cái kẹo đắng. Cái Chí Huy nghĩ tới năm đó, thời gian khi còn phải lội qua khe suối chẳng phải anh cũng cảm thấy tiền đồ của mình tốt đẹp sáng sủa như vậy sao.

Bây giờ nhìn lại, anh có cái gì? Chỉ là một cán bộ kỹ thuật nho nhỏ, trôi nổi nơi thành thị, mài mòn góc cạnh, học người ta đưa đẩy dối trá, lại không biết nhẫn nhịn tự khiến mình bị đá tới nơi biên cương này.

Mất nhìn cảnh sắc càng ngày càng hoang vu ngoài cửa sổ, Cái Chí Huy uể oải chưa từng có.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Cái Chí Huy nhìn thấy dãy số lạ thì lập tức ngắt máy, dạo này cước phí rất cao, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Số điện thoại kia lại không biết mệt mỏi, tiếp tục gọi. Cái Chí Huy quyết định tốc chiến tốc thắng, mở máy hỏi nhanh “Ai đấy?”

Thế nhưng đầu dây bên kia lại một mảnh tĩnh lặng. Cái Chí Huy không khỏi nâng giọng “ Ai? Nói đi, tôi không có thời gian chơi đùa đâu, không nói gì là tôi ngắt máy.”

Trong điện thoại rốt cuộc truyền tới thanh âm như từ hầm băng truyền tới “Cái Chí Huy, giỏi lắm, anh chờ đấy...”

Nói xong liền dập máy, không tới 30 giây, thế mà tóc gáy Cái Chí Huy đã dựng hết lên.

Thanh âm kia, đến chết anh vẫn nhớ rõ, là Phó Suất.

“Anh chờ đấy” đây là giọng điệu uy hiếp của lũ trẻ con, từ trong miệng Phó Suất lại có hiệu quả khác hẳn.

Cái Chí Huy thầm mắng, Phó Suất cái đồ âm hồn bất tán, đồng thời cũng tự kiểm điểm xem có làm gì quá đáng quá không.

Nếu anh không hủy đi tác phẩm nghệ thuật của người ta, nếu anh chỉ mặc quần áo rồi rời đi.... Sau đó lại rũ áo, không không thềm so đo, liệu Phó công tử có giận tới vậy không.

Hành trình kế tiếp, mỗi ngày Cái Chí Huy đều cố gắng vượt qua cơn ác mộng này.

Sau khi tới Xích Phong, Cái Chí Huy mới thăm thía bổ sung thêm một câu: Mơ thấy ác mộng không đáng sợ, đáng sợ là sống trong ác mộng.

Chỗ này, mẹ nó mà cho người sống à? Xuống xe đã mờ cả mắt, cát tấp thẳng vào mặt bịt chặt hết lỗ chân lông.

Do không hợp khí hậu, bụng Cái Chí Huy biểu tình. Cuối cùng phải chạy vào WC, anh có ảo giác lòng mề cũng sắp bị ị ra.

Nơi này không thể so với doanh trại lúc trước, đất ít người thừa, loanh quanh luẩn quẩn, Cái Chí Huy cũng đụng mặt Hiếu Bảo.

Cao Hiếu Bảo thù dai, ngoại trừ tháng đầu tiên đưa cho Cái Chí Huy một phong thư, thời gian còn lại trông thấy Cái Chí Huy đều ra vẻ khinh miệt, coi anh bát mồm thối.

Lúc nhận được phong thư, đồng chí Cái còn sững sờ, cho rằng thằng nhỏ thay đổi theo hướng văn nghệ, gửi lá thư tình cho mình. Kết quả khi bóc ra xem, bên trong là một tẻ ba xu, còn kèm theo tờ giấy viết: Tiền bát mỳ, thanh toán xong.

Đồng chí Cái còn đáng ghét hơn, hướng về phía người ta hô: “Chén mỳ kia là tôi mua trong nhà ga, giá tận 6 tẻ liền”

Cao Hiếu Bảo như vừa nuốt phải con ếch, thở gấp, không biết lấy đâu ra ba đồng tiền hung hăng vỗ vào tay Cái Chí Huy, sau đó dậm chân rời đi.

Trời cao hoàng đế ở xa, đừng chê nơi hẻo lánh, hẻo lánh cũng có chỗ tốt của hẻo lánh, tối thiểu ở đây Cái Chí Huy được coi là cán bộ đặc biệt, thậm chí còn có vài thuộc hạ tay chân.

Lúc dạ dày đã thích nghi với môi trường mới, Cái Chí Huy cũng coi như an nhàn.

Song ngày lành chẳng lâu.

Hôm nay vừa ăn xong cơm trưa, Cái Chí Huy cùng vài thiếu úy chơi bài, cá cược ai thua thì phải đi mua lạc rang, đồ ăn vặt, tiểu Lưu vừa tráo bài vừa nói “ Nghe nói hai ngày nữa có một Thái tử gia tới chỗ chúng ta”

“Lai lịch thế nào? Lại còn Thái tử ga nữa chứ? Có ô dù sao lại bị thải tời chỗ chúng ta?”

“Nghe đồn là có cha trong quân ủy, cháu đời thứ ba nhà cán bộ đó, nếu không phải có người gửi đơn tố cáo anh ta lúc tuyển binh ăn hối lộ, sao có thể ác liệt tới chỗ này đón lễ cát vàng rửa tội.”

Cái Chí Huy vốn đang chuyên tâm xếp bài, nghe vậy không khỏi giật mình, tình huống này sao lại quen thế chứ? Anh đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ.

“Ha ha, tiểu Cái, choáng à? Sao lại lấy Đại vương diệt tiểu Tứ thế? Dừng chiêu gì vậy?”

Nhất thời cả phòng oang oang, Cái Chí Huy lại dại mặt ra.

Anh sững sờ, ngăn người nhìn con bài đã đánh. Đột nhiên nghĩ người tiểu Lưu nói tới không phải là Diêm vương Phó Suất chứ?

30. Chương 30

Chẳng cần Cái Chí Huy thao thức cân nhắc, không tới mấy ngày sau, Thái tử gia đã đại giá quang lâm tới. Nhìn không khí hoành tráng này đi, vừa xuống xe đã có một hàng người xếp thẳng tắp nghênh đón.

Tiểu Lưu bên cạnh tiểu Cái thì thầm “Vị này chắc không phải vì tham ô mà ngồi đàn ở đây mấy ngày chứ?”

Thái tử gia lúc xuống xe không đội mũ, khá lấm, quả đầu như bạch kim 24k, sáng lấp lánh. Tuy trong bộ đội không cho phép để tóc quá tai, nhưng những binh lính bình thường không có cạo trọc, hống hồ là sĩ quan.

Thái tử gia không giận tự uy, một cái đầu trọc đem không khí nén xuống, thông dong đi giữa hai hàng quân, tới chỗ Cái Chí Huy cũng không chớp mắt bước qua.

Cái Chí Huy lại cảm thấy chân nhũn ra.

Mẹ kiếp thực sự là Phó Suất! Mật báo của anh gửi đi từ lâu, dùng thế lực Phó gia nhất định có thể khống chế. Lúc này mới moi ra xem, nhất định là do Phó Suất bày sắp xếp.

Phó Suất đuổi giết tới nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, có thể thấy hấn ôm bao nhiêu huyết hải thâm thù với anh.

Trạm trưởng ở đó ngược lại rất hâm mộ Phó Suất, trước hàn huyên đôi ba câu, sau đó hỏi “Đầu này của cậu là do thợ nào cắt, ra tay cũng thật hung ác”

Phó Suất thông dong cười nói “Là do người yêu cắt, khó coi cũng phải chịu”

“A..” trạm trưởng hiểu ngay lập tức “Cắt tốt như vậy, ba tháng sau cũng không cần cắt tóc, bạn gái cậu qua thăm là vừa.”

Nói ông ta xong kéo Phó Suất tới doanh trại còn những người khác đều giải tán.

Cái Chí Huy đi sau chiến hữu lại thấy vô cùng nặng nề. Nhìn xem, tóc Phó Suất tốt như vậy, sao lúc trước mình có thể nhẫn tâm hạ kéo?

Oan oan tương báo bao giờ dứt, quả nhiên có đạo lý. Anh dùng mọi cách để sung quân ra biên cương, vẫn tránh không kịp liều thạch tín này, lúc đó quá kích động, tự làm tự chịu không thể kêu oan.

Lăn qua lăn lại đã tới giờ cơm chiều, phòng ăn không lớn chật ních người, thường ngày Cái Chí Huy luôn tranh cướp vị trí đầu tiên, hôm nay lại liều mạng co người, mắt thấy Phó Suất cùng trạm trưởng ngồi xuống dãy bàn phía đông, anh lủi ngay ra dãy phía tây ngồi. Kết quả khi ngồi vào chỗ mới phát hiện bàn này toàn mấy anh lính trẻ.

Mấy em giai bên cạnh đều yên lặng nhìn sĩ quan Cái Chí Huy xâm nhập vào cơ sở của họ, lúc này không ai nhắc đến tranh thức ăn. Trong đó có một kẻ dùng khỏe mắt liếc anh, trừ Cao Hiểu Bảo thì còn ai.

Đúng lúc này có người hô to “Tiểu Cái, sao cậu lại chạy ra đây, mau lại đây”

Căn tin bộ đội, dù không cần duy trì quân kỷ nhưng lúc này vô cùng yên tĩnh, miệng cơ bản chỉ có một công năng duy nhất, chính là tranh ăn, ngoài thanh âm nhai nuốt cùng tiếng đĩa va chạm thì không còn tạp âm nào khác. Tiếng gọi này vừa cất lên, nửa cái căn tin đều nghe rõ ràng.

Phó Suất theo phản xạ cũng nhìn sang bên này, sau đó mặt không biểu tình quay đi. Ngược lại Hiểu Bảo trông thấy Phó Suất, từ lỗ mũi lạnh lùng hừ một tiếng.

Ông thềm vào! Cái Chí Huy đột nhiên có ước muốn chúi đầu vào tô cơm, cái gì cũng không thềm nghĩ nữa.

Thằng lớn với thằng nhỏ đều mẹ nó một đồng thối tha. Hung ác trừng Hiểu Bảo, hừ cái rắm? Từ này về sau nằm trong lỗ châu mai là ông mày nè.

Cái Chí Huy đứng dậy, lê bước về phía tiểu Lưu vừa gọi anh. Bàn bên cạnh là của trạm trưởng cùng Phó Suất, khoảng cách giữa hai bàn không lớn, Phó Suất với Cái Chí Huy gần như là tựa lưng vào nhau.

Có nhiều lần, Phó Suất ngồi thẳng người, nhiệt độ trên người hấn truyền tới khiến cho cái eo tiểu Cái không thẳng nổi. Vắt vả ăn cơm xong, xem chút TV, tắt cả đơn vị điểm danh rồi giải tán về phòng nghỉ ngơi.

Cái Chí Huy về phòng viết bút ký công tác, mở nắp bút ra, lại ngồi ngẩn người, suy nghĩ lo lắng một chữ cũng không viết ra được.

Anh dứt khoát khép vở vào, cầm khăn mặt đi tắm rửa.

Hiện tại là mùa gió lớn, cho dù ngày nào cũng thay áo, cổ áo vĩnh viễn là màu đen. Nếu ngày nào không tắm thì rũ ra đầy một bao cát.

Điều này khiến tiểu Cái vô cùng khổ tâm, mỗi lần tắm rửa đều phải tính toán thời gian, chọn lúc không người tranh thủ dội ào mấy gáo.

Cũng không phải anh có tâm lý oán giận gì với đàn ông, chủ yếu là phía dưới bị người ta cạo sạch lông mất rồi!

Mọi người nói xem, một đám cởi chuồng, anh là đại ca lại ôm con chim ngọc non nớt trụi lông, có làm người ta suy đoán vớ vẩn không?

Giờ là thời điểm tắt đèn đi ngủ, trời còn đặc biệt lạnh, chắc nhà tắm chẳng còn mống nào. Cái Chí Huy đi dép lê vào nhà tắm im ắng. Lột sạch quần áo đứng trước gương, anh lại nhin không được mắt tự nhiên một chút, nhìn phần háng trơn bóng, lửa hận với Phó Suất lại bốc cao.

Hắn tới thì cũng tới rồi anh còn sợ gì nữa, cùng lắm sớm chuyển nghề, ông không tin đầu không lại mày!

Kì cọ một mình trong nhà tắm chính là thời gian thích hợp để ca hát, tiểu Cái xoa loạn xà phòng lên người, đặt dẹo ca bài [Nghèo cũng vui]

Đang hát đến đoạn “uống nước sông Trường Giang Hoàng Hà, ăn quả pháo địa lôi” thì đột nhiên trong phòng tắm vang lên tiếng vỗ tay “bốp bốp”

Một cái đầu sáng lấp lánh 24k vàng xuất hiện “Giỏi nha Cái Chí Huy, không ngờ anh lại hát hay như vậy, không bằng hôm nào mình cùng đi karaoke đi”

Cái Chí Huy thầm kêu không tốt, thế nào lại gặp hắn ở chỗ này

31. Chương 31

Phó Suất mặc mỗi cái quần sịp đen, vẻ mặt tươi cười đi tới chỗ Cái Chí Huy. Toàn thân Cái Chí Huy cũng chỉ quần độc một chiếc khăn mặt, tay không tác sát lấy gì ngăn địch đây.

Nhưng Phó Suất không như anh tưởng tượng, giống lang sói bỏ nhào tới, ngược lại còn mở vòi nước bên cạnh tiểu Cái, thành thật tắm rửa.

Nước ấm nhanh chóng làm chiếc quần lót đen ướt đầm, dán chặt vào da thịt, chỗ lồi chỗ lõm, nhìn thấy hết.

Cái Chí Huy dấng người cũng được, Phó Suất cũng không kém, nhất là hắn cao hơn tiểu Cái một cái đầu, làn da nhẵn nhụi, vẻ đẹp này hấp dẫn mọi giới tính, cho dù Cái Chí Huy không làm nghệ thuật, cũng biết cái mã của Phó Suất rất ưa nhìn.

Tuy nhiên cái mã ấy lại bị phối với tính tình vắn vẹo, hành hạ chết người không đèn mạng, so với hạ lưu còn hạ lưu hơn.

“Cậu làm gì thế? Cách xa tôi một chút”

Phó Suất vuốt bọt nước trên mặt, cực kỳ vô tội đáp “Tôi tắm rửa nhá” Nói xong còn tụt nốt cái quần lót sót lại trên người, cảnh sắc bên trong liền bắn ra bốn phía.

“Có người tắm rửa mà bị như vậy sao?” Cái Chí Huy nhìn Phó Suất tiến vào trạng thái chiến đấu, theo phản xạ run lên.

“Tôi cũng đâu muốn vậy, nhưng thấy anh cởi chuồng, bên dưới lại trướng lên, phản xạ có điều kiện thôi”

Cái Chí Huy không muốn nhiều lời, cầm hộp xà phòng cùng khăn mặt muốn chuồn ra ngoài, lại bị Phó Suất kéo lại.

Lực tay rất lớn, Cái Chí Huy đối với loại lực đạo này rất quen thuộc, mỗi lần bị giữ như vậy không thể nào nhúc nhích.

“Mẹ mày, thả tao ra, mày làm gì?” Áp bức lâu ngày tạo nên khuất nhục trầm trọng, Cái Chí Huy cũng phản xạ có điều kiện, sợ hãi.

“Không làm gì cả, anh kì lưng giúp tôi, tôi với không tới” Nói xong hắn nhét ngay khăn tắm vào tay tiểu Cái.

“Ông thêm... Cậu...”

Không đợi Cái Chí Huy cự tuyệt, Phó Suất đã nghiêm giọng nói “Ngày đó, sau khi tôi tỉnh dậy đã vô cùng tức giận, không phải đau lòng cho mái tóc, mà là đau lòng mấy bức tranh kia, tất cả những kỷ niệm tươi đẹp của đôi ta, sao anh lại lỡ lòng phá bỏ”

Nói tới đây Cái Chí Huy lại nổi một thân da gà, đệt, có gì tươi với chả đẹp mà nhớ nhung?

Phó Suất ở đằng kia vẫn tiếp tục bộc bạch “Nhưng khi tôi tỉnh táo nghĩ lại, từ khi nào hai ta bắt đầu hiểu lầm nhau, chẳng trách anh trả thù tôi. Lại đúng lúc phong thư tố giác kia bị cha tôi phát hiện, ông già rất giận, nhoáng cái đã tổng tôi tới nơi này cải tạo lao động”

Nghe thế, Cái Chí Huy còn thấy xuôi tai, xem ra ông già họ Phó kia còn biết phân biệt phải trái.

“Tôi nhất định phải chôn chân nơi này rồi, chúng mình từng này tuổi rồi, không nên vì mấy chuyện cỏn con đó mà bất hòa, tiểu Huy anh nói có phải không? Nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi anh, từ nay về sau tôi sẽ dần dần bù đắp cho anh”

Cái Chí Huy cảnh giác nhìn hẩn, giống như muốn phỏng đoán mấy lời hẩn nói có đáng tin không.

Trời đất âm u còn chưa chắc có mưa, làm sao soi rõ nổi lòng người.

Thực ra họ Phó muốn gì? Đừng nói Phó Suất trọc đầu lại trở thành thánh tăng, giống đập đất thành Phật trong truyền thuyết.

Lúc này Phó Suất xoay người sang chỗ khác, vịn tường đem cái lưng rắn chắc bày ra trước mắt tiểu Cái, thấp giọng “Như vậy thì đến đây đi...”

Ánh mắt đồng chí Cái như tia laser chiếu dần xuống cặp mông co dãn mười phần kia. Một dòng nước chảy xuống khe mông đó, loáng cái đã biến mất.

Cái Chí Huy càng phân vân, họ Phó có mưu đồ gì? Bù đắp tổn thất như thế nào? Nợ thịt trả bằng thịt? Hẩn cho rằng người khác cũng biến thái giống hẩn chắc? Phi, dù chú mày cho ông đề cũng phải nhìn xem ông có muốn đề hay không chứ!

Cái Chí Huy nhìn chằm chằm hai cánh mông nuốt nuốt nước bọt, nhưng chơi đàn ông thực sự thích như vậy sao? Vì sao không chơi đàn bà, lại bày đặt muốn chơi chỗ bần như vậy.

Phó Suất có lúc mãnh liệt khó nhịn đã nói qua, chỗ đó cực kì chặt, so với đàn bà còn sướng hơn.

Thực sự là sướng hơn ư?

Nếu như anh đặt Phó thiếu gia ngang ngược dưới thân... Nếu anh nắm hai cánh mông này tận lực xông pha... Như vậy so với giết hẩn còn sướng hơn, chơi tới khi hẩn xuất huyết, tới khi hẩn bị trĩ....

Khó trách có người nói đàn ông như cầm thú, quả nhiên có đạo lý. Đồng chí Cái luôn nghĩ bản thân anh thích mây em gái ngực bự, vậy nhưng giờ đây trong phòng tắm hơi nước lượn lờ anh cũng không thể không liên tưởng tới một số hình ảnh tục tĩu.

Phó Suất thấy Cái Chí Huy không có động tĩnh gì, bèn quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện “con gà trọc” của Cái Chí Huy đang vểnh lên.

Đồng chí Cái cũng phát hiện ra điểm này, không khỏi thẹn quá hóa giận mắng “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi bị ghen nước tiểu, cậu đừng có mà đứng đó vểnh mông, tôi không thèm đề cậu đâu! Tôi không thích đàn ông!”

Cuối cùng gương mặt thánh tăng của Phó Suất cũng rạn nứt, hẩn giật giật khóe miệng nói “Tôi không muốn cho anh đề, mà muốn anh giúp tôi CHÀ XÁT CHÀ XÁT lưng”

“...!”

Có lẽ Phó Suất đã thực sự cải tà quy chính, một ngón tay cũng không đụng vào đồng chí Cái.

Tuy vậy toàn thân tiểu Cái lại ngứa ngáy, không có biện pháp, chính xác mà nói sau lần chạy chối chết khỏi phòng tắm đó, Cái Chí Huy không dám tới tắm nữa.

Buổi tối, anh chỉ dám trốn trong phòng một mình, dùng nước ấm lau qua người, còn bị chiến hữu cùng phòng trêu chọc “Đây là cậu giúp biên cương tổ quốc tiết kiệm tài nguyên nước à?”

Cái Chí Huy không nói được gì, hiện tại anh phát hiện ra càng nói nhiều càng nguy hiểm. Ngày đó co đít chạy khỏi nhà tắm, nửa đêm anh còn hung hăng vả mấy cái vào miệng mình, nửa đêm còn mơ mộng linh tinh.

Đồng thời anh cũng có chút sợ hãi, không phải anh bị đàn ông híp mà thành biến thái chứ.

Thừa lúc buổi trưa, Cái Chí Huy vụng trộm vào mấy diễn đàn trên mạng. anh cũng từng tò mò vào một trang nghiên cứu tâm lý học, kỳ thật là do một phòng khám tâm lý tư nhân mở ra để câu khách, nhưng thỉnh thoảng lướt vào xem người ta tán chuyện cũng vui.

Ví dụ như khi phát hiện người khác có nhà có xe, càng ngày càng cảm thấy khó chịu, cho nên đồng chí Cái mỗi khi rối rắm lại vô đây giả trang, nhằm cân bằng tâm lý.

Lần này anh lén lút liên lạc với chuyên gia, nói qua tình huống của mình.

Chuyên gia tự xưng là nam, xem ra cũng có thể chất buôn chuyện, hỏi han vô cùng tỉ mỉ. Cái Chí Huy ý vào tính bảo mật của internet, kiên trì gõ ra một một chuỗi ký tự lâm ly bi đát.

Cuối cùng vị bác sỹ tâm lý kia kết luận, tiểu Cái cơ bản là giai thẳng. Bản thân anh sinh ra ham muốn với đàn ông ngoài khát vọng còn có thù hận. Chắc hẳn Cái Chí Huy ở dưới dâm uy của người đàn ông kia quá lâu, cho nên sẽ sản sinh ra một loại tâm lý ăn miếng chả miếng. Đề nghị anh tiếp xúc với phụ nữ nhiều hơn, giảm bớt loại cảm xúc này.

Thoát mạng, Cái Chí Huy thở ra một hơi, đồng thời anh cảm thấy ông trời đối với mình không tệ, anh vừa nhận được điện thoại, bạn gái nhà sỹ muốn tới Xích Phong thăm anh.

Chỉ cần thân mật với phụ nữ... Cái Chí Huy trần ngập tự tin nắm chặt tay.

32. Chương 32

Hình như thời gian tại biên cương cũng không tệ lắm.

Cao Hiểu Bảo lúc mới đầu còn ra vẻ khinh bỉ anh, sau phát hiện ra anh không thêm phản ứng lại, lập tức biết thân biết phận, cách vài ngày lại giả bộ vô tình chạy tới tìm anh

Đối với ái mộ của Hiểu Bảo, Cái Chí Huy chưa từng thấy chán ghét, ngược lại có chút đắc ý, cậu ta chẳng thể gây sóng gió gì cho anh, chỉ trách anh quá quyền rũ! Nam nữ đều ngưỡng mộ.

Mà Phó Suất càng như thể được Phật quang chiếu rọi, nhân cách phân liệt càng khác xưa, dù quân hàm lớn hay bé đều được hắn ta nhiệt tình gần gũi, đem miền biên cương này tắm trong gió xuân.

Nhất là khi gặp Cái Chí Huy, dường như hắn đã vứt bỏ mọi hiềm khích trước đây, coi như không có việc gì xảy ra còn rủ Cái Chí Huy chơi bóng rổ.

Cái Chí Huy vốn muốn dùng thái độ với Hiểu Bảo nhằm lừa gạt họ Phó, nhưng hình như chả ăn thua gì. Hiện tại đồng nghiệp đều cảm thấy Phó Suất là người tốt, anh lại hằm hè với hắn, người khác nhìn vào biết giải thích ra sao.

Vì vậy cho dù trong lòng khó chịu anh vẫn phải kiên trì cùng hắn đấu bóng. Lúc chơi bóng đụng chạm tay chân là điều không tránh khỏi.

Ngay từ đầu thần kinh Cái Chí Huy đã quá căng thẳng, tới khi Phó Suất vô tình đụng vào mé đùi trong của anh, anh liền duỗi tay đẩy ngã Phó Suất.

Khi đó đang chơi hăng, Phó Suất không phòng bị, đập mặt xuống sân, khi ngẩng lên thì miệng đã đầy máu.

Cái Chí Huy hoảng hốt, vị này thù dai, năm đó nói nhờ mồm một câu đã khiến mông anh nở hoa, giờ lại làm miệng hắn ngậm đầy máu, chắc sẽ không khiến trời nổi gió tanh mưa máu chứ?

Không nghĩ tới Phó Suất chỉ vỗ vỗ khuôn mặt bối rối của tiểu Cái, hô to “Không sao, anh cũng không cố ý”

Cái Chí Huy thấy xung quanh không có ai, nghĩ có mâu thuẫn gì thì nên giải quyết một lần cho hết luôn, nhin quá không tốt, vì thế rất tẻ nhị nói “Ồ đây không có người ngoài, cậu không cần diễn nữa, tôi cũng thấy mệt. Hay tôi cho cậu đánh lại, tôi thề không đánh trả”

Phó Suất móc khăn tay lau máu trên miệng, buồn bực nhìn Cái Chí Huy hỏi “Đầu anh có bệnh hả?”

Được lắm! Cái Chí Huy cũng thấy bản thân đáng bị coi thường, trời sinh thích bị ngược đãi. Vì thế anh kéo căng da mặt thâm trầm nói “Chơi bóng thì chơi bóng, từ nay về sau mẹ nó ít sờ đùi ông đi, có ngứa thịt không thì bảo”

Phó Suất hồi tưởng lại.

Họ Phó hồi tưởng cái gì? Cái Chí Huy đương nhiên là người rõ ràng nhất. Khi hai người mò mẫm hôn môi, Phó Suất thích nhất là liếm đùi non của Cái Chí Huy. Trước dùng răng cắn như gặm táo, đem mé đùi mềm mịn gặm ra một mảnh đỏ tươi, lại dùng đầu lưỡi liếm láp đến sưng đỏ vết sẹo dài nơi đó, những lúc như vậy, toàn thân Cái Chí Huy luôn xụi lơ, thứ phía dưới lại nhếch cao cao, hành động giống hệt mèo hoang động dục.

Nhớ tới đây, mặt Cái Chí Huy liền đỏ rực lên, bỏ mặc Phó Suất, xấu hổ cùng giận dữ chạy về phòng ngủ.

Đoạn thời gian đây đưa không rõ với Phó Suất, hầu như đêm nào hai người cũng rúc vào ổ chăn. Khi đó Cái Chí Huy luôn cảm giác linh hồn như bị rút sạch, một giây sau sẽ tỉnh tấn nhân vong.

Nhưng giờ thì tốt rồi, anh không cần trải qua thời kỳ quá độ, trực tiếp vượt lên thành cuộc sống cấm dục.

Mỗi khi đêm về, Cái Chí Huy lại không nhin được, với tay vào trong quần lót tự nhào nặn vài cái. Nhưng tự mình làm, cảm giác sướng khoái cũng giảm xuống nhiều, mỗi lần lên đỉnh, Cái Chí Huy đều tưởng tượng cảnh Phó Suất đang khẩu giao cho mình, phun ra nuốt vào rất có kỹ xảo, hút mạnh một cái, đồng chí Cái mới có thể đạt tới cao trào, run rẩy phun ra vài cái.

Tuy chuyên gia tâm lý đã chỉ cho anh phương pháp chữa trị, nhưng Cái Chí Huy vẫn chưa an lòng, vì vậy anh đem ảnh bạn gái đặt dưới gối, lúc một mình trong phòng sẽ lấy ra ngắm nghía

Kết quả càng bết bát hơn, thực lòng mà nói, bạn gái tiểu Cái cách chuẩn mực gợi cảm quá xa, nhất là nụ cười cứng ngắc kia, càng có công dụng dập tắt dục vọng thần kỳ.

Cuối cùng Cái Chí Huy dứt khoát lôi ảnh Chương Bá Chi ra, lúc này mới tìm được chút cảm giác.

Thế này thì không hay rồi, nhìn lịch, còn hai ngày nữa là bạn gái tới đây, có lẽ nhìn vật thể sống, cảm giác của anh sẽ tốt hơn.

Đêm nay, Cái Chí Huy đang rục rịch trong chăn, lại bị tín hiệu tập hợp khẩn cấp làm giật mình.

Anh nhanh chóng mặc quần áo, chạy tới nơi tập hợp.

Chỉ thấy trạm trưởng vẻ mặt nghiêm túc đang ra lệnh cho các cán bộ rảnh rỗi trong trung đội cùng chiến sĩ trẻ tạm thời giúp đỡ bộ đội địa phương.

Xích Phong này mở than đầy rẫy, nông dân tới khai thác trộm chỗ nào cũng có.

Kết quả những nông dân miền núi không có hiểu biết không có kỹ thuật này gây ra vụ nổ mìn lớn. Điều kiện khai thác thô sơ khiến thương vong vô cùng thảm khốc.

Muốn khai thác than, chủ mỏ phải chạy chọt cán bộ địa phương, đây là bí mật công khai ai cũng biết. Hiện tại xảy ra chuyện, chủ mỏ chạy mất. Những gia đình có người chết liền chạy tới ủy ban náo loạn đòi công lý. Do không khống chế tốt tình hình, sự việc ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có cả xung đột đổ máu.

Tuy đã nhanh chóng điều động cảnh vệ tới duy trì trật tự, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, chỗ Cái Chí Huy khá gần với địa điểm phát sinh xung đột, vì thế ủy ban liền tới xin bọn họ hỗ trợ.

Cái Chí Huy cùng Phó Suất hôm nay không trực, đều bị điều tới tổ hành động tạm thời.

33. Chương 33

Trương chính ủy tạm thời đảm nhiệm chức tổ trưởng lâm thời. Lúc ngồi trong xe, anh ta dặn dò các đội viên khi gặp dân thì nhất định phải nhường nhịn, ngàn vạn lần không được để xảy ra mâu thuẫn gay gắt.

Cái Chí Huy nhìn qua đám chiến hữu trong xe, trong lòng có chút bất an mơ hồ.

Đường tới ủy ban vừa vặn đi qua địa điểm phát sinh vụ nổ, lúc ba chiếc xe quân dụng tiến vào khu vực khai thác mỏ, từ xa đã nhìn thấy hơn chục người dân đang chạy về phía này. Khi thấy xe tiến vào tất cả liền ào ra.

Mọi người trên xe đều hoảng sợ, vài kẻ cầm đầu đám người từ mỏ chạy ra ôm theo một người thợ mỏ bị nạn nói “May mà các anh tới kịp lúc”

Hóa ra sau khi giếng mỏ này nổ được một lúc, mấy giếng mỏ lân cận phản ứng dây chuyền theo, liên tiếp phát sinh hai vụ nổ khác.

Những người thợ mỏ cùng thân nhân của họ đều nghĩ bọn Cái Chí Huy là bộ đội nhận được tin cầu cứu tới giúp.

Trương chính ủy nhìn lướt qua những khuôn mặt nhợt nhạt lấm lem trước mắt, khó xử mở miệng “Bà con, chúng tôi có nhiệm vụ khác rồi, các bác đã gọi điện cấp cứu, chắc chắn nhân viên cứu hộ tới ngay lập tức...”

Lời còn chưa dứt đã bị thanh âm ghen ngào của quần chúng nhân dân bên dưới cắt đứt.

“Chồng tôi còn bị chôn dưới kia, cầu xin các anh cứu chồng tôi”

“Cha cháu còn ở dưới...”

“Còn có...”

Trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng nức nở. Trương chính ủy khó xử, nếu như dừng lại giúp là trái với mệnh lệnh cấp trên, một khi ủy ban trong trấn xảy ra xung đột đổ máu, không ai gánh được trách nhiệm. Nhưng một khi lái xe đi, lương tâm lại bị cắn đứt. Phải biết rằng cứu người như cứu hỏa, tuy bọn họ không có dụng cụ cứu hộ nhưng nhiều người sức lớn, tối thiểu có thể cứu những người ở miệng giếng.

Cuối cùng Trương chính ủy móc điện thoại ra gọi, xin chỉ thị cấp trên, tất cả mọi người đều nín thở chờ câu trả lời thuyết phục từ đầu dây bên kia. Kết quả anh ta bỏ điện thoại xuống, ngưng trọng nói “Không còn cách nào, lãnh đạo nói, chúng ta không nhận được mệnh lệnh này, phải giữ nguyên kế hoạch tới ủy ban trợ giúp”

Đám thợ mỏ cùng thân nhân bên dưới nghe vậy tâm tình kích động, thậm chí có cụ bà tóc bạc trắng nằm trước bánh xe không chịu đi.

Cái Chí Huy nhìn những khuôn mặt hoảng hốt tìm thân nhân kia, trong lòng rất khó chịu. Nhà anh cũng ở vùng khai thác mỏ, mười người trong thôn thì có chín người tới mỏ làm công, cha anh cũng đi.

Cha anh thậm chí nói phải có kiến thức thì mới thoát được kiếp lao động chân tay. Nếu làm việc thời gian dài dưới đáy giếng, ai cũng mắc bệnh phổi, nếu xảy ra sự cố, ông chủ lập tức chạy trốn mất dạng, tai nạn chết người cũng chỉ đổi được 5 vạn.

Giống như hiện tại, những người thợ mỏ đang bị vùi lấp hiển nhiên không quan trọng bằng mấy vị lãnh đạo đang bị quần chúng bao vây ở ủy ban kia. Mà những kẻ mang quân hàm trên xe này đều mẹ nó lạnh lùng mà chấp hành nhiệm vụ quốc gia, chỉ máy móc phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.

Trương chính ủy nhìn mười mấy người trước mặt, thấy có thể đối phó được liền cử mấy chiến sĩ xuống kéo cụ gia kia ra.

Phó Suất một mực im lặng bên cạnh Cái Chí Huy đột nhiên hỏi nhỏ “Anh muốn ở lại cứu người?”

Cái Chí Huy mặt trắng bệch, hạ giọng đáp “Cũng không tới phiên tôi làm chủ, nghĩ ngợi thì được gì?”

Phó Suất nghe thế cười cười, đột nhiên lớn tiếng nói “Trương chính ủy, không bằng như vậy, chúng ta chia làm hai, một nửa ở lại, một nửa thì lên ủy ban hỗ trợ. Như thế hai bên đều không chậm trễ, anh thấy thế nào?”

Trương chính ủy vừa tức vừa vội trách Phó Suất “Tự coi mình thông minh! Cho ai ở lại? Ai ở lại chính là chống lại mệnh lệnh cấp trên, trách nhiệm ai chịu? Cậu à?”

Phó Suất hất cằm, nhảy xuống, hướng về đám sỹ quan trên xe hô “Các anh ai muốn ở lại cứu người?”

Trong lúc nhất thời trên xe lâm vào trạng thái dò xét lẫn nhau, không ai hưởng ứng.

Cái Chí Huy bị hành động của Phó Suất làm giật mình. Phó Suất mà cũng có thể làm ra nghĩa cử cao đẹp như vậy sao? Áo giáp chẳng?

Một kẻ luôn bàng quan đứng ngoài góp vui, đột nhiên trở nên cao thượng vĩ đại như vậy, chủ nghĩa siêu hiện thực tương phản phản làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Phó Suất thấy không có ai hưởng ứng cũng không xấu hổ, chỉ dùng khước mắt liếc xéo Cái Chí Huy, trào phúng trong đó chỉ có mình anh hiểu được.

Cụ bà tóc tai bù xù vừa mới bị kéo dậy vội vàng nhào tới ôm chân hắn, nghẹn ngào nói “Người tốt, người tốt ”

Họ Phó mà cũng có thể làm người tốt sao. Cái Chí Huy phẫn nộ rồi.

Chờ tới lúc lửa giận tắt, anh nhận ra mình đã nhảy xuống xe đi tới cạnh Phó Suất. Đầu óc liên choáng váng, sao anh lại nhảy xuống?

Đứng dưới xe ngược lên, chỉ vài bước thôi mà sao thấy xa xôi ngàn dặm, chiến hữu đó sao mà xa lạ quá, bản thân lại như thăng giáng, bị cô lập.

Tuy vậy, còn có thằng đàn hơn đang đứng cạnh nhẩn nha cười, chẳng lẽ hắn không có cảm giác cô độc ư?

Do có Cái Chí Huy hưởng ứng, lại có vài chiến sỹ nữa nhảy xuống theo. Bọn họ chống lại mệnh lệnh cấp trên vốn chỉ bị phê bình kín đáo, giờ có hai vị cấp trên cầm đầu, họ chỉ là lính nghĩa vụ càng không có gì mà sợ.

Mỗi khi có một người lính nhảy xuống, người dân một bên liền “cộc cộc” khẩu đầu một cái, âm thanh kia phảng phất như tiếng trống gõ vào lòng người.

Cuối cùng có 26 người xuống xe, Trương chính ủy thở dài, chỉ nói một câu “Đem tất cả kích với xẻng trên xe xuống cho họ” sau đó lái xe rời khỏi khu mỏ.

Mọi người theo sự dẫn dắt của Phó Suất đi tới miệng giếng bị sập. Có một chiến sỹ từng tham gia cứu hộ vùng động đất đi thăm dò kết cấu địa chất, sau đó chỉ huy mọi người dùng kích nâng khung sắt ở miệng giếng lên, lại dùng xẻng đào lớp đất đá ra ngoài.

Bởi vì trước đó có một vụ nổ khí ga khá mạnh nên công nhân dưới đáy giếng đều cảm nhận được, họ đều chuẩn bị lên mặt đất, chính là chưa tới nơi thì miệng giếng lại sập.

Cho nên lúc dời được mấy tảng đá lớn đầu một công nhân liền lộ ra, yếu ớt khuya khuya.

Ngay lập tức mấy người tham gia cứu hộ như được tiếp thêm lòng tin, hợp lực đem người thợ mỏ kia kéo ra.

Trong lòng Cái Chí Huy cũng tràn đầy vui sướng, thời điểm nhảy xuống xe anh đã đem tiền đồ của mình ra đánh cược. Thực sự đáng giá! Vì thế ai ai cũng cố gắng.

Chỉ là kế tiếp đào hơn một giờ đồng hồ cũng không thấy thợ mỏ gặp nạn khác.

Cái Chí Huy không khỏi có chút nhụt chí, không biết tại sao đội cứu viện kia chưa có mặt, không có dụng cụ chuyên dụng, bằng này người cũng không làm nên trò trống gì.

Đúng lúc này có ánh đèn flash lóe lên. Anh quay lại nhìn, không biết từ lúc nào Phó Suất đã móc từ trong ba lô một cái camera, chìa về phía người thợ mỏ đang hấp hối kia bấm “tạch tạch”

Những người khác không nói tiếng nào, dù sao Phó Suất cũng dẫn đầu đám người nhảy xuống, không chừng chính là thói quen của hắn, giống cảnh sát chụp ảnh tại hiện trường giết người.

Nhưng Cái Chí Huy lại hiểu người này nha.

Đã nói hắn không cao thượng như vậy mà! Trách không được lại nhảy xuống đòi cứu người! Chính là muốn chụp mất tấm ảnh ở đây làm đầy kho nghệ thuật biến thái của hắn.

Nghĩ tới việc anh ngốc nghếch nhảy xuống làm đệm lưng cho hắn, trở về bị khai trừ quân tịch, Cái Chí Huy lao tới, đoạt camera của Phó Suất, hất tay lên ném ngay vào đồng hồ nát

“Mẹ kiếp, lúc quan trọng, cậu còn chụp ảnh!”

Cú ném này cũng giống như đem tâm can Phó Suất ném theo. Hắn thay đổi sắc mặt dịu dàng trưng ra mấy hôm nay, đưa tay tát Cái Chí Huy “Mẹ mày, xuống nhặt lại ngay”

Gò má Cái Chí Huy nóng lên, tức tới toàn thân run rẩy. xoay người đi nhặt cái camera kia. Cũng không phải vì sợ Phó Suất, chủ yếu là do lúc bối rối quăng không đủ mạnh, anh muốn tới đập thêm mấy phát để giải hận!

Lúc tới chỗ cái camera, Cái Chí Huy liền hướng về phía Phó Suất nở một nụ cười kỳ quái, sau đó giơ chân hung hăng giẫm xuống.

Chưa giẫm tới cái thứ hai, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, cả người mất trọng tâm rơi xuống dưới.

Mặt đất xa dần, hình ảnh cuối cùng chính là khuôn mặt kinh hoàng của Phó Suất chạy về phía anh,

Cái Chí Huy còn muốn nói: Chạy đi con, có gấn mô tơ vào đất cũng không chạy tới kịp đâu, camera của mày bị ông giẫm bẹp rồi.

Kế tiếp chính là bị đất cát đè lên.

34. Chương 34

Chờ tới khi hít được không khí mát mẻ, cảm nhận được ánh sáng mặt trời anh mới mở mắt ra, đập vào mắt chính là một mảnh thuần trắng.

Có hộ sỹ lập tức hô “Tỉnh rồi, anh có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Cái Chí Huy muốn nói toàn thân anh đều khó chịu, nhưng miệng lại không phát ra được tiếng nào, một lúc sau mới khó khăn hỏi “ Đây là đâu?”

Cùng lúc đó trạm trưởng cùng vài vị lãnh đạo mang theo hoa quả tươi cười bước vào.

Trông thấy Cái Chí Huy đã tỉnh, sắc mặt liền vui mừng “Tiểu Cái, cậu tỉnh rồi à, đã hôn mê một ngày một đêm rồi, dọa chết chúng tôi, còn nghĩ phải làm lễ truy điệu cho cậu”

Tiểu Cái trừng mắt.... Trí nhớ dồn dập trong đầu.

Đi tham gia nhiệm vụ đặc biệt, vờ ngờ ngăn lưu lại cùng Phó Suất cứu thợ mỏ, chính mình giẫm camera rơi xuống....

Nhìn mấy vị lãnh đạo trước mặt, chắc họ đang muốn âm thầm nói với anh anh sắp bị khai trừ quân tịch, mới làm đồng nghiệp một thời gian, lãnh đạo đã vội tới đây đưa tiễn.

“ Trạm trưởng, tôi... Thợ mỏ....”

Trạm trưởng còn tưởng Cái Chí Huy bị thương vẫn một lòng thương nhớ nhân dân, vội vàng an ủi “Yên tâm, những người thợ mỏ bị kẹt đều được cứu ra rồi. Nhờ cậu kịp thời phát hiện ra lỗ thông gió, giúp đội cứu hộ tới sau kéo dài thời gian....”

Cái Chí Huy nghe xong vô cùng phấn khởi, đời này anh thích nhất được sắm vai anh hùng, bây giờ cứu được bao nhiêu người, cái công này tuyệt đối có thể khoe khoang tới khi 80 tuổi.

Quan trọng nhất là nghe ra ý của trạm trưởng, lần trái mệnh lệnh này được bỏ qua.

Quả nhiên lãnh đạo đối với lần sai phạm này không đề cập tới nữa chữ, chỉ dặn dò Cái Chí Huy tỉnh dưỡng cho tốt.

Chờ tới khi lãnh đạo về hết, Cái Chí Huy cảm thấy tâm hồn lơ lửng, tuy không nâng người lên nổi, nhưng nhờ được hộ sỹ mang báo ngày hôm nay tới.

Chuyện tình trọng đại như vậy khẳng định được đưa tin.

Mở báo ra xem, bỏ qua tiêu đề bắt mắt, bức ảnh lớn chiếm trọn hai trang báo liền đập vào mắt anh.

Trong đó là ảnh một người thợ mỏ được cứu ra từ đồng đất đá, còn đặc tả người chiến sỹ xả thân cứu người.

Nói thật ra, cả hai người đều trông như tượng đất, hai mắt nhắm nghiền, nằm bất động trên cán, may còn nhìn ra mặt mũi.

Càng khiến người đọc cảm động chính là tiêu đề [Quân dân huyết mạch tương liên, sinh tử cùng tiến cùng lùi]

Kể đó là câu chuyện vô cùng văn vẻ giải thích về một sỹ quan họ Cái liên tục tác chiến thế nào, một miếng nước cũng không chịu uống ra sao, còn vô cùng thâm tình đưa nước cho gia đình những người thợ mỏ, nói “ Người dân dưới kia còn đang chịu khổ, sao tôi nhẫn tâm ở trên này uống nước cho được.”

Có thể nói sỹ quan Cái sốt cao mà vẫn kiên trì ra trận, rốt cuộc vinh quang té xỉu trên đất, lại khiến cho mặt đất sụp xuống đúng chỗ nấp hầm.

Xem báo xong, Cái Chí Huy thở dài một hơi, cảm thán tác giả đưa tin chém thật là ác liệt.

May mà có ảnh chụp, bằng không anh bị vùi chết trong hầm cũng chả ai đoán ra người được miêu tả trên báo là đồng chí Cái.

Không đúng, người thợ mỏ được cứu ra không rõ mặt nhưng người bên cạnh anh ta xác thực là Cái Chí Huy. Nói cách khác ảnh này được chụp khi anh cùng Phó Suất cứu người, nhất định là Phó Suất chụp.

Hóa ra hẳn chụp ảnh là để....

Không đợi Cái Chí Huy suy nghĩ cẩn thận, một đám chiến hữu đã chen chúc tới.

Tiểu Lưu vừa đặt mông xuống liền nói “Ghê à nha, tiểu Cái, cậu nổi tiếng rồi. Đủ hoành tráng, tối qua TV toàn đưa tin về cậu, giờ thăng chức cũng không thành vấn đề”

Cái Chí Huy cũng thấy giống như nằm mộng, vừa rồi trước mặt lãnh đạo không dám hỏi, hiện tại cùng chỗ với đám chiến hữu anh muốn lập tức tìm hiểu cho ra lẽ.

“Các cậu đều ổn chứ? Cấp trên không truy cứu trách nhiệm à?”

Tiểu Lưu khê đảo mắt, “Truy cứu thế nào? Hiện tại toàn xã hội đều biết chuyện bộ đội dũng cảm cứu thợ mỏ gặp nạn, không chừng còn muốn quên ngay chuyện cũ đi ý chứ, làm sáng tỏ chuyện thực tế chúng ta muốn đi cứu đám quan chức tham ô ở ủy ban chắc?”

Nói xong còn vỗ bả vai Cái Chí Huy “Cậu an tâm dưỡng thương đi. Chờ khi xuất viện còn được mời tới dự đại hội khen thưởng”

Bên cạnh có người tiếp lời “Đúng, dù gì cũng có Thái tử chống lưng, không tới lượt binh tôm tướng cua như anh em ta được lên sàn”

Nghe vậy Cái Chí Huy kinh ngạc hỏi “Phó Suất? Cậu ta làm sao?”

“Cậu cho lãnh đạo đều là lũ bất tài chắc? Lần này cấp trên bị mất hết mặt mũi, do không đủ người, ủy ban bị đập vỡ mấy cái cửa kính. Phó Suất dẫn mọi người đi làm anh hùng, lãnh đạo ngược lại bị biến thành một lũ ngốc không ngóc đầu lên được, cái cục tức này, ai nuốt trôi được? Hào quang này không lớn không nhỏ, vừa vụn làm nhiều kẻ chướng mắt. Gia cảnh nhà anh ta lớn cũng không đủ, chính quyền huyện ra tay ngay, lần này Phó Suất không tránh khỏi kỷ luật rồi”

35. Chương 35

Tin tức thắng lợi tới bất ngờ như vậy, Cái Chí Huy chưa kịp chuẩn bị tâm lý nhất thời sững sờ.

Cho dù trước đây anh khổ tâm xếp đặt, vắt hết óc muốn ngáng chân Phó Suất. Nhưng tới khi hấn ngã đau thì chính anh lại cảm thấy không tự nhiên.

Cái Chí Huy khó tránh khỏi cảm giác tiếc nuối khi không thể tự tay đâm kẻ thù.

Đúng lúc này, đột nhiên tiểu Lưu khoa trương kêu to “Tiểu Cái, cậu nhanh xuất viện đi, sân bóng rổ cạnh ký túc xá bọn mình sửa đẹp lắm rồi, chỉ chờ cậu tới [khai quang] thôi”

Cái Chí Huy buồn bực, đám cây bên sân bóng mới bị chặt xong, ngay cả nước trên sân còn chưa giội, lấy đâu ra mà tu sửa đẹp? Khóe mắt liếc thấy một cái đầu bóng nhảy đang thông thả đi tới.

Không biết hấn đứng ngoài cửa khi nào, đám người trong phòng có chút quẩn bách. Vì vậy bọn họ hàn huyên vài câu liền vội vàng cáo biệt.

Phó Suất mỉm cười nhìn bọn họ rời đi xong mới tới bên giường, cúi người liếm mặt Cái Chí Huy.

Mới qua một đêm mà râu trên mặt hai người đã dài ra không ít, hai tờ giấy ráp ma sát với nhau cảm giác chẳng dễ chịu gì. Cái Chí Huy không kiên nhẫn né tránh “Cậu lại muốn dở trò gì đấy”

“Vẫn nóng” Phó Suất nâng người dậy, nói bên tai Cái Chí Huy “Lúc mọc anh từ hầm ra, mặt rất lạnh, xoa thế nào cũng không nóng lên được”

Cái Chí Huy nghe xong lời này trong lòng còn sợ hãi. Loại thống khổ khi bị đất cát vùi lấp, không tự mình trải nghiệm thì không cách nào tưởng tượng được. Khi được cứu ra, anh không khác tử thi là mấy.

Thừa dịp Cái Chí Huy ngây người, Phó Suất vén chăn, chui lên giường. Cái Chí Huy trong lòng cảnh giác, nhưng vừa trải qua chuyện sinh tử, có thể nói đã nhìn thấu một số việc, đối với vấn đề trình tiết anh cũng không phản ứng kịch liệt nữa, chỉ lạnh mặt nói “Đây là phòng bệnh, sẽ có bác sỹ tới kiểm tra, cậu lưu manh cũng phải biết chừng mực.”

Phó Suất chui được vào ổ chăn tự động ôm lấy Cái Chí Huy, nhắm mắt nói “Mặc kệ ai tới, cả đêm tôi không ngủ, mẹ nó quá mệt”

Cái Chí Huy nâng cánh tay đau nhức cổ véo cổ Phó Suất, có thể do Phó Suất ôm chặt quá, anh giẫy mãi mà không ra.

Anh tức giận nói “Nặng như thế mà quần lấy tôi, nặng hơn cả lợn, có để người ta thở không hả?”

Phó Suất kề miệng vào cổ tiểu Cái cọ cọ, lại dẫu môi “Nếu anh không thở nổi tôi hô hấp nhân tạo cho anh, cũng không phải chưa thử qua...”

Phó Suất nói chính là chuyện biệt thự trên núi, lần bị ngột thở trong phòng khách đó. Nghĩ tới đây, họ Phó đích xác là khắc tinh của anh mà, kiếp trước khẳng định có thâm thù đại hận gì với hấn mới khiến anh dạo quanh quỹ môn quan vài vòng.

“... Này, tôi hỏi cậu, vì sao cậu xuống xe cứu người?”

“Tôi biết anh có khát vọng làm đảng cứu thế nhưng lại ngại ánh mắt cản trở xung quanh”

Đối với lời đường mật của Phó Suất, Cái Chí Huy không tin nửa chữ, “Tốt thôi, đừng có ở đó mà giả nhân giả nghĩa, mặc kệ thế nào, ngày đó tôi mới thấy cậu làm việc giống người”

Phó Suất miễn cưỡng mở mắt ra nói “Cưng à, tôi biết anh vô cùng cảm động, muốn tâm sự cùng tôi, chờ tôi ngủ dậy, đôi ta lại tiếp tục tâm tình...”

Nói xong còn hôn chụt lên mặt tiểu Cái, không chịu nhúc nhích, ba phút sau đã ngáy khò khò.

Đến tận cùng thì ai mẹ nó mới là người cần dưỡng thương đây, Cái Chí Huy lại cố vùng vẫy một thêm một lúc, thân thể thiếu dưỡng khí cuối cùng không gượng nổi, phịch một cái, đem theo thân thể mỗi một nghiêng đầu ngủ luôn.

Lúc bác sĩ nha khoa Vương Văn Trúc vào phòng bệnh chính là chứng kiến cảnh chiến hữu tay chân quần quýt, thân mật khăng khít ngủ chung giường.

Wang Văn Trúc thực sự sửng sờ.

Vừa tới Xích Phong cô liền gọi cho Cái Chí Huy, nào ngờ lại gặp lãnh đạo của anh, mới biết bạn trai mình trong quá trình giải cứu nhân dân thiếu chút nữa đã hi sinh vì nhiệm vụ.

Ai ngờ chạy tới phòng bệnh lại thấy hai vị này đang gáy o o.

Wang Văn Trúc không khỏi nhướng mày, lơ mơ đoán được cuộc sống sau hôn nhân của mình, hàng đêm phải sống chung với tiếng sấm này, đêm khó ngủ nha.

Cô nàng phiền não về vấn đề tiếng ngáy xong lại không tự giác nhíu mày, nhìn nhìn Phó Suất chỉ lộ ra cái ót.

Đây là sao? Mang tiếng là chăm sóc người bệnh lại chen lên giường ngủ, ngủ đến ngon lành.

Wang Văn Trúc nhìn tới bạn trai mình, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chọt mặt anh.

Cái Chí Huy mơ mơ màng màng mở mắt, nhận ra trước mặt là bạn gái đương thời, lại cảm thấy có cái đầu trọc áp lên cổ, một luồng nhiệt nóng phả vào cổ, lập tức khẩn trương run rẩy, lắp bắp “Em....em tới khi nào?”

Wang Văn Trúc điều chỉnh tâm trạng, nâng mắt ân cần hỏi “Anh thấy trong người thế nào? Cơ quan em cho nghỉ sớm, nếu không em chưa tới được.” nói xong lại cau mày dùng sức trừng vị nằm cạnh bạn trai mình.

Thừa cơ hội này, thần kinh hôn mê của anh chậm chãi phục hồi. Anh đang định giải thích vì sao Phó Suất ôm mình ngủ.

Không nghĩ tới Wang Văn Trúc lại nhận ra Phó Suất đang say ngủ “A đây chẳng phải là đồng nghiệp chúng ta gặp ở pub sao? Tên là... Phó Suất đúng không? Anh ta cũng được phân tới Xích Phong à?”

“Ừm... cậu ta đã một đêm không ngủ, nên...”

“Chắc là mệt muốn chết rồi. Chăm sóc người bệnh là mệt nhất, anh đừng động, đừng đánh thức anh ấy. Lúc này em nhìn thấy dưới lầu có chỗ bán cơm cho bệnh nhân. Đồ ăn trong viện không thể nuốt trôi, em đi mua thức ăn ngon cho các anh, ngủ tiếp đi, em về ngay”

Chẳng biết tại sao, đối với việc nghỉ ngơi của Phó Suất, Wang Văn Trúc lại đột nhiên chú ý thế, không cho Cái Chí Huy kịp nói câu gì đã vội vã chạy đi.

Cái Chí Huy bực mình, anh xoay người soi khuôn mặt ngủ say của Phó Suất, quả thực hại nước hại dân.

Anh nghĩ nghĩ, nhắm tai hắt hung hăng cắn xuống.

36. Chương 36

Phó Suất đang mộng đẹp đột nhiên thấy tai đau đớn, lập tức “a” một tiếng mở mắt. Không được ngủ thoải mái, hần lắc lắc cái đầu trọc ôm tai, quệt mồ, bầy ra khuôn mặt ngây thơ đáng thương, cùng bộ dạng bí hiểm ác bá mọi khi trái ngược hoàn toàn.

“Sao lại cắn tôi”

“ Không cho ngủ, tranh thủ dậy ngay, bạn gái tôi tới” Cái Chí Huy dùng sức đẩy Phó Suất.

Về ngái ngủ trong mắt Phó Suất biến sạch. Hần nhếch miệng cười nhẹ, nhìn Cái Chí Huy nói “ Sao? Chính cung nương nương đến liền đá tôi vào lãnh cung ư?”

Cái Chí Huy tức giận nạt “Cậu, ngay từ đầu, đã không có trong biên chế nhà”

Nói xong Cái Chí Huy liền hồi hận, sao lúc mẩu chốt này lại kích thích Phó Suất làm chi.

Quả nhiên nghe xong lời này Phó Suất liền nheo nheo cặp mắt hoa đào, một phát tóm ngay cổ Cái Chí Huy ấn xuống gối, dùng miệng ngăn lời Cái Chí Huy.

Hôn đàn ông khác hẳn với hôn phụ nữ. Cái Chí Huy không biết giây phút hôn bạn gái có phải cũng đói khát bá đạo, hận không thể dùng đầu lưỡi đâm thủng yết hầu đối phương, gặm cắn gân cốt nhấm nuốt nội tạng, một miếng cũng chẳng chừa giống như Phó Suất bây giờ không.

Lúc Cái Chí Huy cho rằng mình sẽ hôn mê vì thiếu dưỡng khí, Phó Suất rốt cục chưa thỏa mãn ngẩng đầu lên.

Hần duỗi ngón tay, lau khước miệng ửng hồng của Cái Chí Huy, sao đó cọ chóp mũi anh “Không vào biên chế cũng không sao, cố gắng tự lao động mới nếm được hương vị ngọt ngào”.

Tuyên ngôn bá đạo như vậy làm Cái Chí Huy ngơ ra, mắt tròn xoe, môi run run, đặc biệt thiếu phẩm chất nói “Cậu không để lại dấu răng chứ, đừng có để Văn Trúc nhìn ra”

Tâm tính bạo long của Phó Suất “xì” một cái liền xẹp xuống, yêu thương nắm cằm Cái Chí Huy nói “Cám ơn anh đã nhắc nhở”

“ A! Đau..”

Lúc Vương Văn Trúc mang hộp cơm nóng hổi về là lúc nhìn thấy Phó Suất đã thức, đang dùng khăn ẩm lau mặt cho Cái Chí Huy, chắc dùng lực hơi mạnh, Cái Chí Huy nhe răng nhếch miệng.

“ Hay để em làm cho, anh cứ ăn cơm trước đi” Vương Văn Trúc nhiệt tình mời Phó Suất.

Khi cô tiếp lấy khăn mặt, đột nhiên phát hiện môi bạn trai mình thành hình xuất hiện nửa vòng dấu răng tím đỏ.

“Ôi! Môi anh sao vậy?”

Ngón tay Cái Chí Huy chỉ nửa quả táo trên bàn nói “Ăn vội quá cắn vào môi”

Wương Văn Trúc kiểm tra, dấu răng thật sâu, vì vậy đỡ khóc đỡ cười nói “ Anh thích ăn táo ư? Chắc thèm thịt chứ gì? May nhé, em mua cho anh canh xương hầm, còn nóng đó anh mau ăn đi”

Phó Suất đã bụng cặp lồng cơm lên rồi lại ngẩng đầu, mập mờ liếc Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy đem nửa quả táo còn lại ném vào thùng rác, lạnh lùng đáp “Quả táo nát chẳng còn vị gì sao có thể so sánh với thịt chứ, cho anh cũng không thèm ăn”

Phó Suất nghe xong chỉ cười trừ, lại nhẹ nhàng gắp một miếng xương hầm, dùng răng cắn một miếng thịt, cắn thần nhấm nháp.

Chí Huy có bạn gái chăm nom, Phó Suất cũng không còn có gì ở lại liền nhanh chóng trở về quân doanh. Cái Chí Huy được tình yêu xoa dịu, chẳng mấy chốc đã bình phục sức khỏe.

Kỳ thật liễu thuốc hữu hiệu nhất là Vương Văn Trúc đồng ý gả cho anh.

Trong quân doanh cưới chui cũng không ít, Cái Chí Huy đối với việc này rất ao ước. Bây giờ cũng tới phiên anh.

Mừng rõ xong, anh cùng Vương Văn Trúc bàn bạc tốt cho lễ cưới rồi cùng nhau về gặp cha mẹ hai bên

Sau khi xuất viện, Cái Chí Huy thuê phòng tại nhà khách cho bạn gái. Tối đến cô nàng kéo Cái Chí Huy lại nói “ Đêm nay ở lại giúp em”

Lời này nếu không hiểu thì có nhục không, đồng chí Cái muốn nhảy cẫng lên, hát khúc “Đợi đã lâu rồi cục đợi tới ngày này”

Vì mai là cuối tuần, Cái Chí Huy giả trang thành tăng lớp lãnh đạo nên xin nghỉ rất thuận lợi. Bình thường khi bạn gái tới các lãnh đạo cũng sẽ quan tâm đặc biệt.

Hai người sau khi tâm tình đôi ba câu liền vào chủ đề chính luôn. Trong ánh sáng mờ ảo, Cái Chí Huy rút cuốc cũng lột được quần áo con gái nhà người ta.

So với sự kích động của Cái Chí Huy, phản ứng của cô lại có chút thành thạo thông thả, rất tự nhiên tách hai chân của mình ra. Điều này khiến cho Cái Chí Huy không kịp thích nghi, cho dù đây không phải lần đầu của bạn gái, anh cũng không có gì phàn nàn, dù sao bản thân anh cũng mẹ nó bị người tha xỏ qua rồi.

Tuy nhiên đau thương còn ở phía sau, chờ cho hai người dây dưa thành một khối, Cái Chí Huy phát hiện ra súng của anh mãi chưa lên nòng, có thể là bởi vì khi bạn gái cởi bra lộ hai miếng bánh mỳ tròn tròn dẹt dẹt, cũng có thể là vì đôi tay chơi đùa với em trai của anh quá mềm mại không có độ đủ độ mạnh yếu, có thể là....

Cuối cùng thì cũng tới thời điểm tiến vào, Cái Chí Huy liền cảm nhận được sự bao phủ ôn hòa ướt át. Quá mức thuận lợi, thậm chí còn giống như miếng cao su bao quanh cậu bé của anh, ngược lại giảm bớt độ ma sát, dù có vào sâu cũng không đạt được khoái cảm mong muốn. Song Vương Văn Trúc lại có vẻ rất thoải mái, phía bên dưới ướt nhẹp.

“Anh lớn quá... mạnh lên... mạnh nữa lên....a”

Cái Chí Huy cố gắng lắc eo, không hiểu tại sao anh bỗng thấy mình giống như đang chơi gái.

Mẹ nó chỉ có một bên đạt được khoái cảm.

Nếu như lúc này cô ta có thể dùng đầu lưỡi lúc mạnh lúc nhẹ gặm cắn ngực anh, một tay mơn trớn cặp mông của anh, một tay đùa nghịch với lỗ nhỏ làm cho nó không ngừng co rút....

Đệt! Nhận ra mình đang ảo tưởng tới chủ nhân của đôi tay đó, Cái Chí Huy liền đạt được cao trào.

Ấn ái xong xuôi, Cái Chí Huy lấy có lãnh đạo có việc tìm anh, nói qua loa với Vương Văn Trúc vài câu vội trở về doanh trại.

Việc này giống như việc anh đợi một món ăn đã lâu, đợi một quãng thời gian dài dằng dặc, trong đầu tự tô vẽ tưởng tượng tới nó ngon thế nào, tới lúc đồ ăn được mang tới mới phát hiện ra nó đã sớm mốc meo, khiến cho người ta nuốt không trôi.

Đó là cảm giác gì? Sự chờ đợi vô ích? Cảm giác khó chịu khi bị lừa gạt? Lo lắng cho chất lượng sinh hoạt vợ chồng sau này?

Không khí trong lành buổi sớm cũng không thể xua tan được những uất ức đang nghèn nghẹn trong ngực Cái Chí Huy. Có phải thực sự anh đã bị Phó Suất làm cho biến thái không?

Tới doanh trại, Cái Chí Huy về thẳng phòng ký túc. Hôm nay là thứ 7, mọi người đều ra ngoài hết chỉ còn mình anh trong căn phòng trống trải.

Dù phóng đàng một đêm nhưng anh vẫn không thể ngủ nổi ở khách sạn, lăn vài vòng trên giường, anh mơ màng thiếp đi.

“cột kẹt” lúc này có người đẩy cửa bước vào.

37. Chương 37

Cái Chí Huy ngủ không sâu cũng không thềm mở mắt, chỉ cảm thấy có ai đó đang vuốt ve khuôn mặt anh, anh liền hé mắt nhìn, ngoài Phó Suất ra chẳng còn ai khác.

Lòng bàn tay có ít chai sần khác hẳn với sự mềm mại của phụ nữ, nhưng độ mạnh yếu rất...

Cái Chí Huy giật mình. Mẹ kiếp anh đang so sánh cái vẹo gò thể này. Thật sự bị đàn ông làm cho nghiện rồi ư?

“Đừng đẩy tôi ra được không!”

Nói mấy lời như vậy chả giống Phó Suất tẹo nào. Hắn leo lên giường ôm Cái Chí Huy nói “Hôm qua anh đi đâu vậy”

Thấy Cái Chí Huy nhắm mắt không đáp lại tiếng nào, tay hắn mò xuống “Không muốn nói thì để tôi hỏi tiểu Cái nhá. Hôm qua có phải nó làm “chuyện đó” không?”

Theo lý mà nói phóng túng một đêm, hôm nay đối mặt với sự quấy nhiễu của Phó Suất anh phải thể hiện ra sự thông dong cao quý, nhưng tiểu Cái lại cảm thấy mọi mạch máu trong người đều sục sôi, hắn mới vuốt xuôi vuốt ngược vài cái mà bên dưới đã thẳng tắp.

Phó Suất cũng không nghĩ tới, hắn thấp giọng thì thầm “Thế nào? Hôm qua anh không cùng bạn gái điên loạn đảo phượng hừm?”

Mặt Cái Chí Huy đỏ bừng, anh cùng Phó Suất không ít lần làm chuyện hư hỏng này, cũng không phải lần đầu tiên trải qua sự đời, mới bỏ từ giường bạn gái xuống vẫn không thấy thoải mái trong khi đó Phó Suất mới sờ soạn tý chút đã hứng khởi như vậy, bảo anh làm sao không hốt hoảng cho được.

Nếu anh bị đàn ông chà đạp tới nỗi trở thành biến thái thì anh, thì anh mẹ kiếp muốn chết quá... Khoan đã, không đúng, phải là Phó Suất chết chứ.

Nhân lúc trong lòng anh đang rối như mớ bòng bong, Phó Suất liền lần tới, hai tay to lớn xoa nắn lỗ nhỏ của anh.

Hắn khiến cả người Cái Chí Huy như bốc hỏa, muốn đẩy hắn ra, hai chân lại vô thức tách ra.

Phó Suất vo ve như ruồi bọ nhìn chỗ ấy chằm chằm, phát hiện ra khuôn mặt ồm ồm của Cái Chí Huy liền tăng mạnh hỏa lực, hai tay càng ra sức xoa xoa bóp bóp.

Hai người đang dây dưa thành một khối, cửa lại cọt kẹt mở ra.

Cái Chí Huy giật nảy người, anh bị điên chắc? Ban ngày ban mặt lại dám cùng Phó Suất làm xằng làm bậy trong ký túc xá.

Đẩy Phó Suất ra, anh nhìn thấy Cao Hiểu Bảo đang vênh vác đứng ngoài cửa.

Phó Suất chẳng có chút bối rối nào, trầm giọng hỏi “Cậu tới đây làm gì?”

“Báo cáo, trạm trưởng có lệnh tất cả binh sỹ tới tập hợp ở hội trường, một lúc nữa sẽ mở đại hội chinh đồn quân kỷ”

Hiểu Bảo đứng nghiêm giả như không phát hiện ra hai vị chỉ huy quân áo xộc xệch lăn lộn trên giường.

“Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi”

Cho tới phút cuối, Hiểu Bảo không liếc Chí Huy lấy một lần, ra tới cửa liền đóng cái rầm.

Phó Suất quay người tặng cho Cái Chí Huy một nụ cười khó hiểu.

Cái Chí Huy lại hiểu ý của hắn, quan hệ của anh với Hiểu Bảo luôn không rõ ràng, việc này khẳng định là đả kích không nhỏ, coi như là dập tắt mọi hi vọng của cậu ta.

Tuy vậy Cái Chí Huy cũng chẳng buồn cảm tức, dù sao bị Hiếu Bảo nhìn thấy còn tốt hơn bị người khác bắt gặp. Vở diễn này e rằng trong mắt Phó Suất chỉ là một trò cười thôi.

Trong đại hội quân nhân, trạm trưởng tuyên bố quyết định xử phạt Phó Suất- quân hàm và tiền lương đều giảm hai cấp.

Trong lúc nhất thời toàn trường xôn xao “giết gà dọa khỉ” chính là đây, khẳng định trăm phần trăm uy quyền của thượng cấp.

Cái Chí Huy âm thầm lo lắng, hình phạt này cũng quá nặng đi. Anh vốn tưởng lãnh đạo chỉ làm màu tỵ thôi, ai ngờ lại hoành tráng như vậy.

Tan họp, mọi người tốp năm tốp ba bàn tán, chắc không phải Phó gia thất thế chứ.

Một mình Phó Suất ra ngoài, mấy người bình thường thân thiện với hắn cũng không hề ra an ủi hỏi han câu gì.

Cái Chí Huy nhìn bộ dạng lẻ loi của hắn trong lòng cũng khó chịu theo. Hai chân không tự giác bước theo.

“Nè, sao bị xử ác vậy, cậu không tìm người nhà giúp đỡ à?”

Phó Suất cười cười “Anh quên vì sao tôi bị điều tới Xích Phong rồi à, Ba tôi nói cho tôi tự sinh tự diệt ở đây, ông ấy không có đứa con như tôi”

Cái Chí Huy muốn nói: ba cậu nghĩ như vậy từ sớm thì tốt biết mấy.

Nhưng hiện giờ Phó Suất ra nông nổi này cũng có một phần lỗi của anh, muốn ném đá xuống giếng cũng cần phải chắc tay nha.

“Kỳ thực ba cậu cũng muốn tốt cho cậu thôi, không có rèn luyện làm sao biết trời cao bao nhiêu, đất rộng thế nào”

Quân hàm của Phó Suất hiện giờ còn thấp hơn cả anh, thái tử giờ hết sức hoàn cảnh, Cái Chí Huy cảm thấy sống lưng mình trước mặt hắn chưa bao giờ thẳng như vậy.

Vừa rồi trên đại hội, lãnh đạo tàn sát Phó Suất thật ác liệt ngược lại khen ngợi Cái Chí Huy dăm ba câu. Tuy anh lưu lại là trái mệnh lệnh nhưng cứu được nhiều người trong hầm thì kết quả lại khác. Cái này gọi là hết mình vì nhân dân, đại biểu cho người làm việc nghĩa coi cái chết nhẹ tựa lông hồng

Nếu không cư xử như vậy thì sao gọi là “lãnh đạo” chứ. Chính là phải biết bao biện.

Phó Suất thành vật để so sánh với anh, Cái Chí Huy chưa từng sung sướng như vậy, khó có lúc trèo cao được vậy, Cái Chí Huy sao có thể buông tha cho Phó đại công tử chứ.

Vì thế anh giả mèoe khóc chuột nói “ Đừng khó chịu, nếu không tôi mời cậu vài chén nhé”

Phó Suất cũng thật nhập vai, khổ sở ngẩng đầu, gạt cái đầu trục, còn ra vẻ chần chờ đáp “Lần này để anh mời, tiền lương tháng này của tôi chắc chống đỡ được tới cuối tháng rồi”

Kể luôn vắt cổ chày ra nước như anh còn vỗ vỗ bả vai Phó Suất “ Không thanh vân đề, ai bảo tiền lương của tôi cao hơn cậu chứ”

Lúc này Cái Chí Huy liếc mắt thấy có người đứng phía xa, hóa ra là Cao Hiếu Bảo.

Thằng nhóc con mặt mày nhăn nhó, thấy anh nhìn lại liền mấp máy môi xong liền quay mông rông thẳng.

Cái Chí Huy không nhìn rõ lắm. hình như vừa nãy thằng nhãi ấy nói hai chữ “Đồ ngốc” thì phải.

38. Chương 38

Khó có dịp Cái Chí Huy hào phóng như vậy, dắt theo Phó Suất chui vào một quán canh hầm.

Ông chủ là người Đông Bắc vì thế món ăn ở đây đều nấu theo phong cách cùng đông bắc. Xương hầm dưa chua đựng trong tô sắt to như chậu rửa mặt, vô cùng kinh tế.

Uống miếng canh hầm làm nóng người, Cái Chí Huy gọi thêm hai chai rượu đế, sau đó bưng chén bắt đầu khua khoáng mò thịt trong chậu.

Ăn lưng lửng dạ, anh mới ngẩng lên mời Phó Suất “ Ăn nhiệt tình đi, đừng khách khí với tôi”

Phó Suất dòm đám dưa chua còn lại nổi lên phềnh trong chậu, muốn cười mà không được “Với anh tôi không khách khí đâu”

Nói xong liền vợ dưa tranh mấy khúc xương còn sót lại với Cái Chí Huy.

Có lẽ trong đại hội phê bình buổi sáng, bộ dáng của Phó Suất quá mức chật vật. Nếu là lúc bình thường hai vạn tám nghìn năm cũng không thấy cảnh hẩn ngồi xổm vực mặt xuống chậu tranh đồ ăn thừa với anh thế này. Khí chất hết như chó nhà tang.

Cái Chí Huy đánh chén no nê liền bắt đầu dậu đồ bìm leo.

“Không phải tôi nói cậu, ý có người chống lưng cho là làm việc gì cũng không màng tới hậu quả, đồng chí Phó ạ. Cậu phải luôn nhớ rằng mình là bộ đội đó! Có gai góc gì cũng phải vật cho sạch, phải biết thận trọng từ lời nói tới việc làm. Càng ở địa vị cao càng khó sống...”

Phó Suất không lên tiếng, mặc Cái Chí Huy tự mình lải nhải như lão già.

Cuối cùng hẩn ngẩng đầu lên tổng kết một câu với Cái Chí Huy “ Chí Huy à, giờ tôi với người nhà đoạn tuyệt quan hệ rồi, lời hứa giúp anh thăng chức lúc trước e là không thực hiện được nữa...”

Cái Chí Huy đang nuốt ngụm rượu tý nữa là sặc chết, từ khi cạo trọc đầu Phó Suất, mở màn cho nghệ thuật hành vi của hẩn, anh đã chẳng còn mong chờ cái bánh lớn hẩn hứa ném cho anh nữa.

Làm Phó Suất ra nông nổi này anh còn dám đòi hỏi sao. Người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Kẻ đại gian đại ác không chừng vẫn còn chút lương tri.

Giống như lúc này, Cái Chí Huy lại có chút cảm động mới chết chứ. Anh vỗ vỗ Phó Suất đang âu sầu bên cạnh, thở dài nói “Hai ta...Thôi không đề cập tới ân ân oán oán cũ nữa”

Lúc hai người ra khỏi quán cơm thì mặt bàn đã lẩn lóc tới bốn năm vỏ chai rượu. Cả người đầy mùi rượu, bây giờ mà về quán doanh không chừng lại bị phạt tiếp.

Phó Suất nghĩ ngợi, gọi điện thoại cho một người bạn làm ở tổng cục báo hẩn cùng Cái Chí Huy ra ngoài bảo trì ra đa.

Chuyện đời là thế, bạn bè Phó Suất đủ mọi cấp bậc, trạm trưởng một chút cũng không nghi ngờ gì, còn cố ý gọi điện dặn dò bọn họ tranh thủ kiểm tra còn về nghỉ ngơi.

Vì thế Phó Suất khiêng Cái Chí Huy đã nhũn thành công bún vào một khách sạn trong nội thành.

Đến nơi, Phó Suất đỡ Cái Chí Huy lên giường, vào trong phòng tắm lấy khăn lau mặt cho Cái Chí Huy rồi cởi bộ y phục trên người anh, lại tiện tay xoa xoa cơ thể của ai đó

Bị cái khăn quấy nhiễu giấc mộng đẹp, Cái Chí Huy khó chịu khua khoáng tay chân, xoay người lại tiếp tục ngủ, Phó Suất nhịn không nổi hôn vài miếng lên mặt Cái Chí Huy.

Đột nhiên, Phó Suất ngừng lại. Buổi sáng lúc hai người chung phòng không cởi quần áo, giờ Phó Suất phát hiện ra trên lưng Cái Chí Huy có vài vết cào.

Là cao thủ tình trường, đương nhiên Phó Suất sẽ không cho rằng mấy vết này là do Cái Chí Huy gãi ngứa mà thành.

Mặt Phó Suất ngay lập tức trầm xuống.

Xem ra đêm qua cái thằng đang nằm ườn trên giường này đã vô cùng hưởng thụ.

Nhăn nhó nửa ngày, Phó Suất vỗ nhẹ lên mặt Cái Chí Huy “Lần này không thể làm căng được”

Nắng sớm xuyên qua màn cửa rọi vào phòng, Cái Chí Huy miễn cưỡng mở mắt. Anh phát hiện ra mình đang bị Phó Suất ôm chặt, hai người đang chen chúc trên một chiếc giường.

Trong lòng Cái Chí Huy giật nảy, chó chết, tối qua hai người say rượu loạn tính sao?

Hình như không giống, phía trước phía sau anh đều ok, hơn nữa lão Nhị nhà anh đi tè nước tiểu vồng rõ cao chứ không ỉu xiu xiu quặp ngược ra sau mà.

“Này, dậy, dậy đi” Cái Chí Huy chọt Phó Suất “ Đây là đâu?”

Phó Suất hừ một tiếng, cố sức đem mặt vùi vào tay anh,

“Trong khách sạn...”

Cái Chí Huy nghe thấy từ khách sạn, nhìn qua cũng thấy chỗ này giống khách sạn ở Xích Phong. Xem xét bố cục trong phòng, dưới chân trải thảm đỏ, trên tường treo TV LCD, còn có quầy bar nhỏ đầy đủ tiện nghi.

“Một đêm bao nhiêu”

“300 gì đó,...,tổng chi phí tôi không nhớ lắm. Ngủ tiếp đi, 12giờ trả phòng là được”

Cái Chí Huy nghe xong mày chau lại, đồ hoang phí, mất 300 để ở chỗ này một đêm có khác gì đốt tiền. Nhận lương xong thì còn dư lại mấy đồng,

Cái Chí Huy đẩy hẳn ra xuống giường vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua sô pha đột nhiên anh phát hiện ra tiền của mình bị rơi ra khỏi túi, Cái Chí Huy nhặt lên, đụng vào cái thẻ tín dụng cùng với một bản kê hóa đơn.

Cái Chí Huy xem xét một lúc, tức tới bốc khói, Phắc mày! Dám cầm thẻ của ông đi thanh toán tiền phòng. Anh lại vội vàng kiểm tra thẻ lương trong ví, may mắn vẫn còn, hơn nữa thẻ lương có mặt khẩu, chắc là Phó Suất không mở ra được. Đệt!! Thẻ tín dụng quốc tế lại không cài mặt mã.

Ai chẳng biết Cái Chí Huy có tiếng vất cổ chày ra nước, lúc trước làm thẻ tín dụng cũng vì nể bạn Vương Văn Trúc làm ở ngân hàng phải chạy chỉ tiêu. Anh tiện thẻ giúp một chút.

Sau khi kích hoạt thẻ, anh đi siêu thị quẹt thẻ vài lần cũng không quá 20 đồng, quẹt đủ 6 lần để gia hạn thẻ.

Nếu không phải Vương Văn Trúc nói thường xuyên dùng thẻ tín dụng tích điểm, sau này mua nhà có thể vay ưu đãi thì đánh chết anh cũng chả thèm dùng.

Cái Chí Huy run rẩy mở bảng kê ra thấy trên đó chình ỉnh 3 số không.

Con số này làm cho dòng nước sắp tràn ra ngoài cửa ai đó đành ầm ạch lợi ngược về bàng quang.

Cái Chí Huy hầm hè lay Phó Suất “Dậy ngay cho tôi! Không cho ngủ nữa! Một nghìn tệ này là thế nào hả hả?”

Phó Suất mở to mắt cực kỳ vô tội nhìn vật chứng trong tay Cái Chí Huy.

“Tiền phòng, tiền đặt cọc, còn mua mấy bộ đồ lót nè rồi đem quần áo của hai ta đi giặt nè. Ngoài những thứ này ra tôi không tiêu gì nữa đâu”

Cái Chí Huy suýt tắc thở. Tiền! Đây là mạng sống của anh đấy.

“ĐMM, sao không tiêu tiền của mình hả? Giả nghèo giả khổ với ông làm chi. Có ai vô duyên như thế không hả?”

“Nhưng tôi không có tiền”

“Không có tiền thì đi xin ông già nhà chú đi! Chú có cho anh được xu nào không hả?”

“Có mà...Tiền của tôi đều cho anh hết”

‘Cái gì cơ?’ Cái Chí Huy nghe không rõ lắm.

“Hôm qua anh nói với tôi là không có tiền mua nhà cưới vợ, tôi còn 50 vạn trong tài khoản, nhưng không rút hết ra tiền mặt được. Vì thế tôi đi ngân hàng làm thủ tục chuyển khoản cho anh rồi.”

Cái Chí Huy nghệt mặt ra chỉ biết lặp đi lặp lại “Cái gì cơ”

Mãi lo cho cái thẻ lương nên không để ý tới điện thoại giờ sờ tới anh mới thấy tin nhắn ngân hàng gửi tới thông báo trong tài khoản của anh có thêm 50 vạn.

39. Chương 39

Từ trước tới nay Cái Chí Huy chẳng mong sô giàu sang, nay bị 50 vạn từ trên trời rơi xuống đập cho bể não, lập trường chao đảo.

“Không đúng...Cậu bị thần kinh à, sao cho người ngoài mượn nhiều tiền thế?”

Không thấy được bộ dáng cảm kích của Cái Chí Huy, Phó Suất có chút khổ tâm.

“Chí Huy, anh là người ngoài sao? Trong lòng tôi đã coi anh là bà xã của mình rồi, anh cần tiền tôi cho anh vay thì có gì không đúng?”

Cái Chí Huy run run đáp “Chỗ tiền kia tôi không cần, hay cậu để dành lấy vợ đi. Từ này về sau chúng ta chỉ là chiến hữu đơn thuần. Thực ra cậu cũng không hẳn là người xấu, nhưng tôi muốn nói với cậu, cái kia... cái tình cảm kia không nên có”

Phó Suất chăm chú lắng nghe, đột nhiên hần nín cổ anh, cũng không làm gì khác chỉ gắt gao ôm chặt.

“Tôi biết anh không thích tôi, không sao, để tôi thích anh là được rồi. Trước kia tôi qua để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, cảm thấy thích một người là phải giữ người ấy bên cạnh, nhưng giờ tôi nghĩ kỹ rồi, chỉ cần anh hạnh phúc, tôi đứng cạnh cũng vui vẻ rồi. Để tôi đem hạnh phúc cho anh đi”

Mấy lời đường mật này chui vào lỗ tai Cái Chí Huy, vặn xoắn lòng mề anh, anh cố gắng cắn chặt hai khớp hàm. Phó Suất mãi mới có dừng khí thổ lộ, anh không thể cười hô hô trước mặt người ta được.

Vì thế anh vỗ vai Phó Suất an ủi “Cậu em còn trẻ khó tránh khỏi thất bại trong tình yêu, đừng nản chí, cũng đừng treo cổ trên một cái gốc cây già như anh đây. Rốt cuộc cậu thích anh ở điểm nào chứ. Anh bị thối chân, lại keo kiệt, lúc cậu bận việc trên sư bộ anh còn tè vào chai nước của cậu, xé vở của cậu làm giấy chùi dít cơ. Thêm nữa đầu anh thiếu muối, là đứa nhà quê chân đất không hiểu tranh Van Gogh với tranh thủy mặc khác nhau ở điểm nào. Tin anh đi cậu sẽ gặp được ở... một người đàn ông tốt hơn anh nhiều”

Cái Chí Huy chưa bao giờ có bài hung biện hào hùng tới vậy. Thật ra nói xong anh cũng có chút buồn bực, phắc! Anh móc đầu ra nhiều khuyết điểm thế chứ.

Phó Suất nhìn Cái Chí Huy vất óc tự phê bình, hần chỉ đáp một cậu “Tôi thích anh, thích hết mọi khuyết điểm của anh”

Nói xong hôn một miếng lên mặt Cái Chí Huy.

Thực ra đàn ông cũng thích nghe mấy lời ngọt ngào, nhất là khi một người đàn ông khác hơn hẳn về mọi mặt si tình thổ lộ thì dù có là giai thẳng tới đâu cũng xao động.

Cái Chí Huy có chút băn khoăn. Phó Suất thừa cơ mon men tới gần, mút lấy đầu lưỡi Cái Chí Huy.

Hôn một lúc phía dưới hai người đã cứng ngắc, liền thuận theo bản năng lăn luôn lên giường.

Cái Chí Huy còn giãy giụa, Phó Suất cười lên người anh, hai cánh tay gìm chặt Cái Chí Huy “Tôi không nhịn nổi nữa, anh giúp tôi chút đi.”

Cái Chí Huy khó chịu nhún nhó “Mẹ chú, đừng ngồi lên bụng anh, anh mà đây mới không nhịn nổi nè. Tránh ra cho anh đi tè”

Lúc này mãi lo chuyện thể tín dụng anh bị tắc tiểu, giờ thì như vỡ đê đến nơi.

Phó Suất sờ xuống bụng dưới tiểu Cái, quả nhiên thấy cậu nhỏ nhếch cao cao. Không sờ còn đỡ, vừa đụng vào vài giọt chất lỏng liền rỉ ra.

Cái Chí Huy gấp gấp ré lên “ Nhịn không nổi, nhanh, nhịn không nổi rồi”

Phó Suất nhanh tay tóm ngay bình hoa trang trí ở đầu giường, hứng vào phía dưới Cái Chí Huy.

Đồng chí Cái không chịu nổi nữa bất chấp “tồ tồ” tiểu luôn ra lọ. Phó Suất còn nhân cơ hội hôn lồng ngực Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy nhắm mắt, cảm giác thoải mái khi giải quyết được nỗi buồn hòa quyện với cảm giác tê dại ở đầu ngực như tra tấn thần kinh anh.

Tiểu tới giọt cuối cùng, anh cũng cảm thấy chân tay rã rời.

Dục hỏa trong lòng còn dâng cao hơn.

Cho nên ngay lúc bình hoa dời đi chỗ khác, anh tự nhiên ôm lấy Phó Suất, quấn chặt lấy hắn.

Đôi tay đang vuốt ve anh không mềm mại như tay phụ nữ nhưng có thể tìm được chính xác những điểm mẫn cảm trên cơ thể anh để xoa nắn.

Ngón tay thăm dò đem theo dầu bôi trơn tiến vào cơ thể, mang theo sự xâm chiếm đã man lại làm cho cả người anh không cách nào ngăn nổi sự hưng phấn.

Có lẽ đã lâu không dùng súng thật đạn thật như vậy, lần này Phó Suất còn tiết nhanh hơn anh, không đi vào trong chỉ cần ma sát bên ngoài hắn đã lên đỉnh.

Cái Chí Huy lấy khăn lau mặt, bỗng nhiên anh nhận ra tinh dịch tanh hôi của Phó Suất giờ phút này lại có thể khiến người ta động tình.

Giây phút Phó Suất tiến vào, Cái Chí Huy thất thần kêu lớn “Phắc”

Phó Suất đóng đưa eo dồn dập, thở hổn hển đáp “Phắc anh đấy, có sướng không?”

Cái Chí Huy cảm nhận sâu sắc sự khác nhau khi làm với phụ nữ.

Đàn ông trong lúc đó cực kỳ thô lỗ, đã man nhưng lại đem lại khoái cảm lớn nhất.

Có phải bản thân anh đã che giấu khuynh hướng đồng tính quá sâu hay không? Lúc Cái Chí Huy đạt cao trào cùng lúc với Phó Suất anh đã mơ hồ nghĩ như vậy.

Hôm đó tới gần 3 giờ chiều hai người mới trả phòng, Cái Chí Huy để lại chìa khóa phòng cho Phó Suất rồi chuẩn trước.

Không còn cách nào khác, chiến trường quá mức lộn xộn, trên ga giường toàn là đạn pháo hai người bắn ra, nếu hai người trả phòng cùng lúc, lễ tân lật lại danh sách khách trọ rồi nhìn camera ghi hình sẽ tóm được hai kẻ gây thảm cảnh đó.

Trở về doanh trại, dường như mọi thứ chẳng có gì thay đổi, Cái Chí Huy vẫn đi chơi với bạn gái, đợi giấy phép được duyệt là dẫn bạn gái về ra mắt cha mẹ, định ngày cưới hỏi luôn.

Bề ngoài quan hệ của anh với Phó Suất không mặn không nhạt. Nhưng chỉ có anh hiểu rõ nhất, lúc nghỉ trưa tại nơi ký túc xá không người, hay trong góc quán cafe vắng, anh luôn cùng cái gã không vừa mắt ấy lẫn lộn.

Cái Chí Huy biết việc này không đúng, nhưng Phó Suất lại cam đoan sẽ không cản trở cuộc sống hôn nhân của anh sau này.

Một khi được ngấm vào máu thì nó sẽ biến thành một loại mật ngọt làm người ta nghiện tới mức không dứt ra nổi.

Rốt cuộc thì giấy phép của Cái Chí Huy cũng được phê duyệt. Lúc thu dọn hành lý, Phó Suất tỏ vẻ với anh “Anh đi bao lâu?”

“Chắc khoảng nửa tháng”

“Nếu không,... tôi về với anh được không?”

Cái Chí Huy cảnh giác “Cậu theo tôi về làm chi?”

Phó Suất cẩn nhẹ lỗ tai Cái Chí Huy “Anh khẩn trương thế làm gì. Em trai tôi, Hồng Quân ấy, nó muốn đi sông Hồng Cốc chơi. Nhà anh ở gần sông Hồng Cốc đúng không? Tôi thấy cũng tiện đường. Tôi về cùng anh, chi phí đi lại của anh với Vương Văn Trúc tôi sẽ trả hộ, anh thấy được không?”

Nói xong, hấn hôn mạnh lên mặt Cái Chí Huy ” Hơn nữa, anh ở nhà lâu thế, nếu Vương Văn Trúc không thể thỏa mãn anh, anh tới tìm tôi, tôi cam đoan sẽ giúp cho anh sung sướng tới...”

Câu trả lời của Cái Chí Huy là một nắm đấm mạnh mẽ.

Nhưng ngày xuất phát, Phó Suất lại chinh ỉnh ở nhà ga.

Wương Văn Trúc khó hiểu liếc Cái Chí Huy, anh rất tự nhiên đáp “Vừa lúc tiểu Phó muốn đi du lịch, tiện đường đi cùng chúng ta luôn”

Wương Văn Trúc nghe xong lại vô cùng vui mừng, cả đường đều ân cần hỏi han Phó Suất.

Cái Chí Huy không hề nghi ngờ việc Vương Văn Trúc sẽ lãng nhăng, so với Cái Chí Huy cô gái này còn toan tính hơn nhiều. Cô từng dặn Cái Chí Huy nên kết giao với Phó Suất, công việc sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Lúc ấy mắt Cái Chí Huy cố gắng không trợn ngược lên, còn kết giao cái mẹ gì nữa, tính giao cũng xong hết rồi, nịnh nọt như thế đã đủ triệt để chưa?

Xe lửa xình xịch chuyển động, mang theo hai nam một nữ bước lên hành trình tìm về quê hương.

40. Chương 40

Tới huyện Thanh Nguyên, ngồi xe bus một lúc là về tới nhà rồi.

Lúc ngồi trên xe, thừa dịp không ai để ý, Cái Chí Huy lườm Phó Suất. Đúng là kẻ thói tha mà, đã nói tới nơi mỗi người một ngã thế mà họ Phó lấy cớ Phó Hồng Quân chưa tới, lon ton đòi về nhà Cái Chí Huy.

Wương Văn Trúc tất nhiên rất hoan nghênh, Cái Chí Huy cũng chẳng thể nói được gì nữa.

Chẳng chốc mà tới nơi, xuống xe, một tay Cái Chí Huy nắm hành lý, một tay dìu bạn gái qua đoạn đường nhỏ rải đá.

Nhà Cái Chí Huy xây cạnh bờ sông, một mảnh xanh tươi thấp thoáng dòng nước uốn lượn, thỉnh thoảng vọng lại tiếng gà trống gáy cùng tiếng chó sủa.

Trên đường đi, cứ một lúc Vương Văn Trúc lại hỏi “Sắp tới chưa? Có phải nhà đằng trước không?”

Cái Chí Huy luôn kiên nhẫn trả lời.

“Không phải, nhà anh không phải là căn nhà hai tầng ấy”

“Không phải, bên ngoài nhà anh không ốp gạch men”

“Cũng không phải, sân nhà anh không lớn thế đâu”

Rốt cuộc cũng tới nơi, Vương Văn Trúc nhìn căn nhà trệt trát xi măng, cửa sổ không có song, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Lúc này, hai ông bà Cái đã chờ sẵn ở trước cửa, thấy ba người đến liền chạy ra đón.

Hai ông bà dùng ánh mắt sợ hãi đánh giá Vương Văn Trúc, thấy cô nhìn lại mới vội vã quay đi.

Chạm phải ánh mắt hai người, trong lòng Vương Văn Trúc trầm xuống, quay sang liếc Cái Chí Huy nói thầm “Hai bác khách sáo quá”

Cái Chí Huy cũng thầm thì đáp “Đây là em chưa thấy cảnh ba anh vác gậy đuổi anh đấy, ông ấy rất dũng mãnh”

Phó Suất lưng đeo ba lô Gucci chỉ luôn đứng sau lưng bọn họ cười cười.

Hai ông bà không có ý định hỏi thăm con dâu tương lai, ngược lại rất nhiệt tình với đồng nghiệp của con trai mình. Mời hẳn vào nhà rửa ráy mặt mũi tay chân sau đó ăn cơm. Đợi mấy gã đàn ông tắm rửa xong mới lấy cái chậu hồng phấn mới tinh, đổ đầy nước ấm cho Vương Văn Trúc rửa mặt.

Cái Chí Huy cầm hành lý lên phòng phát hiện tường được quét vôi lại, trong không khí còn lẫn khuất mùi vôi ngai ngái, nhưng dù có quét vôi cẩn thận tới đâu cũng không thể xóa hết vết ảm thấp của căn phòng.

Cái Chí Huy nhớ tới trước kia mẹ anh có nói chuyện nước sông dâng lên ngập nhà, tường này chắc không phải hai người bỏ tiền ra thuê người quét lại, chắc chắn là hai ông bà tự làm, bệnh phong thấp của cha anh lại tái phát, đi đứng không tiện, anh mang bạn gái về nhà lúc này càng khiến cho ba mẹ bận rộn thêm.

Vương Văn Trúc cuối cùng cũng bước vào căn phòng nhỏ, trộm đánh giá một vòng đồ đạc trong phòng. Hai ông bà nông dân thì có thể sắp xếp hoa lá cành gì chứ, chỉ có một tủ quần áo đơn sơ, một bộ bàn ghế, cái TV 21' cổ lỗ sĩ em gái anh mang từ nhà chồng về.

Thật ra trong lòng Cái Chí Huy cũng rất lo lắng, lần đầu tiên Vương Văn Trúc tới nhà anh, có vì gia cảnh nghèo khó mà băn khoăn không.

Trên bàn cơm, hai ông bà thi nhau gấp rau cho Vương Văn Trúc, thấy cô khẽ nhịu mày, Cái Chí Huy biết bệnh nghề nghiệp thích sạch sẽ của cô lại tái phát, có lần Cái Chí Huy dùng dưa của người khác gấp rau mà bị cô ca cho một bài. Giờ mẹ anh lấy dưa gấp rau cho cô, làm sao cô không khó chịu cho được.

“Mẹ, mẹ ăn đi, không phải gấp cho cô ấy đâu”

Mẹ Cái nhận ra cô không ăn đồ trong chén, lại thêm những gì đứa con nói liền hiểu ra ngay, bà xấu hổ đứng dậy nói “Con gái, con không ăn đồ ăn này à? Để bác ăn hộ cho” Nói xong bà muốn gấp thức ăn về.

Cái Chí Huy nhìn mẹ mình khúm núm như vậy, trong lòng có chút xót xa, chẳng nhẽ Vương Văn Trúc cho rằng như vậy sẽ lây bệnh chắc.

Ăn một miếng thì chết sao? Nước miếng của mẹ anh có độc chắc? Con người nông dân còn sạch sẽ hơn người thành phố đấy, ít nhất Cái Chí Huy nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên Phó Suất đưa đĩa qua gấp đồ ăn trong chén Vương Văn Trúc

“Bác, món này bác nấu ngon quá, cháu ăn mãi không chán, bác đừng tranh với cháu, món khoai tây này sao ăn ngon thế chứ. Ngon hơn nhà cháu nấu nhiều.”

“Đây đều là nhà bác trồng, không cho hóa chất nên đương nhiên là thơm ngon hơn đồ bán ở thành phố rồi. Con thích thì ăn nhiều chút đi”

Không khí trên bàn cơm được sự thân thiện của Phó Suất hâm nóng, ông Cái bắt đầu thăm hỏi công tác của Cái Chí Huy ở cơ quan, bà Cái cũng muốn biết thêm về cuộc sống của anh.

Vương Văn Trúc là người đầu tiên ăn xong cơm, viện cớ mệt mỏi liền lên phòng. Cái Chí Huy vội vàng theo đuôi thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho cô. Còn Phó Suất ở lại trò chuyện với ông bà Cái.

Trong phòng chỉ còn lại Cái Chí Huy với Vương Văn Trúc, bác sỹ Vương lơ đãng hỏi “Ba mẹ anh chưa tính việc mua nhà kết hôn cho anh à?”

Cái Chí Huy sững sờ, chuyện mua nhà lẽ nào ba mẹ anh chưa nhắc tới. Ba mẹ anh đã lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn phải đi làm công ở lò rượu trong làng, cốt là để dành tiền mua nhà cho anh cưới vợ. Nhưng tốt

xấu gì anh cũng mang tiếng là con chim rừng bay lên thành phượng hoàng sao có thể cầm tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ được chứ.

Trước kia chuyện nhà cửa anh không lo nổi, giờ đã có 50 vạn tiền Phó Suất cho mượn, mua nhà sắm đồ đạc cũng đủ.

Phó Suất cho anh mượn tiền chắc không tính lãi suất như ngân hàng đâu. Sau khi kết hôn, tiền anh với Vương Văn Trúc kiếm được, cộng thêm việc tiết kiệm dè sẻn, mười năm là trả hết nợ thôi.

Quan trọng là Phó Suất có cho anh nợ hay không, nếu hần trở mặt thì anh cũng lật mặt luôn. Không bằng không chứng chửi ai làm gì được anh.

Bên này Cái Chí Huy đang âm thầm toan tính mấy thứ nhỏ nhen, bên kia lại nói dối Vương Văn Trúc. “Mẹ anh cho tụi mình 10 vạn cộng thêm 15 vạn tiền tiết kiệm của bọn mình chắc đủ mua một căn nhà nhỏ”

Kết hôn là chuyện hai người, dựa vào đâu mà bắt nhà trai bỏ hết tiền ra. Tình cảnh nhà anh thế nào cô cũng thấy rõ. Nếu muốn ở cùng anh cả đời thì cũng nên biết điều đó

Ý định của Cái Chí Huy là để Vương Văn Trúc dùng tiền của cô sắm sửa đồ đạc trong nhà. Lúc mới tìm hiểu, người làm mối đã nói, điều kiện gia đình cô cũng khá, đã khá giả như thế thì giúp đỡ nhà trai khó khăn cũng là lẽ dĩ nhiên.

Wương Văn Trúc cũng tính toán trong lòng, thấy tiền ít lập tức dò hỏi “Chỗ.. chỗ tiền kia làm sao mà đủ dùng, lẽ cưới không mất tiền chắc?”

Cái Chí Huy nằm cạnh Vương Văn Trúc đáp “ Nhà anh chỉ có từng đấy thôi, chả lẽ vì chuyện kết hôn của chúng mình mà bắt ba mẹ đi ăn xin sao”

Vì sự im lặng của Vương Văn Trúc, chủ đề này dừng tại đó.

Lúc Cái Chí Huy đi ra đã thấy Phó Suất đứng dựa cửa, không biết hắn nghe được bao nhiêu.

Cái Chí Huy nhìn quanh không thấy ai liền hỏi “Ba mẹ tôi đâu rồi?”;

“Ba anh bảo muốn lên thị trấn thăm người thân, mẹ anh cũng đi theo rồi”

Cái Chí Huy biết cha mẹ anh không muốn cho đám thanh niên mất tự nhiên nên cố tình lánh mặt.

Anh nhặt bao tay với túi đi ra gian ngoài.

“ Anh đi đâu đấy?” Phó Suất ghé vào tai anh hỏi.

“Đi làm đồng!”

Về đúng vụ mùa, cả cánh đồng ngô vàng ươm ngả theo chiều gió, Cái Chí Huy men theo bờ ruộng thẳng tắp, vừa đi vừa hát khe khẽ.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây rậm rạp in lên khuôn mặt ngăm đen của Cái Chí Huy, không có quân trang với quần hàm, tiểu Cái hiện tại trông như một người nông dân đích thực, ánh mắt liếc ngang liếc dọc với những toan tính nhỏ nhen thay bằng ánh nhìn trong sáng chăm chú ngắm những trái bắp vàng ươm, làm hơn nửa giờ, mồ hôi ướt đầm lưng áo vẫn chưa thấy anh nghỉ ngơi.

Phó Suất từng thấy Cái Chí Huy lười biếng trốn quét dọn ở quân khu với Cái Chí Huy cần cù thật thà hiện giờ như hai con người khác hẳn nhau. Mắt Phó Suất dán chặt vào giọt mồ hôi trên trán tiểu Cái, sau đó men theo cần cổ chảy xuống ve áo anh.

Cái Chí Huy vuốt mồ hôi trên trán, cảm thấy anh nên thông báo một chút tình hình tài chính với vị đại gia bên cạnh.

“Tôi muốn mua một căn nhà nhỏ, rồi đưa cho ba mẹ ít tiền sửa sang lại căn nhà, tôi thấy bệnh viêm khớp của cha tôi nặng lên.”

Phó Suất không trả lời chỉ dựa gần Cái Chí Huy, anh nghĩ hắn hối hận vì cho anh mượn tiền, liền vội vàng nói “Sửa nhà ở quê không mất nhiều tiền đâu. Tôi chắc chắn sẽ trả lại tiền cho cậu mà, nếu không cậu tính lãi cũng được”

Phó Suất cười lớn “Sao? Tôi thích lắm xuất lắm. Nếu không anh thanh toán trước một ít đi”

Nói xong liền như lang sói nhào tới.

Trong tay Cái Chí Huy còn gờ trái bắp, thoáng cái đã bị Phó Suất đè trên đất, đồng chí Cái vội vàng “Nhanh đứng lên đi, đây là đâu mà cậu dám làm thế?”

Phó thiếu gia liếm mồ hôi trên mặt tiểu Cái, sau đó trêu trọc hỏi “Giữa đồng không mông quạnh, mênh mông bát ngát, nơi này có phải là thánh địa cho gian tình trong truyền thuyết không? Năm đó tôi xem [Cao Lương đỏ] đã tưởng tượng tới cảnh này, vợ ơi, đừng bỏ anh mà”

41. Chương 41

Cái Chí Huy bị gìm chặt trên đất, cảm thấy mảng cổ dưới lưng bị mặt trời hun tới ầm ập.

Ngẩng lên nhìn trời, nắng rọi lên mặt, nắng ban trưa thật chói mắt.

Phía dưới đất mẹ, chân trần chạm vào mảng cỏ xanh mượt, hơi cúi người là có thể hít đầy lồng phổi mùi cỏ thơm mát.

Trong không khí quen thuộc này, lại xuất hiện một Phó Suất với hoàn cảnh sống hoàn toàn đối nghịch với anh.

Trong nháy mắt, Cái Chí Huy bỗng nghĩ chuyện này chẳng hề chân thật, cứ như một giấc mơ thoáng qua, chỉ một cái chớp mắt là mọi thứ đều tan biến.

Phó Suất đang chơi tới say mê lại phát hiện ra người bên dưới không còn giãy dụa phản kháng gì nữa.

Cái Chí Huy là người cố chấp điển hình, đã chiến ban ngày ban mặt là việc anh luôn phản đối, hiện tại anh lại yên tĩnh thế, hẳn cúi xuống nhìn, thấy khuôn mặt thất thần của Cái Chí Huy.

“Này! Anh nhìn cái gì thế? Không làm sao thì giãy dụa cái coi” Phó Suất có chút khó chịu.

Cái Chí Huy chỉ lên trời “Cậu nhìn kia, trời thật là xanh”

Phó Suất đè hết cả người lên Cái Chí Huy, mặt trời bị một tảng mây lớn che khuất. Bầu trời xanh trong, xuyên qua tán cây đọng vào đáy mắt.

Người ở thành đô, ngày ngày bon chen đâu có thời gian ngắm trời xanh mây trắng? Cho dù có nhàn rồi muốn ngắm trời mây thì cũng bị khói công nghiệp nhuộm thành màu xám rồi còn đâu,

Lúc này Phó Suất đắm chìm trong cảm giác nguyên thủy ấy, cũng ngẩn ra nhìn trời.

Phó Suất tháo kính, híp mắt nhìn cảnh sắc đó thì thầm “Đệt, tiếc là không mang camera tới, nếu không đã chụp được cảnh này rồi”

Cái Chí Huy nheo mắt đáp “Thực ra tôi thấy về nhà là thoải mái nhất, non xanh nước biếc, con người đơn giản. Thật đấy, nói gì cũng không cần quanh co lòng vòng, tốt xấu gì đều hiện hết trên mặt, bao yêu hận đều thổ lộ hết”

Phó Suất khinh thường đập lại “Nhà tốt thế sao anh còn muốn vào trường quân đội, sao không ở nhà mà thành thành thật thật trồng trọt đi”

Cái Chí Huy trầm mặc tháo găng tay, lộ ra móng tay cắt tỉa cẩn thận, mười đầu ngón tay sạch sẽ.

“Cậu nhìn này, đôi bàn tay này hiện giờ sạch sẽ, mỗi lần về nhà giúp ba cũng không quá ba ngày mà kẻ tay đã cáu bẩn, về quân khu lấy nước rửa tay rửa cũng không sạch, phải dùng bàn chải cọ mới được. Con người ấy mà, thực ra cũng giống đôi tay này, biết cái gì là sạch sẽ, cái gì là hơn người, làm thế nào mới sạch sẽ.”

Nói xong anh cười tự đắc “Thôi, tôi nói chuyện này với cậu làm gì chứ. Cậu là công tử nhà giàu, mấy chuyện này sao hiểu nổi.

Một đôi giày tôi dùng 4 năm, gót giày cũng mòn hết mà chẳng vỡ vứt, vì giày giá rẻ nên không thoáng khí, mùi chân khiến vài bạn cùng phòng chạy mất dép. Cuối cùng tôi đem luộc nó lên phơi khô rồi lấy kim vá lại. Cho dù đi hẹn hò với bạn gái, một tháng tôi cũng không vỡ dép tới 4 lần.

Tôi biết sau lưng mọi người nói tôi keo kiệt, kỳ thực tôi cũng muốn thoải mái mời đồng nghiệp ăn cơm lắm chứ, hoặc là tiêu sạch tiền lương, cảm thụ thành thị sa hoa trụy lạc thế nào. Nhưng tôi không thể, chỉ cần nghĩ tới ba mẹ già cần phụng dưỡng, ý niệm gì trong đầu đều tan biến. Cuộc đời tôi, nếu có thể nở mày nở mặt cho ba mẹ bớt khổ thì tôi sống không uổng...”

Phó Suất không lên tiếng chăm chú quan sát sườn mặt Cái Chí Huy.

Đó là con người thật của kẻ tính toán này ư. Phó Suất bỗng thấy anh giống như mây trắng trên trời, tẩy hết đi bụi bặm thành thị sẽ hiện ra sắc trắng thuần khiết, trắng tới mức khiến kẻ khác phải lóa mắt.

Hai người quần áo lâu như vậy, nay lại có thể bên nhau tĩnh lặng tâm sự.

Đột nhiên Phó Suất nghĩ dù không làm tình cứ sống vai bên nhau như thế này cũng rất tốt.

“Anh đừng cho rằng mỗi mình anh chịu thiệt, tôi không vô tư như anh nghĩ đâu. Anh cho là tôi thích trường quân đội chắc, là ông già nhà tôi tổng tôi vào đấy chứ bộ.” Có lẽ là do ánh mặt trời có tác dụng thôi miên, Phó Suất cũng lười biếng mở miệng.

“Ha ha, cậu đương nhiên không thích trường quân đội rồi, lúc cậu mới đến, sau lưng chúng tôi gọi cậu là cậu lau nhà đấy, gầy như con gà con, lúc nào cũng cầm tập tranh rình rập khắp nơi, hứ lại còn mang danh làm nghệ thuật. Ai, nếu cho cậu chọn sao cậu lại chọn cái nghề này được”

Phó Suất tập trung suy nghĩ, nói “Tôi cũng không biết nữa, có thể sẽ làm kẻ lang thang, đi khắp nơi, làm hết những việc mình muốn làm. Anh thì sao?”

“Tôi á? Làm giáo viên! Đây là ước mơ từ bé của tôi, nhưng đời này chắc không thành rồi rồi. Nhưng cái mộng tưởng của cậu mà cũng gọi là ước mơ á? Không tự lao động chính là ký sinh trùng của xã hội”

Phó Suất cười khúc khích “ Không thì anh nuôi tôi nhá? Như vậy tôi sẽ không làm tăng gánh nặng xã hội.”

Cái Chí Huy lườm hằn chấy mặt “ Được thôi, chỉ cần cậu biến thành phụ nữ, tôi lập tức đá Vương Văn Trúc lấy cậu ngay.”

Phó Suất khép đôi mắt hút hồn, lập tức trên mặt hằn hiện lên vẻ khí phách.

Tiểu Cái trầm kêu không ổn, làm sao anh lại quên mất lòng dạ hẹp hòi của vị này, hơn nữa hẳn luôn muốn làm kẻ mạnh, anh lại dại dột vật lòng của hắn.

Nhưng Phó Suất chỉ hé mắt, vò tóc Cái Chí Huy, quay đầu tiếp tục nhìn trời ngấm mây.

Cả hai ngồi xe lửa về nhà cơm nước xong xuôi lại chạy đi bắt ngay nên giờ cực kỳ buồn ngủ, liền kề vai ôm nhau ngủ.

Vương Văn Trúc chớp mắt một lát, tỉnh lại thấy trong nhà im ắng bèn đứng dậy tìm trong ngoài một vòng, gọi vài tiếng mà chẳng thấy mống nào.

Đột nhiên cô trông thấy áo khoác Phó Suất vắt trên bao tải không xa liền chạy phía đó.

Một lúc sau cô thấy cảnh hai người đàn ông đang ôm nhau ngủ ngon lành.

Đây không phải lần đầu tiên Vương Văn Trúc thấy hai người họ ngủ chung. Lần trước ở bệnh viện, chắc do quá mệt mỏi nên hai người đành chen chúc trên một cái giường đơn,

Nhưng giờ nhà có giường họ không ngủ, lại ôm nhau nằm ở chỗ vắng vẻ này thì thật là quái dị.

Nhất là miệng của Phó Suất, thân mật dán lên gò má bạn trai cô, cho dù là đồng nghiệp tốt của nhau nhưng hai người đàn ông mà thân thể lại gần gũi thế.

Trong đầu Vương Văn Trúc nảy ra rất nhiều suy nghĩ, lý trí mách bảo cô nên đi gọi hai người họ dậy nhưng như thế cả ba sẽ xấu hợ. Vì thế cô trầm tư một lúc rồi xoay người lặng lẽ rời đi.

Bước chân cô có chút hỗn loạn, nhịp điệu vội vã, cho nên cô không hề biết sau lưng mình, Phó Suất mở mắt, lạnh lùng nhìn bóng cô chìm vào cánh đồng xanh biếc.

Về phòng, Vương Văn Trúc ngồi yên trên giường, nhìn đồng hồ xong lại nhìn vào khoảng không trước mặt. Tới khi đồng hồ điểm 4 giờ, ngoài phòng mới có tiếng cười đùa của bạn trai cô cùng Phó Suất vọng lại.

42. Chương 42

Cô chân chừ bước tới cửa, cách màn cửa lặng lẽ nhìn hai người họ giúp nhau nhặt cỏ trên đầu.

Buổi tối đi ngủ, hai ông bà Cái ngủ ở phòng chính, Vương Văn Trúc ngủ ở phòng Cái Chí Huy, còn anh với Phó Suất chen chúc ở phòng cũ của em gái anh.

Trong quan niệm của ba mẹ anh, dù có làm đăng ký kết hôn mà chưa cưới hỏi đằng hoàng thì chưa tính là vợ chồng, có chết cũng không được chung giường.

Ở nông thôn thường đi ngủ sớm, chưa tới 9 giờ, hai ông bà đã tắt đèn đi ngủ.

Wương Văn Trúc nghe tiếng côn trùng ngoài cửa sổ, trần trọc không ngủ nổi. Bữa tối bà Cái nấu súp thịt bò bí đỏ, cô uống nửa chén, giờ buồn đi vệ sinh.

Khu vệ sinh nhà Cái Chí Huy cạnh chuồng heo, Vương Văn Trúc không chịu được mùi hôi, bèn vòng ra sau phòng định giải quyết tại chỗ cho tiện.

Ngồi xổm xuống chân tường, chợt cô nghe thấy trong phòng truyền tới tiếng rên rỉ dồn dập.

Wương Văn Trúc đỏ mặt, không nghĩ tới hai ông bà càng có tuổi càng dẻo dai tầm tuổi này mà còn triển miên như vậy.

Trong phòng bỗng truyền tới tiếng chửi bới nhỏ vụn “Phắc, sao mãi chưa bắn thế? Nhanh lên. Đau!”

Wương Văn Trúc cứng người, giọng nói kia là của bạn trai cô, không thể giả được, cô xoay người tìm kiếm, phát hiện âm thanh từ phòng Cái Chí Huy và Phó Suất truyền ra.

Đoán được chuyện tình trong phòng, tiếng thở ngắt quãng không phải ảo giác.

Wương Văn Trúc ghé mắt, cửa sổ không có rèm che, ánh trăng chiếu vào giường ngủ, mơ hồ thấy được hai thân thể trần trụi quấn chặt vào nhau, ánh sáng nhấp nhোang càng làm tăng thêm không khí phóng đảng trong phòng.

Người không ngừng rên rỉ là bạn trai cô, mà kẻ phía trên chỉ phát ra thanh âm thở gấp của động vật.

Wương Văn Trúc cảm thấy chán ghét, điều đầu tiên mà cô nghĩ tới là liệu Cái Chí Huy có bị lây si đa không.

Bất kỳ người phụ nữ nào gặp phải tình huống như vậy đều có tâm lý kích động. Vương Văn Trúc nắm chặt bậu cửa muốn xông vào, đảo xối toán loạn lên.

Nhưng nghĩ lại, cô cần gì phải om xòm thế. Cho tới giờ Cái Chí Huy chưa từng là lựa chọn hàng đầu của cô. Nếu không phải vợ của phó viện trưởng có thai, anh ta đã ly hôn vợ rồi cưới cô từ lâu rồi, sao cô lại phải làm mình làm mẩy như bây giờ.

Bây giờ bệnh viện đang dị nghị, phó viện trưởng lại đang bị điều tra vì vấn đề ngoại tình, vì tiền đồ sau này của anh ta, cô phải nhanh chóng kết hôn để dập tắt mấy lời rèm pha.

Phụ nữ ý mà, chính là vậy đó, cho dù trong lòng đầy mưu toan nhưng vướng vào chuyện tình cảm thì khôn khéo mấy cũng tự nguyện thành kẻ ngốc nghếch.

Vốn dĩ cô cho rằng Cái Chí Huy là kẻ hơi quê mùa một chút, nhà hơi nghèo một chút nhưng cũng coi là người chồng tốt, nhưng giờ thì... Nhưng như vậy cũng tốt, cho dù sau này cô và phó viện trưởng có làm gì thì Cái Chí Huy cũng không có lập trường để can thiệp.

Nghĩ thế, Vương Văn Trúc lặng lẽ trở về phòng... Còn lửa nóng trong căn phòng kia vẫn thiêu đốt hừng hực.

Sáng sớm hôm sau, mọi người quây quần ăn sáng, Vương Văn Trúc lạnh lùng nhìn bạn trai mình với Phó Suất liếc mắt đưa tình, cơm chẳng thấy ngon.

“Em trai tôi gọi điện rủ tôi ra sông Hồng Cốc chơi. Thế nào? Cùng đi với tôi không?”

Phó Suất vừa ăn vừa hỏi Cái Chí Huy, anh chờ một lúc mới quay sang hỏi Vương Văn Trúc “Em muốn đi không?”

Wương Văn Trúc bĩu môi đáp “ Thôi các anh đi đi, em hơi mệt vào trong ngủ thêm một giấc nữa.”

Cái Chí Huy cũng không miễn cưỡng cô, quan tâm hỏi han mấy câu rồi vào kho lôi ra một chiếc xe đạp cũ, tra dầu vào xích xe rồi giục Phó Suất khởi hành.

“Nhanh lên, từ đây ra sông mất 20 phút, tôi trở cậu”

Phó Suất thấy chiếc xe đạp này có vẻ quen mắt, nhớ lần đầu tiên gặp Cái Chí Huy liền cười ra tiếng “ Anh lái được không đấy? Đừng có mà trở tôi lao luôn xuống sông.”

“”

Trên đường đi, gió thổi bên tai, Phó Suất lười biếng dựa lưng Cái Chí Huy huýt sáo.

Sự thật chứng minh kỹ thuật lái xe của Cái Chí Huy thật rẻ rách, tay lái uốn éo xiêu vẹo. Phó Suất bảo để hắn chở, cậu trẻ kia còn bày đặt nói phải tự mình lái cơ.

Phó Suất chẳng muốn để anh đèo tý nào, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng nhảy xuống xe.

Từ xa đã thấy cái đầu vàng ươm của Phó Hồng Quân, y đổi nhan sắc chắc để phù hợp với rơm rạ mùa thu hoạch ở nông thôn.

Phó Hồng Quân là phường lưu manh, vừa ngó thấy anh tới đã huýt sáo “Anh, sao vẫn thẳng này thế, thu phục được rồi à?”

Lời này thật chói tai, không chờ phản ứng của Cái Chí Huy, Phó Suất đã nghiêm mặt trừng Phó Hồng Quân “Ít đánh mấy cái rắm thiếu dinh dưỡng ấy đi”

Phó Hồng Quân đứng trước mặt hắn không có quyền lên tiếng, lập tức ngậm miệng, nhưng vẫn không quên lườm đếu Cái Chí Huy.

Đi cùng Phó Hồng Quân còn có ba nam hai nữ khác, đều quen Phó Suất.

Trong đó có một cô gái khi nhìn thấy Phó Suất, hai mắt sáng rực lên.

Khi mặc áo phao, em gái nhỏ liều mạng chen lên trước mặt Phó Suất nhờ hắn giúp cài áo phao. Cái Chí Huy tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên anh nghĩ, Phó Suất cũng chẳng phải là pha lê tinh khiết gì, không phải có lần anh thấy hắn với mấy em ở bar đấy sao.

Cô gái trước mặt này cũng chẳng có gì đặc biệt, mặt mũi cũng coi như thanh tú, đáng người cũng coi là quyền rũ, vòng một 36D sắp làm nổ áo phao tới nơi.

Nếu là lúc thường, anh đã tỉ mỉ quan sát một phen, sờ thử xem có non mềm như đậu hũ không.

Giờ thấy đôi gò đào ấy ra sức cọ lện ngực Phó Suất, hàm răng anh nghiến ken két rất chi ghen tức.

Lúc lên thuyền, Phó Suất kéo tay Cái Chí Huy lại bị anh đẩy ra, cảm tức liếc Phó Hồng Quân.

Phó Suất đầu tiên sững sờ, sau đó cười tủm, kéo 36D lên thuyền.

Chuyến du ngoạn bắt đầu, Phó Hồng Quân vênh váo nhìn Cái Chí Huy, huênh hoang nói “Anh tôi vẫn thích anh nha! Nhưng anh cũng nên tự kiểm điểm lại, dám để anh tôi mất mặt, hậu quả anh gánh không

nổi đầu”

43. Chương 43

Cái Chí Huy không có tí thiện cảm nào với Phó Hồng Quân, mặc cho y lải nhải, anh chẳng thèm liếc mắt. Phó Hồng Quân thấy anh không để ý tới, tưởng anh đang khó chịu, hừ mạnh, dương dương tự đắc tựa mạn thuyền.

Bây giờ không phải là thời gian lý tưởng đi chơi sông, nước khá mạnh lại thêm trận mưa thu, dòng chảy xiết. Tuy nhiên xuôi theo dòng nước bập bênh như vậy cũng rất kích thích.

Có mấy lần sóng mạnh xô mạn thuyền, Cái Chí Huy âm trầm nhìn 36D sợ hãi nép vào ngực Phó Suất. Mà Phó Suất khốn nạn kia không cự tuyệt.

Dưới thuyền sóng nước cuộn cuộn, trên thuyền sóng ngực đập dềnh.

Tận mắt thấy tim hồng phấp phới sắp nhún chìm thuyền tới nơi, Cái Chí Huy nhìn không chớp mắt, khua mạnh mái chèo trong tay.

Phó Hồng Quân quay cuồng, vợ đám rơm rạ trên đầu xuống mắng “Mẹ mày, vội vàng vượt Long môn à. Nước vào hết mẹ thuyền rồi còn chèo cái đệt gì nữa”

Không cần Phó Hồng Quân nói, Cái Chí Huy cũng hiểu cái thuyền này sắp ngổm rồi.

Đừng tưởng anh Cái đây là dân bản xứ gì gì gì cái gì cũng biết, thực ra đây là lần đầu tiên anh được đi chơi. Bà Cái thường nói “Mất 100 tệ lên thuyền phơi nắng đúng là ăn no rừng mỡ”

Bây giờ mới phát hiện ra lời mẹ anh nói chuẩn thế nào, cái này chẳng phải ăn no rừng mỡ không có việc gì làm tự đi đào hồ thì là gì. Rất nhanh thuyền trôi tới đoạn đá ngầm, dòng nước luôn qua khe đá càng chảy xiết hơn. Cái Chí Huy lại vội vàng khua khoắng.

Chỗ đá ngầm này là chỗ thử cảm giác mạnh nhất.

Nước chảy lâu ngày đã mài nhẵn cạnh đá, nhưng ngã từ trên thuyền xuống cũng bị đập mất lút tiết.

Cái Chí Huy nghĩ vậy càng cố gắng nắm chặt mạn thuyền, thuyền chòng chành, anh cùng Phó Hồng Quân va vào nhau, đúng là chó cắn áo rách mà, vì muốn giữ thăng bằng, y xô mạnh vào Cái Chí Huy, đẩy mạnh anh một cái, tiểu Nắp không đề phòng, cơ thể theo phản xạ bắn thẳng ra ngoài, lưng đập mạnh vào tảng đá, anh đau tới nỗi không thở nổi, chìm xuống uống vài ngụm nước.

Cục diện quả thực nguy hiểm, Phó Hồng Quân trên thuyền cũng không kìm nổi kêu“A”

Thực ra nước không sâu lắm, hơn nữa trên người còn mặc áo phao, có thể là do địa hình hơi hiểm trở, dòng nước lại chảy xiết, cộng thêm đau đớn sau lưng làm cho anh không điều khiển nổi cơ thể, kẹt trong khe đá không nhúc nhích được.

Phó Hồng Quân nhìn Cái Chí Huy chật vật, ghé vào thành thuyền cười ngặt nghẽo “Mẹ ơi, xem con rùa Cái bơi kìa”

Đúng lúc này “ùm” một tiếng khiến Phó Hồng Quân chú ý, hóa ra là Phó Suất nhảy xuống. Hắn liều mạng cố định mái chèo vào khe đá, gian nan túm lấy Cái Chí Huy cố kéo anh ra ngoài.

Nước sông mùa thu lạnh thấu xương, nhảy xuống nước vào thời tiết này đúng là cần dũng khí lớn, Cái Chí Huy cảm thấy đôi chân ngâm dưới nước của anh đã mất hết cảm giác, mà cánh tay đang đỡ anh cũng lạnh như băng.

Cái Chí Huy lại thực sự cảm thấy ấm áp.

Phó Suất khốn nạn nhưng thằng khốn nạn này lại đối xử với anh rất tốt.

Không phải là việc hắt cho anh vay tiền, vấn đề tiền bạc với Phó thiếu gia quá dễ dàng, còn Cái Chí Huy chưa bao giờ chống cự được sức hấp dẫn nó, trong lòng anh cho rằng hắt hoàn toàn có thể dùng tiền mua cửa sau của anh rồi vung tay áo, chống hông trông thẳng.

Nhưng chỉ có cái thẳng mắt dạy này lại làm ra việc không ai nghĩ tới, việc ở khu mỏ rồi việc chăm sóc anh trên giường bệnh sau đó.

Giờ phút này cũng vậy, hắt chịu cùng anh dầm mình trong nước lạnh, cố gắng giữ chặt anh, nhìn đôi môi trắng bệch của hắt, cảm giác biết ơn trong lòng anh trĩu nặng.

Cái Chí Huy biết người khác đối xử tốt với mình luôn mong mình đáp lại.

Ba mẹ đối tốt với anh vì hi vọng có ngày anh làm rạng rỡ tổ tông, phụng dưỡng ba mẹ.

Anh đối tốt với Vương Văn Trúc là mong trụ được nơi thành thị nhờ gia thế của cô.

Nhưng anh không hiểu vì sao Phó Suất đối xử tốt với mình. Nếu như là vì thể xác, Phó Suất chỉ cần dùng tiền mua. Hơn nữa anh với hắt đã làm bao nhiêu lần rồi, đáng nhẽ hắt chẳng cần bồi đắp gì thêm nữa.

Hơn thế nữa giờ Phó Suất cho anh mượn một khoản tiền mà có lẽ cả đời anh chẳng kiếm nổi. Có phải ai vay được một khoản kèch xù cũng thấp thòm lo âu như anh bây giờ không.

Phó Hồng Quân thấy anh mình nhảy xuống cũng muốn tới giúp nhưng nước chảy xiết đẩy thuyền ra xa.

Cuối cùng Phó Suất cũng cởi áo phao Cái Chí Huy kéo được anh lên bờ. Phó Suất dìu Cái Chí Huy đi men theo bờ sông

Phó Suất run lấy bẫy ôm chặt Cái Chí Huy, vuốt nhẹ lên tay anh “Sao rồi? Lạnh lắm à?”

Cái Chí Huy chần chờ ôm lại hắt “Tôi ổn rồi. Cậu thì sao, có bị thương chỗ nào không?”

Vài chiếc thuyền trên sông chạy qua nhìn thấy hai con chuột lột đều cười ra tiếng..

Phó Suất kéo Chí Huy dậy, thuê một phòng khách sạn gần đó thay quần áo, tiện thể nghỉ ngơi luôn.

Vào trong phòng, hai người đều cởi quần áo, lấy khăn lông lau sạch, sau đó cùng nằm trên giường dưỡng sức. Cơ thể lạnh cóng cũng dần ấm lên, Phó Suất nghiêng người hỏi Cái Chí Huy “Lúc trên thuyền anh sao vậy? Mặt mày nhăn nhó cho ai xem”

Trải qua sự việc vừa rồi, Cái Chí Huy cũng tỉnh táo lại, đúng vậy, anh làm sao thể không biết.

Đôi mắt tinh ranh lúc này lại ngơ ngác, Phó Suất ngửa miệng lại cúi xuống hôn anh “ Cô gái kia chẳng có quan hệ gì với tôi hết, chỉ là bạn bè ăn với nhau bữa cơm thôi”

Cái Chí Huy xoắn xuýt, đột nhiên anh nhận ra anh đã đi quá xa rồi. Không nói chuyện tình cảm, cho dù là nam nữ bình thường đi thì anh với hắt vẫn chẳng môn đăng hộ đối, cách nhau vài giai cấp.

Anh là người thực tế, chỉ cần sống yên ổn no đủ, còn người đàn ông này chỉ thích làm mấy chuyện dối hơi, anh với hắt có bản đại bác cũng chẳng thể gặp nhau.

“Có gì đâu... Phó Suất, cậu cũng không còn nhỏ nữa, định bao giờ kết hôn, chắc cậu đã tìm thấy người phù hợp rồi hả?”

Phó Suất ngẩng đôi môi mấp máy trước mặt, cặp mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào anh “Tôi không giống anh, lấy kết hôn làm chỉ tiêu, chỉ cần người mình yêu bên nhau, mọi thứ khác chẳng còn quan trọng nữa”

Cái Chí Huy vội cãi “Ai lấy hôn nhân làm chỉ tiêu? Đây hoàn toàn là kết tinh của tình yêu nhá”

Phó Suất chẳng buồn khinh bỉ, chỉ dùng cơ thể trần trụi của mình ma sát vào thân dưới đã sừng sững của Cái Chí Huy “Nếu đây là kết quả tình yêu giữa anh với Vương Văn Trúc, vậy tại sao khi ở cùng tôi lại như vậy? Tôi thật nghi ngờ lúc anh ở cùng cô ta liệu có cương được như vậy không?”

Đã rất lâu rồi không nghe được giọng điệu chanh chua này của Phó Suất, Cái Chí Huy hơi bất ngờ. Anh chợt hoảng hốt, đâu mới là con người thực của Phó Suất, chính là Thái tử gia lạnh lùng ngạo mạn.

Anh đã quen bị hấn khinh bỉ rồi. Trong mắt hấn, anh cùng lăm chỉ như con đàn bà qua đường cho hấn chơi đùa thôi.

Trước kia bị Phó Suất chế nhạo, mấy lần đầu anh còn khó khổng chế, sau này suy nghĩ thấu đáo hơn, dù trong lòng muốn bằm vằm họ Phó thành trăm mảnh, ngoài mặt vẫn ung dung, luôn tỏ vẻ “Mày là thú, tao là người”

Nhưng giờ đây bao nhiêu giận dữ, xấu hổ lại bùng lên, hốc mắt đau xót, trong lòng cuộn cuộn, anh không còn dè nén nổi những uất ức ấy nữa.

Cái Chí Huy đẩy mạnh Phó Suất, lao ra cửa.

Phó Suất nhanh chân vượt lên, bấm chốt cửa “Cởi truồng còn muốn đi đâu”

“Ra ngoài đấy. Mẹ nó, tao cởi truồng ra ngoài cũng không muốn cùng phòng với mày”

Cái Chí Huy huych toẹt luôn, xem ra anh nóng nảy tới mất hết lý trí rồi.

Nhìn Cái Chí Huy như vậy, Phó Suất ngược lại hạ tông, kéo cơ thể căng cứng đó, ôm lấy eo, nhỏ nhẹ “Của tôi, anh không được cho người khác nhìn”

“Tao cứ muốn cho người khác nhìn đấy. Cái Chí Huy này với ai cũng cương được tất”

Nếu không phải xúc động là ma quỷ, sao lúc Cái Chí Huy thốt ra những lời này còn ưỡn ẹo về phía trước tỏ rõ quyết tâm muốn ra ngoài trời giai.

Phó Suất quen thuộc vuốt ve nơi mềm yếu của ai đó, giọng điệu như đùa trẻ con nói “Đúng đúng, tiểu Huy Huy của tôi là một khẩu pháo nhỏ, đến đây, cùng anh trai chơi pháo nào”

44. Chương 44

Hai người ngã xuống giường, Phó Suất yêu thích kho pháo nhỏ không nỡ buông tay, mọi phản kháng đều vô hiệu.

Vậy mà ai đó còn mạnh miệng “Mẹ kiếp mày khinh ông, biến sang bên đi, ông không chơi với mày nữa”

Phó Suất hôn chụt lên mặt anh, đặc ý nói “Không được, anh chỉ được chơi với tôi thôi”

Bao nhiêu tức giận khó chịu trong lòng đều hóa thành tình dục, Cái Chí Huy há mở cổ cắn Phó Suất.

Cắn cắn gặm gặm lại thành ra đổ dầu vào lửa.

Sau khi Phó Suất xuất bên trong Cái Chí Huy, hai người mới hỗn hển tách ra.

Phó Suất đột nhiên nói với Cái Chí Huy “Đừng kết hôn nữa, ở với tôi đi”

Lòng Cái Chí Huy nặng trĩu, nghiêng người nhìn Phó Suất, lúc này hấn đang nằm ngửa trên giường, mồ hôi lấm tấm phủ đầy trán với chóp mũi, trái lại tâm trạng rất thanh thoi. Mấy câu này 8 phần là nói giỡn, thế mà anh đã cho là thật.

Trước kia nhìn thấy em họ Phó Suất, cảm thấy cô ta rất xinh đẹp, kỳ thật quan sát kỹ, Phó Suất cũng không hề thua kém, đều nổi bật hơn người.

Nếu Phó Suất là phụ nữ thì tốt biết mấy. Bỏ qua tính tình thói nát, có điểm nào không giống hình tượng lý tưởng trong lòng anh đâu.

Gia thế, ngoại hình, thêm kỹ xảo trên giường đều hàng top. Ngoại trừ tính tình quái đản, quan điểm quái dị, thường thức quái thai, hấn không còn khuyết điểm gì nữa.

Cho nên với đề nghị của Phó Suất, anh phản xạ đáp “Chắc, cậu là phụ nữ thì tốt rồi”

Đột nhiên Phó Suất đưa tay véo ngay ngực Cái Chí Huy “Anh cái gì cũng tốt, chỉ tội quá tham lam, cái gì cũng vơ vào, lại chẳng biết mình thực sự cần gì”

Cái Chí Huy âm thầm đáp: Cần gì? Cần tiền chứ cái gì. Có tiền là có tất cả.

Một lúc sau Phó Hồng Quân tới, nhìn thấy hai người quần khăn liền sai 36D mang quần áo trong xe ra còn tiện thể mua luôn đồ lót cho bọn họ thay.

Từ khách sạn đi ra, Cái Chí Huy vô cùng suy sụp, trải qua màn thổ lộ tâm can cả thể xác lẫn tinh thần anh đều cực kỳ mệt mỏi.

Cộng thêm câu nói cuối cùng của Phó Suất, anh không muốn suy nghĩ thêm nữa, ở nhà còn có cha mẹ già với cô vợ tương lai của anh, anh có thể làm được gì đây. Con người mắc sai lầm. Không sao. Quan trọng là biết sai mà sửa.

Vì thế anh lấy cớ trong người không khỏe vội vàng tạm biệt bọn Phó Suất.

Phó Suất cười nói “Đi đi, anh về nhớ nói với bác gái tối nay lại nấu canh hầm nhá,tối qua tôi ăn chưa đã.”

Cái Chí Huy giả bộ kéo nếp nhăn không tồn tại trên áo, cố gắng bình tĩnh đáp “Em cậu tới đây rồi thì về khách sạn với cậu ta luôn đi. Mai tôi muốn dẫn Văn Trúc đi chơi đây đó, cậu tự xếp lịch trình của mình đi, được nghỉ có mấy ngày thôi mà” Lời này mang theo ý từ chối rõ ràng, ai cũng nghe ra, những người bên cạnh không nói câu gì, tất cả đều nín thở đợi câu trả lời của Phó Suất.

Ai ở đây không biết tính Phó Suất, không làm theo ý hấn thì dù có thoái thác kiểu gì cũng bị hấn xách cổ lôi về thôi. Dùng thuật ngữ chuyên môn để đánh giá yêu cầu của Cái Chí Huy thì đó là “hoang tưởng”

Không ngờ mọi người đều đoán sai, Phó Suất chỉ nhướn mày nói “Cũng được, tôi không về quản doanh cùng anh được, mọi người đi thôi”

Đây chính là mong muốn của đồng chí Cái.

Thế nên một mình anh đạp xe về nhà.

Từ xa anh đã thấy bà Cái lúi cuội trước sân.

Thấy Cái Chí Huy về bà liền vút mọi công việc đang dở chạy ra đón “Chí Huy về rồi đấy hả con. Mày cùng với Văn Trúc cãi nhau hay sao mà nó không nói tiếng nào đã cầm hành lý đi rồi.

Cái Chí Huy nghe xong cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, thầm nghĩ chắc không phải vì anh với Phó Suất đi chơi với nhau không rủ cô, tính đại tiểu thư của cô lại tái phát. Anh dựng xe đạp đi vào phòng.

Anh vào tới cửa, quả nhiên nhìn thấy Vương Văn Trúc đã dọn xong hành lý, đang ngồi trên giường hí hoáy nhắn tin,

Thấy Cái Chí Huy tới, cô gấp ngay điện thoại lại, đứng dậy nói “Mẹ anh nói em muốn đi cũng phải đợi anh về nói một câu, em không lay chuyển nổi bác vì thế đành phải đợi anh về”

Cái Chí Huy ngạc nhiên “Em sao thế? Ở bệnh viện có việc hả?”

Wương Văn Trúc bình tĩnh đáp “Chúng ta chia tay đi”

Cái Chí Huy choáng váng, anh vội ngó ra nhìn mẹ mình, nói nhỏ nhất có thể “Vì sao?”

Wương Văn Trúc chỉ đứng đó cười lạnh, một chữ cũng không nói

“Anh đưa em về ra mắt ba mẹ, sao đột nhiên em lại đòi chia tay? Em chê nhà anh nghèo quá đúng không?” Cái Chí Huy tức giận nghĩ ngay tới nguyên nhân này.

Wương Văn Trúc bắt đắc dĩ lại có chút khinh thường, khoanh tay, vênh mặt đập lại “Tôi muốn chia tay trong hòa bình, giữ lại cho anh chút tình cảm, nhưng anh lại đổ vạ cho tôi. Tôi chẳng có gì phải giấu giếm, nói cho anh biết, tối qua tôi thấy anh làm ra trò gì hay trong phòng”

Cái Chí Huy cảm thấy sấm nổ trong óc, anh ngây người đứng đó không biết nói gì cho phải. Bí mật lớn nhất của anh bị bạn gái phát hiện rồi.

Ngày trước lúc nhàn rỗi anh cũng có nghĩ tới ngày hôm nay.

Một suy nghĩ thoáng qua đầu Cái Chí Huy: Không biết giờ giết người diệt khẩu còn kịp hay không?

45. Chương 45

Con người có lúc phải trở nên độc ác bởi “Thắng làm vua thua làm giặc”.

Trong đầu Cái Chí Huy cuộn cuộn bao phương thức giết người đót xác, nhưng nghĩ là một chuyện làm lại là chuyện khác. Giống như lời nhận xét của Phó Suất, anh là kẻ bình thường thì khôn lỏi, đến khi xảy ra chuyện thì chẳng biết làm gì.

Vương Văn Trúc biết bạn trai mình đang đấu tranh nội tâm, ném được một quả boom trúng mục tiêu, cô ta bỏ Cái Chí Huy đứng đó, vênh vác rời đi.

Cái Chí Huy sững sờ một lúc, phản ứng lại lấy điện thoại gọi cho Phó Suất, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh trả lời tự động lạnh như băng.

Bà Cái đứng trong sân cần nhằn thẳng con làm bạn gái giận dữ, lại thấy con mình lao ra lấy xe đạp phóng đi.

Bà nghĩ anh đuổi theo vợ, thở dài một hơi rồi vào bếp cơm nước.

Cái Chí Huy quả thực muốn đuổi theo Vương Văn Trúc. Lúc này không kịp phản ứng mới ngay ra, giờ nhanh chân mong đuổi kịp.

Vương Văn Trúc tức quá chạy đi tố cáo anh thì toi.

Nếu là phụ nữ còn dễ giải quyết, người không phong lưu phí hoài tuổi trẻ, lãnh đạo cũng chả quản mấy chuyện tình cảm của cấp dưới làm gì, đằng này lại lại đàn ông hơn nữa còn là đồng nghiệp của anh.

Không được, không thể để mười năm nỗ lực của anh tan thành mây khói.

Cái Chí Huy chẳng để tâm đường núi gập ghềnh, phóng như điên, vậy mà chỉ kịp thấy Vương Văn Trúc bước lên một chiếc xe sang trọng.

Ai tới đón cô? Cô chẳng có họ hàng thân thích gì ở đây cả.

Mặc kệ bao thắc mắc trong lòng, Cái Chí Huy vẫn cầm đầu chạy theo triền sông, điện thoại gọi mãi mà không được, anh không biết nên tìm ai để bàn bạc chuyện này.

Anh nhớ làng du lịch mà bọn Phó Hồng Quân nghỉ lại, anh lao vào hỏi mới biết họ vừa rời đi. Cái Chí Huy không gặp được người ảo nào đạp xe về.

Người đen đủi thì đánh rắm cũng rách đũng quần.

Đạp được nửa đường, xe tuột xích, Cái Chí Huy ngơ ngẩn nhìn chạng đường phía trước. Con đường đá nhỏ này mới hôm qua anh còn cầm tay Vương Văn Trúc bước qua.

Cái Chí Huy ngồi nửa ngày không buồn nhúc nhích, miệng lầm bầm “Phó Suất....Phó Suất... Mẹ kiếp cậu chết ở chỗ nào?”

Ủ ê cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, hôm sau trời còn chưa sáng Cái Chí Huy đã chạy đi mua vé quân khu.

Kết thúc kỳ nghỉ phép, do vui một Cái Chí Huy vui vẻ lúc đi thì Cái Chí Huy trở về thật thê lương. Dày vò người ta không phải khi trở về sẽ đối mặt với bon chen hay cô đơn mà là không biết mình phải đối mặt với kết quả gì.

Về tới nơi, hỏi mấy người đồng nghiệp biết bạn gái không tìm tới quân khu náo loạn, anh thoáng thở phào.

Khi anh bất an tới trả phép cho trạm trưởng, trạm trưởng ngạc nhiên hỏi “Tiểu Cái, sao nghỉ phép nhanh thế? Không phải cậu về lo cưới hỏi hả?”

Cái Chí Huy trả lời qua loa xong vội vàng hỏi lại “Trạm trưởng, Phó Suất đã về chưa ạ?”

“Phó Suất á, không phải cậu ta đi du lịch với cậu sao. Chiều hôm qua cậu ta còn báo với tôi muốn về Bắc Kinh thăm mẹ mà. Thế nào? Cậu ta không nói cho cậu biết hả?”

Cái Chí Huy thả lỏng, vốn lo lắng mọi chuyện vỡ lở mới vội vã muốn thương lượng với Phó Suất, giờ biết Vương Văn Trúc không tới tố cáo, mọi việc vẫn ổn. Nghĩ lại, cho dù cô ta thấy hết thì có làm sao. Không bằng không chứng, anh có thể kiện ngược cô ta vụ hãm.

Yên tâm xong, anh lại buồn bã, sao anh lại trở về sớm vậy chứ, không giúp ba mẹ thu hoạch nốt ngô. Sau đợt này không biết khi nào mới được nghỉ phép về thăm nhà nữa.

Vương Văn Trúc chia tay với anh rồi. Tuy lý do chia tay không rõ ràng, nhưng anh vẫn thấy nhẽ nhỡm hần. Dù sao thì giờ anh đã đủ tiền mua nhà, liệu cơm gắp mắm thì chẳng mấy chốc mua được căn thích hợp, lúc đấy còn sợ không tìm nổi vợ sao.

Lần này nhất định anh phải tìm một em ngực bự mông nở, nhất là mắt phải to, nếu giống mắt Phó Suất thì tuyệt nhất....

Chẳng hiểu sao lại liên tưởng tới Phó Suất rồi.

Dịp này là sợ bóng sợ gió nhưng quan hệ với Phó Suất nguy hiểm chẳng khác nào đùa với lửa, nếu còn tiếp diễn.... Mặc dù rất nhiều lần anh muốn chấm dứt với hần, nhưng kéo dài tới nay nói cắt đứt, tại sao trong lòng anh lại có vài phần không nỡ thế này.

Tĩnh lại đi Cái Chí Huy, mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt có xảy ra gạo để ăn không. Tình cảm mãnh liệt thì tốt đấy nhưng khi nó dính tới tiền đồ thì nên dứt ra thôi.

Quan trọng nhất là Vương Văn Trúc ở ngay trong nội thành, chia tay lỗi không biết thuộc về ai nhưng anh vẫn nên đi trấn an cô, nếu không cô ta nổi điên nháo loạn lên thì ảnh hưởng không tốt.

Vì thế anh tìm trạm trưởng trình bày đơn giản lý do là anh với Vương Văn Trúc cãi nhau muốn xin giấy phép vào nội thành để nhìn bạn gái

Trạm trưởng rất tâm lý cho anh đi luôn.

Vào nội thành, việc đầu tiên anh làm là đi thăm đồng nghiệp cũ. Trạm trưởng ở đó thấy anh đi thăm hỏi một vòng liền nhận xét “Ủm, trưởng thành hơn nhiều, cậu xem, rèn luyện ở Xích Phong cường tráng ra bao nhiêu này. Tôi đã nói rồi bộ đội không rèn luyện gian khổ không thể thành tài.”

Hay rồi, anh định tìm lãnh đạo cũ nói lại tình xưa xem có được chuyển về đơn vị cũ không, giờ thì nhục chưa, bị đá đi sao còn mong góc đâu về

Cái Chí Huy cung kính dâng đặc sản Xích Phong-thịt bò khô lên, lễ phép đáp “Cám ơn lãnh đạo cho em cơ hội rèn luyện.”

Mẹ kiếp! Mỡ bụng trạm trưởng lòi hết ra cạp quần kia, thể loại này mà lên Xích Phong, chưa đầy tháng đã giảm được 10 kg, Xích Phong tốt thế, sao đại ca như ông không lên mà rèn luyện.

Đồng nghiệp trước kia chơi với anh rủ anh đi khách sạn uống rượu, rượu quá ba vòng, anh ta kéo Cái Chí Huy lại nói lớn “Người anh em, trông thế mà khôn phết. Chúng tôi còn đang thắc mắc sao cậu lại chủ động yêu cầu đi Xích Phong, hóa ra là chạy đi tránh bão, cũng không thấy cậu thân thiết với Phó Suất, sao hần lại giúp chần quả lựu đạn to thế nhỉ?”

“Là sao?” Cái Chí Huy chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, giật thót.

Chiến hữu vỗ bả vai Cái Chí Huy nói “Đừng có giả ngu với tôi nhá, lúc đi tuyển binh xảy ra chuyện gì cậu phải rõ nhất chứ. Có người nói cậu ăn được không ít, khiến kẻ khác oán trách còn gỏi cả thư tố cáo cơ mà”

Cái Chí Huy càng chóng mặt “Không đúng, cậu nói gì kỳ thế, ai tố cáo”

“Sao, cậu không biết à? Không thể nào, chuyện này rất rùm beng mà. Sư bộ nhận được thu tố giác cậu ăn hối lộ lúc tuyển binh ở Tứ Xuyên, lại còn vơ vãnh với gia đình tân binh nữa chứ. Đúng lúc tôi được điều sang sư bộ, chuyện lớn lắm, lãnh đạo nổi giận chuẩn bị phán tử hình cậu đó.

Phó Suất không biết uống lộn thuốc gì lại đem chuyện này dè xuống, ôm hết vào mình, còn tìm mấy người làm chứng. Lãnh đạo ai không biết hắn có dù to, vốn định ém xuống, kết quả Phó gia lại lên tiếng yêu cầu xử phạt, đem hắn xung quân tới Xích Phong.

Ai u, chuyện kia náo nhiệt dừng hỏi luôn, kinh động tới tận cha Phó Suất, ông ta tìm tới tận phòng hắn. Nghe đồn đập gãy mấy cái ghế, mấy hôm liền Phó Suất không xuống nổi giường.”

Nói tới đây, vị chiến hữu chim lợn còn mập mờ chớp mắt với anh “Khai thật đi, quan hệ của cậu với Phó Suất là gì? Cậu có phải con rơi Phó gia không hả?”

Cái Chí Huy không phản ứng gì. Hiện giờ anh chỉ cố gắng nhớ xem lúc viết thư tố cáo Phó Suất có lỡ tay viết nhầm tên hắn thành tên mình không. Nhưng mà anh nhớ mình đã kiểm tra kỹ lắm rồi tới từng cái chấm câu cũng không sai, sao có thể đổi trắng thay đen thế được

Anh đi Tứ Xuyên, tay chân cũng chả sạch sẽ lắm, cũng có khả năng bị ném đá giấu tay. Nói vậy, Phó Suất đi Xích Phong không phải vì anh tố cáo mà là vì chặn boom giúp anh sao?

Không đúng, rõ ràng hắn biết chuyện anh tố giác mà.

Trong lúc nhất thời, đầu óc Cái Chí Huy hỗn loạn, nếu đúng theo lời cậu chiến hữu này thì Phó Suất hi sinh cho anh quá nhiều rồi

Lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác áy náy với Phó Suất.

46. Chương 46

Thời gian xin nghỉ không còn nhiều, anh vội vàng chạy đi tìm Vương Văn Trúc.

Cái Chí Huy muốn gọi điện báo trước cho cô lại phát hiện di động của cô tắt máy. Tìm tới nhà Vương Văn Trúc ư, anh cần nhắc thấy mình không đủ dũng khí đối diện với mẹ cô.

Thế nên anh định tới bệnh viện tìm người, anh nghĩ cho dù Vương Văn Trúc có hận mình tới đâu đi chăng nữa cũng không thể trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp vạch trần anh, cho nên bệnh viện là nơi an toàn nhất để hai người gặp mặt.

Đến bệnh viện, anh tới thẳng khoa của Vương Văn Trúc, trong phòng đang có hai bác sỹ ngồi tán chuyện.

Trước đây Cái Chí Huy cũng từng tới bệnh viện, mấy bác sỹ này cũng quen mặt anh, thấy Cái Chí Huy đến, chẳng hiểu tại sao cả hai người đều trợn mắt, miệng há hốc như trông thấy người ngoài hành tinh

Cái Chí Huy run lên, suy nghĩ đầu tiên là không phải Vương Văn Trúc loan tin anh lên giường với đàn ông ở đây chứ?

“...Xin hỏi....Vương Văn Trúc hôm nay có đi làm không?”

Hai vị bác sỹ kia quay sang nhìn nhau giống như không hiểu tiếng Trung, Cái Chí Huy đành hỏi lại lần nữa.

Cuối cùng một trong hai cô mới bừng tỉnh, cẩn cẩn thận thận đáp “Anh không biết gì sao?”

Cái Chí Huy so với cô ta càng cẩn thận hơn, thăm dò hỏi “Tôi phải biết cái gì cơ?”

Cô gái kia nuốt nước bọt nói “Vương Văn Trúc đi hưởng tuần trăng mật rồi...”

Anh bình thường thì đầu óc lạnh lợi, không hiểu sao hôm nay lại bả đậu thế, thốt ra một câu rồ ngu “Tôi còn ở đây mà, chả nhẽ cô ấy đi một mình?”

Lập tức hai cô gái kia đều lộ ra biểu tình cảm tức.

Cái Chí Huy hứng đủ ánh mắt đồng cảm, đầu óc cũng bắt đầu xoay chuyển.

Cùng cô dâu kết hôn, chứ rể không phải là mình!

Cái Chí Huy bốc hỏa, không phải vì Vương Văn Trúc là người anh yêu nhất mà là cô ta lại dám thông đồng với thằng khác sau lưng anh nhanh thế.

Đàn ông mà, đầu óc tóc tai là phải ngon nghề không được cầm thêm bất cứ một cái sừng nào. Con đàn bà dám dăng ấy còn dám chỉ trích anh đây. Vừa mới theo anh về ra mắt, quay lưng đã đi nghỉ trắng mặt với thằng khác, con mẹ nó hiệu suất quá cao đi.

Phần nộ vì cái sừng trên đầu Cái Chí Huy đem bao nhiêu áy náy thiêu sạch, thậm chí anh thấy so với mình họ Vương kia càng dễ tiện hơn, hơn gấp ngàn lần.

Nói cho cùng, anh với thằng khác ăn chơi chỉ là sa đọa nhất thời, nếu ở thời La Mã cổ đại, việc này chỉ là tình hữu nghị thăng hoa thôi, là tình cảm cao thượng.

Dù trong suy nghĩ hay hành động, Cái Chí Huy đều suy nghĩ cho gia đình tương lai của hai người, vất óc tính kế mưu sinh.

Wương Văn Trúc thì giỏi rồi. Một chân đạp hai thuyền, một nữ gả hai nhà, chính là truyền nhân của Phan Kim Liên, con đàn bà lằng lộn.

Một lần nữa “quan điểm nhân sinh đối lập” của tiểu Cái lại phát huy công hiệu, lấy Vương Văn Trúc làm vật tham chiếu, anh như Phụng Hoàng trùng sinh, đạo đức trong lòng lại đội mồ sống dậy.

Nhưng đồ dễ tiện kia kết hôn cũng tốt, chả có quyền gì mà chỉ trích anh nữa, nhìn vào ánh mắt của hai nữ bác sĩ kia, anh hoàn toàn là người vô tội bị vứt bỏ.

Nghĩ thế, anh không nói thêm gì nữa đi thẳng ra cổng, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân hung dũng hiên ngang.

Cô bác sĩ kia còn lo lắng nói với bạn “Có phải tớ lắm chuyện quá không? Tiểu Vương còn chưa chia tay với bạn trai sao đã chạy đi kết hôn với Phó viện trưởng rồi”

Cô bạn kia nâng cốc trà diễm nhiên nói “Sợ cái gì, Vương Văn Trúc làm chuyện xấu lại không cho chúng ta ăn ngay nói thật sao? Nhưng cũng phải nói phó viện trưởng lợi hại, vừa li hôn đã lập tức tái hôn thế mà mặt vẫn lạnh tanh, sắp có thông báo chính thức rồi, chờ anh ta đi đảo Bali về chắc phải gỡ chữ phó kia xuống thôi”

“Á? Thế chẳng phải Vương Văn Trúc sẽ thành viện trưởng phu nhân. Toi rồi, toi rồi tớ lắm miệng quá”

Cái Chí Huy cũng không đau khổ như hai cô bác sĩ kia tưởng tượng, giờ anh cảm thấy toàn thân bay bổng.

Đạo phố thấy ven đường bán tranh, chỉ là mấy bức tĩnh vật với chân dung của họa sĩ hạng hai. Chủ hàng là một người thanh niên tóc dài bóng loáng.

Chẳng hiểu sao Cái Chí Huy lại nhớ tới hình ảnh Phó Suất năm đó.

Quả nhiên là đồng loại.

Lúc trước thấy cảnh hần rình rập mình, anh thấy vô cùng khó chịu, thấy thế nào cũng thật tọc tui. Giờ nghĩ lại hình ảnh ấy sống động hơn nhiều, bóng trời chiều rợp bóng cây, thậm chí mái tóc dài kia theo gió tung bay, ánh mắt ngập ngừng trốn tránh đó cũng thật đáng yêu.

Lần đầu tiên Cái Chí Huy nhớ Phó Suất. Nhớ này không phải bắt nguồn từ cái “chày gỗ” bên dưới mà từ đáy lòng của anh.

Anh đứng trước quầy ngắm mấy bức tranh đó. Thanh niên tóc dài thấy có khách xem hàng, lập tức nhiệt tình giới thiệu.

Cái Chí Huy chẳng hiểu gì về nghệ thuật, dứt khoát chỉ tay vào bức tranh bán thân của một phụ nữ để trần hỏi “Cái này bao tiền”

Cậu thanh niên duỗi năm ngón tay.

“Năm mươi?” Cái Chí Huy âm thầm sung sướng, quyết định mặc cả xuống 25.

Mắt cậu thanh niên trẻ trợn to như hai bát nước mắm “Ông anh đừng đùa, 500 được không”

Bát nước mắm lại dính lên mặt Cái Chí Huy “Năm trăm á? Cái này là hàng Da Vinci xin chắc. Hàng vĩa hè mà đòi 500”

Vì thế thanh niên trẻ với Cái Chí Huy bắt đầu hét giá, cậu ta nói tác phẩm này khác những tác phẩm khác như thế nào, rồi thì là đây là tác phẩm của sinh viên giỏi trường mỹ thuật, tương lai rộng mở không khéo sắp thành họa sĩ nổi tiếng tới nơi rồi. Mua tác phẩm này vừa tiết kiệm lại là đầu tư sinh lời sau này.

Cái Chí Huy mang bộ mặt “tao mới từ Bắc Kinh tới đây lần đầu, mặc kệ mày nói gì tao cứ ép giá đấy”

Kò kè mặc cả cuối cùng cũng chốt được giá 250 tệ, Cái Chí Huy thấy cậu nhóc tái mặt rút cục cũng do dự bỏ tiền ra mua.

Ôm thùng giấy được gói kỹ, tim gan phèo phổi của anh đều đau âm ỉ, 250 tệ a! Anh còn chưa mua đôi giày đắt như vậy bao giờ. Mua đồ trang trí mà đắt thế, thực sự anh bị ma nhập mất rồi.

Nhưng nghĩ tới Phó Suất rất thích thể loại tác phẩm không mặt quần áo này, nỗi đau trong lòng anh giảm đi không ít.

Không biết có phải anh nghĩ tới Phó Suất nhiều quá không, lúc Cái Chí Huy đến nhà ga lại thấy một chiếc xe tạt vào ven đường.

Nhìn nhãn hiệu xe cũng thấy giống của Phó Suất, anh chạy ra nhìn lại đúng thật là Phó Suất.

Thằng cha này không phải vẫn ở Bắc Kinh sao, thế nào lại chạy tới đây hóng gió.

Chưa kịp nghĩ kĩ đã mở miệng gọi lớn “Phó Suất”

Phó Suất ngoảnh lại thấy rõ là Cái Chí Huy liền mỉm cười lại gần “Anh tới đây làm gì thế?”

“Tôi về sớm quá, nhân cơ hội tới đây thăm chiến hữu cũ”

“Thế à. Vậy còn bạn gái...”

Hiện tại Cái Chí Huy sợ nhất là người khác nhắc tới chuyện này, dù PK thắng về đạo đức với cô ta nhưng vẫn mang tiếng bị cấm sừng, không hay ho gì cho cam. Vì thế anh vội ngắt lời Phó Suất, đưa tác phẩm trong tay cho hắn.

“Tôi đi ngang qua thấy, nghĩ cậu thích nên mua tặng cậu”

Phó Suất hơi bất ngờ nhìn anh, sau đó xé lớp giấy gói lộ ra bức tranh bên trong.

Cái Chí Huy mặt không đỏ tim không run, rất chi hào phóng nói “Không đắt đâu, không tới 1000 tệ, cho cậu mang về treo ở nhà đấy.”

Câu này của anh thật cao mình. Vừa không nói dối lại nâng cao giá trị tác phẩm. Hơn nữa biết đâu tác giả tài cao của tác phẩm này sau này sẽ nổi tiếng thật.

Phó Suất nhìn bức tranh sao chép vụng về, mỉm cười nhìn anh nói “Cám ơn”

Thấy sự yêu thích của Phó Suất, Cái Chí Huy cảm thấy 250 tệ mình bỏ ra thật có giá trị. Anh đang muốn hỏi hắn tới đây khi nào, một cô gái từ xe bước xuống. Cô gái có khí chất rất ưu nhã.

“Anh yêu, đây là đồng nghiệp anh à”

Phó Suất thấy cô gái bước tới liền ôm lấy eo cô ta giới thiệu “Đây là đồng nghiệp của anh – Cái Chí Huy, tiểu Cái anh tới đây làm quen với bạn gái tôi đi – Thịnh Thanh Sơ”

Cái Chí Huy sững sờ, nhìn vẻ thần nhiên của Phó Suất, anh đột nhiên cảm thấy hắn sao mà quá xa lạ.

47. Chương 47

Lúc này Thịnh Thanh Sơ rất tự nhiên hào phóng vươn tay, muốn bắt tay anh. Tiết trời đã vào thu mà cô ta vẫn mặc áo cộc tay cánh tay lộ ra ngoài trắng nõn.

Nếu là lúc bình thường có cơ hội sàm sỡ công khai như vậy anh nhất định sẽ không bỏ qua. Nhưng giờ chỉ biết trừng trừng nhìn cánh tay kia, hại con gái nhà người ta xấu hổ không thôi.

“Cậu có bạn gái từ khi nào?” Vừa mới chịu đả kích của bạn gái trong bệnh viện giờ lại nhận thêm kích thích của bạn trai, thế giới này điên đảo hết rồi. Cái Chí Huy không giữ nổi bình tĩnh hồi dôn.

Phó Suất giả trang thành con nghe con, chớp mắt vô tội “Tôi với Thanh Sơ kết giao cũng hơn năm rồi, anh không biết à?”

Trong quân đội, vấn đề cá nhân cũng là vấn đề tập thể. Nếu bạn nói với người khác là đã có bạn gái thì cả sư đoàn đều biết bạn gái của bạn là ai, cho nên ngay từ đầu Phó Suất đã cố ý che dấu quan hệ cá nhân của mình, giả bộ độc thân đi treu hoa gheo nguyệt khắp nơi chẳng kiêng kị gì.

Nghĩ tới đây trong lòng Cái Chí Huy như rạch một chữ HẬN đầm đìa máu, trong đầu bốc lên hàng vạn câu chửi chửi mắng, vậy mà tới cửa miệng lại chỉ vọt ra được một chữ “Phi”

“Phi” đầu tiên là giằng lại bức tranh trong tay Phó Suất.

Giờ tới lượt Phó Suất ngẩn ra.

Hắn sớm biết Cái Chí Huy không hề phóng khoáng, nhưng không ngờ tới việc anh ở bộ đội rèn luyện nhiều năm như vậy mà có thể làm ra chuyện này.

Hắn cầm chặt bức tranh, nạt vào mặt anh “Cái Chí Huy, anh thế là sao. Vừa mới tặng người ta xong lại đòi về, sao anh trẻ con thế, anh không biết đồ mặt à?”

Cái Chí Huy nghiêng răng nghiêng lợi đập lại “Đồ á? Mẹ khiếp mặt ông còn xanh nè”

Hai người đàn ông trưởng thành lại đứng lẽ đường tranh giành một bức tranh trang trí rẻ tiền, quần chúng nhân dân bắt đầu топ năm топ ba vây quanh bàn tán.

Thịnh Thanh Sơ đứng một bên kinh ngạc nhìn Phó Suất.

Cô với Phó Suất quen biết từ lâu, hai nhà cũng qua lại, cô với Phó Suất cũng được coi là môn đăng hộ đối, người lớn trong nhà cũng có ý vun đắp cho hai người.

Cả hai đều đến tuổi kết hôn, kết hôn giống như chuyện tất yếu. Đối với ai Phó Suất cũng thể hiện đáng điệu lắc cắc, nhưng cô lại yêu vị Phó Đại công tử này.

Cô cảm thấy trên người Phó Suất có phong thái lãng tử.

Cô vẫn nhớ rõ khi cô với Phó Suất cùng học trung học, hắn tự thành lập một ban nhạc Trong lễ khai giảng năm học mới, hắn còn xin thầy chủ nhiệm cho lên biểu diễn.

Tới lúc biểu diễn lại khác hẳn khi diễn tập, khi nhịp trống đầu tiên vang lên, hắn cất tiếng hát, một tác phẩm tự biên tự diễn.

Ca từ cất xén từ Tam Tự kinh, nội dung phê phán cả xã hội nhân loại, đồng thời thể hiện thế giới quan sống không bằng chết.

Cả hội trường lúc ấy đều điên loạn, các vị lãnh đạo thì mặt xanh như tàu lá chuối, ngồi cứng đờ trên ghế.

Giáo viên cố gắng ổn định rất tự nhưng học sinh bên dưới thì náo loạn, huyết sáo hò hét đủ cả.

Sau đó ban nhạc giải tán, thầy chủ nhiệm phải thu dọn tàn cuộc.

Phó Suất chính là người như vậy, lúc nào cũng chỉ thích ở một mình, cả thềm chóng chán, hết chơi nhạc cụ, hẳn chuyển sang đam mê hội họa, nhiếp ảnh, giống như muốn thử mỗi thứ một tý.

Phó Suất khi đó luôn có chút gì đó nguy hiểm mà quyến rũ. Nhưng lớn lên, hẳn lại kín đáo hơn nhiều, dù sao trong gia đình quân nhân, tương lai hẳn chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nhưng giờ thấy một Phó Suất đùa giỡn với đồng nghiệp ở ven đường, cô không chắc đó có phải là Phó Suất mà cô quen không.

Lúc này chỉ nghe thấy roẹt một tiếng, mức tranh không chịu nổi sức kéo của hai người đàn ông cao lớn, vải tranh sơn dầu bị xé thành hai nửa.

Cái Chí Huy đau lòng hét “Đệt! Đồ ngốc rách của ông rồi”

Không phải đồ ngốc thì sao chứ? Cuộc đời anh đều bị đôi cẩu nam nữ này quấy đục rồi. Cái Chí Huy thực sự xót bức tranh, không cầm được nước mắt. Anh hung hăng ném nửa bức tranh trong tay vào mặt Phó Suất “Cho mày! Cầm đi, ông không thèm nữa”

Nói xong anh đẩy đám người xem náo nhiệt, giận dữ rời đi

Ông bác đứng xem hỏi người bên cạnh “Chắc bức tranh đó giá trị lắm, nếu không đã không gay gắt như vậy”

Cái Chí Huy thầm nghĩ: Giá trị cái rắm. Anh chính là thằng ngốc đê tiện nhất, cùng đàn ông chơi trò tình cảm. Chắc chắn Phó Suất chỉ chơi qua đường thôi, có thích đàn ông cũng không tìm loại như anh.

Cái Chí Huy bắt taxi tới nhà ga, mua ngay vé về, hận không thể lập tức rời khỏi cái thành phố này, bay trở về Xích Phong.

Khi anh ngồi ở phòng chờ trong nhà ga, đầu óc bắt đầu tỉnh táo lại, nghĩ lại việc vừa xảy ra, khi Phó Suất nói hẳn có bạn gái, đáng lẽ anh phải tỏ ra vui mừng hơn hờ khi vút được cục cứt thối đó.

Nếu không thì cũng phải tỏ ra kinh ngạc khi người bên cạnh hẳn là phụ nữ, nói với cô ta anh nhìn thấy hẳn đi vào khách sạn với người khác, khơi mào đại chiến thế kỷ giữa hai người bọn họ.

Thế mà anh lại như một oán phụ đáng xấu hổ.

Phần nộ xong, Cái Chí Huy lại thấy tự trách, đầu anh là đầu heo mà, ngu muốn chết.

Đúng lúc này, điện thoại Cái Chí Huy kêu, tiếng chuông lỗi thời khiến mọi người xung quanh chú ý.

Móc ra xem, là Phó Suất gọi tới. Anh ngắt luôn.

Một lát sau có tin nhắn gửi tới: Đừng giận, chúng ta nói chuyện đã.

Chuông lại bắt đầu reo.

Cái Chí Huy dứt khoát tắt máy, sau đó nổi đuôi lên tàu.

Đi lần này, anh chẳng mang theo đồ đạc gì nhiều, đặc sản Xích Phong đã phân phát xong, trở về càng nhẹ nhàng.

Nhưng trong lòng anh lại nặng trĩu, quặn thắt làm anh đau đớn.

48. Chương 48

Bước xuống tàu, trời đã nhá nhem.

Cái Chí Huy đi bộ về doanh trại

Đi đường, Cái Chí Huy miên man suy nghĩ, cân nhắc mọi vấn đề xung quanh anh. Kỳ thực đứng trên lập trường Cái Chí Huy, anh chẳng có gì lỗ vốn. Cùng họ Phó đã lâu, muốn xxx có xxx, muốn tiền có tiền.

Hiện tại anh thành công lui thân. Họ Phó có gọi, ông đây cũng không chơi với hắn nữa.

Nghĩ thế, Cái Chí Huy buộc mình huyết sáo, nhưng làm cách nào cảm giác uể oải cũng không tiêu tan.

Anh không có sức hấp dẫn như vậy sao? Nam nữ đều ăn được, anh có khác gì con đàn bà dâm dăng.

Lúc đi qua cửa hàng tiện lợi sát doanh trại, có người vừa mua bao thuốc đi ra, đụng phải Cái Chí Huy. Hai người đều sững sờ.

Cái Chí Huy phản ứng trước, nói “Học hút thuốc từ khi nào”

Người kia chính là Cao Hiểu Bảo nhiều ngày không gặp.

Hiểu Bảo hừ mũi định đi vòng tránh anh.

Cái Chí Huy kéo cậu ta lại “Thằng nhóc xấu xa, sao giận dai thế. Đi. Uống với tôi mấy ly”

Sao anh lại quên có người ngưỡng mộ mình cơ chứ. Không phải anh bị kích động muốn phát triển chút gì đó với thằng nhóc miệng còn hơi sữa này, chẳng qua lúc uốt nghẹn muốn tìm người ở chung chứng minh bản thân không lẻ loi cô đơn mà thôi.

Trong tình huống này tìm Cao Hiểu Bảo là thích hợp nhất.

Kì kèo mãi cuối cùng Cao Hiểu Bảo mới phụng phịu đi với anh.

Lại vào quán ăn Đông Bắc, thức ăn vẫn thế nhưng anh chẳng còn tâm trạng ăn uống gì.

Cao Hiểu Bảo ngược lại diệt được nửa chậu, ăn xong lau miệng nói “Sao chỉ có mình anh về. Phó Suất đâu?”

Cái Chí Huy đang mãi vớt thịt trong chậu, ra vẻ không quan tâm đáp “Sao lại lại phải cùng chỗ với Phó Suất?”

Cao Hiểu Bảo cười lạnh, chặn họng anh đáp “Nói vậy, anh bị hắn ta đá rồi hả?”

Cái Chí Huy chán nản, anh vứt đũa sang một bên “Là tôi đá hắn được chưa”

Cao Hiểu Bảo nhìn khuôn mặt quẫn bách lại cố tỏ vẻ của Cái Chí Huy, đột nhiên nhẹ nhàng nói

“Anh Chí Huy, anh với ai cũng được nhưng sau này đừng qua lại với hắn nữa. Phó Suất không phải hạng anh có thể trêu chọc được đâu”

Chuyện này trước kia Cao Hiểu Bảo cũng nói qua, nên Cái Chí Huy chẳng buồn phản đối nữa

Hiểu Bảo liền giáng một đòn mạnh “Anh còn nhớ lần đầu anh gặp tôi trong hoàn cảnh nào không”

Lần đầu tiên ư? Sao anh không nhớ chứ. Thằng súc sinh Phó Hồng Quân cùng lũ bạn chó má của y đã dở trò lưu manh với thằng bé này, anh không nhịn nổi liền phóng hỏa, kết quả bị Phó Suất túm được đuôi.

Cao Hiểu Bảo nhìn thẳng vào mắt Cái Chí Huy nói tiếp “Không phải anh cho rằng Phó Hồng Quân là phường cặn bã sao? Anh nghĩ hắn là người có thể nghĩ ra những hành động bỉ ổi như thế sao”

Điều này còn phải nói sao? Cảnh tượng lúc ấy quá ám ảnh, làm hại anh cảm thấy chán ghét mỗi lần trông thấy Phó Hồng Quân

Hiểu Bảo cũng nhớ lại cảnh ấy, cậu nắm chặt tay, cơ thể hơi run rẩy “Phó Hồng Quân là tên đầu đất chỉ biết dùng bạo lực đối phó với người ta thôi. Phó Suất mới là kẻ biến thái. Việc hắn làm là ngồi trên sa lon, không tỏ thái độ, chậm rãi đổ thêm dầu vào lửa, từ từ dẫn dụ em trai hắn làm thế nào mới có thể khiến cho người khác thống khổ. Nếu như anh không phóng hỏa, có lẽ tôi đã ngổm rồi.”

Lưng Cái Chí Huy ướt đầm mồ hôi lạnh. Quả thực tính Phó Suất cũng cố chấp và hung hãn, cho dù khoác lên mình bộ quân trang chính nghĩa cũng không xóa được hết tật xấu của hắn. Nếu không anh cũng không đến nỗi bỏ mặc tiền đồ bản thân chạy tới nơi hẻo lánh như Xích Phong này.

Nhưng lạ ở chỗ, Phó Suất mà cũng theo anh chạy tới xung quanh nơi biên thùy, hình như còn giải thích với anh. Tối thiểu sau khi anh ở cùng hắn, không cần cẩn thận từng li từng tý như trước kia nữa.

Từ khi tới Xích Phong hắn trở nên vô hại, thậm chí trở thành phần không thể thiếu của anh, hắn biết anh muốn gì và luôn tìm cách thỏa mãn mọi yêu cầu của anh.

Nhưng nghe những gì Hiểu Bảo nói, anh chợt nhận ra còn một Phó Suất máu lạnh như thế khiến cho anh không phân biệt nổi đâu mới là con người thật của hắn.

Nói cho cùng anh giận hắn vì hắn gạt anh chuyện bạn gái, nhưng nếu hắn ngả bài thì anh lấy tư cách gì mà giận dỗi đây.

Đàn ông muốn kết hôn, thành gia lập nghiệp, một người đàn ông đã có gia đình cũng có thể làm bạn chí thân của mình.

Trong tâm trí Cái Chí Huy nảy lên ý tưởng như vậy đây.

Giống như món cháo, dù không phải là sơn hào hải vị, càng không hợp với những nơi thanh nhã nhưng khi một mình nhắm rượu lại là nó lại trở thành món ngon khó cưỡng.

Tốt nhất là hai người họ đều có gia đình riêng, sống cuộc sống bình thản, lúc gặp lại nhau thì cùng ngồi câu cá, uống rượu giải sầu. Cùng một chỗ với Phó Suất thật ra dưới giường cũng nhiều thú vị như trên giường vậy.

Cái Chí Huy không biết chính thức kết giao với đồng tính là cái gì. Anh chỉ cảm thấy đàn ông thích đàn ông có lẽ là một loại đồng điệu vô hình.

Ở cùng Phó Suất không cần chơi trò rào trước đón sau, không cần để ý đồ dành như phụ nữ, không cần che giấu nhưng bất lực của một gã nhà quê lên thành phố. Thậm chí khi anh bị kẻ khác ném đá giấu tay, Phó Suất cũng chắn cho anh. Những cô gái thành phố được nuông chiều đều không thể làm được như vậy.

Cứ theo chiều hướng đó, anh nhận ra hắn là một người tốt, có bạn gái một năm rồi cũng không phải là điều không tha thứ được.

Nhưng Cao Hiểu Bảo bây giờ coi Phó Suất là rác rưởi,

Cho dù trong lòng chữ Phó Suất thối đầu, nhưng nghe người khác mắng hắn anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Cạch” Cái Chí Huy đập mạnh chai rượu xuống bàn, trầm mặt nói “Đừng nói nữa”

Cao Hiểu Bảo sững sờ, sau đó biến sắc.

Cái Chí Huy đứng dậy tính tiền rồi ra khỏi quán nhỏ.

Cao Hiểu Bảo lảo đảo theo sau, anh cực kỳ hối hận vì dẫn Hiểu Bảo đi uống rượu, bây giờ làm cả hai khó xử. Anh chỉ hận không thể lập tức bay về doanh trại, mỗi người một ngả.

Vì thế lúc tới chỗ vắng người, Cao Hiểu Bảo chịu hết nổi, phẫn nộ hét “Anh còn là thằng đàn ông không hả? Hay anh yêu hắn ta rồi? Yêu thằng đốn mạt ấy”

Cái Chí Huy như lửa cháy tới mông, nạt lại “Mẹ mày im miệng, tao không giống chúng mày nhá”

Cao Hiểu Bảo nhảy xéch lên “Anh không giống? Vậy anh chính là hèn. Nghiện bị đàn ông cưới. Sao bị Phó Suất đá là tìm ngay tới tôi, có phải hi vọng tôi dè anh không? Đi, tôi chiều ý anh, giúp cái mông đâm đặng của anh bớt khát”

Nói xong cậu ta liền vọt tới, ôm hôn Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy là người dễ bắt nạt chắc. Thằng oắt này tuổi gì? Vì thế anh hất mạnh Cao Hiểu Bảo xuống đất.

Hiểu Bảo không hổ là lưu manh xóm, cũng chẳng vừa. Thành ra hai người vật lộn một chỗ.

Cái Chí Huy cười lên lưng Hiểu Bảo cứ nhè vào mặt cậu ta mà đánh.

Hiếu Bảo đang định bật lại, khoe mắt liếc ra sau lưng Cái Chí Huy.

“Anh, anh đừng đánh em, em cho anh ở trên được không? Tỷ nữa anh nhẹ nhàng chút, em không mang KY, đau lắm”

Cái Chí Huy mờ mịt, trong lòng cần nhắc, mẹ kiếp, oánh nhau còn dùng KY. Người Tứ Xuyên thật rắc rối, dùng để bôi lên chỗ thâm tím chắc.

Đúng lúc này cổ áo anh bị ai đó nắm được, kéo giật lại, cả người theo quán tính ngã vật ra sau.

Cái Chí Huy lảo đảo đứng lên, thấy Phó Suất mặt xanh lét đang đứng dưới trăng.

49. Chương 49

Người vốn dĩ đang ở cách đây ngàn dặm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt quả thực khiến cho tiểu Cái sững sờ.

Nhưng khắp người đau nhức làm anh điên tiết. Đây không phải là cảnh tượng phùng mà anh tưởng tượng.

Đáng ra anh phải ngẩng đầu ưỡn ngực vứt bỏ Phó Suất. Phó Suất phải xoắn xuýt lấy anh. Nhưng có đánh chết, anh cũng không nhận mình thích được Phó Suất đồ dành.

Sao giờ mọi chuyện lại thành ra như vậy nè. Phó Suất giống hệt một người vợ bắt gặp chồng mình theo gái. Anh trở thành kẻ đuối lý, trong lòng anh thực sự rất khó chịu, đúng là trào cao ngà đau.

Phó Suất nhìn Cái Chí Huy xiêu vẹo đứng dậy, trừng mắt nhìn Cái Chí Huy nửa ngày muốn nói lại nhin. Hắn xoay người lôi Cao Hiếu Bảo lên, giơ tay đâm cậu ta, Hiếu Bảo không đỡ được bị đánh cho tan tác.

Cái Chí Huy nhớ nắm đầm của Phó Suất, không phải chỉ dùng từ “đau” là hình dung hết. Về sau lúc hai người tán chuyện có nói tới chuyện Phó Suất ăn một đầm của Cái Chí Huy, hôm sau hắn liền đi bái sư học kungfu, thậm chí còn được đai đen karate.

Nhưng giờ nhìn hắn chẳng thấy chiêu thức gì, cứ đánh đầm bừa. Nếu anh còn chần chừ không chừng thẳng nhóc Cao Hiếu Bảo kia mất mạng mất.

Cái Chí Huy vội vàng chạy lên ôm chặt Phó Suất, hét với Cao Hiếu Bảo “Cậu chạy mau”

Vừa dứt lời anh cảm thấy cơ thể đang ôm trong lòng căng cứng lại như tượng xi măng. Phó Suất quay đầu lườm Cái Chí Huy, dùng ánh mắt cực kỳ dẹt dẹt nói “Anh buông tay ra”

Cái Chí Huy nuốt nước bọt, tránh tầm mắt Phó Suất, hướng về phía Cao Hiếu Bảo máu mũi đang chảy ròng ròng nhắc lại “Mẹ mày sao còn không chạy đi”

Hiếu Bảo chắc cũng cảm thấy địch với ta chênh lệch lực lượng quá nhiều vì thế nhổ nước bọt vào mặt Phó Suất rồi cong đít chạy.

Phó Suất sao nuốt trôi cục tức này, quát lên một tiếng rồi cố gắng bóc miếng cao da chó đang dán trên người mình ra. Cái Chí Huy bị lắc tới quay cuồng, trong lòng mắng nhiếc Hiếu Bảo thẳng nhóc gây họa đó.

Anh biết một khi mình buông tay, dựa vào tính cách Phó Suất không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì. Nhìn Cao Hiếu Bảo chạy nhanh hơn thỏ, Phó Suất cũng bình tĩnh một chút, hắn nhắc anh buông tay mấy lần.

Hai tay Cái Chí Huy đã tê rần, nhưng vẫn cố chấp mặc cả với Phó Suất.

“Muốn tôi buông tay, cậu phải bình tĩnh nói chuyện nhá”

Phó Suất cười “Gần đây tôi lúc nào chả bình tĩnh nói chuyện với anh, anh định ôm tôi tới sáng hả?”

Cái Chí Huy chậm rãi buông tay, móc khăn trong túi, nịnh nọt lau nước bọt đọng trên mặt Phó Suất.

Phó Suất không nói gì, yên lặng nhìn anh chăm chăm, hai người cứ thế đứng ngấm nhau.

Tiêu Cái bại trận trước, xoay người chuẩn bị đi về, chưa đi được mấy bước đã bị Phó Suất chặn lại.

“Làm gì? Không về thì không được điểm danh đâu”

“Đừng về, đi với tôi”

“Đi đâu? Đi sex hả? Bạn gái cậu không ở đây hả? Tôi muốn về, đi tìm bạn gái của cậu đi” Nói xong, mọi lo lắng của Cái Chí Huy cũng nhạt dần, đúng vậy, sao anh phải sợ chứ.

Phó Suất vươn tay ôm lấy khuôn mặt anh, vuốt nhẹ “Anh ghen đấy à?”

Cái Chí Huy định nói “Không thèm” nhưng nhếch môi lên lại không thốt ra nổi, vì thế đành nghiêng răng im lặng.

Phó Suất giữ chặt mặt anh, chóp mũi chạm nhẹ vào chóp mũi đối diện, dịu dàng nói “Như vậy mà anh đã không chịu nổi sao? Thế anh có nghĩ cho tôi không? Lúc tôi thấy anh với Vương Văn Trúc một chỗ sẽ có cảm giác gì? Cái Chí Huy, anh là gì của tôi? Anh lấy tư cách gì để ghen tuông?”

Cái Chí Huy không nhịn nổi nữa, anh không muốn nói chuyện với Phó Suất, bởi vì hắn nói sự thật. Sự thật ấy làm tổn thương anh. Anh muốn trở về doanh trại ngay lập tức, thay quân trang chờ điểm danh, lại cùng chiến hữu xem bóng rổ, đó mới là cuộc sống bình thường anh nên có.

Nhưng Phó Suất lại không buông tay “Anh đừng trốn tránh, Cái Chí Huy tôi cho anh biết, Phó Suất tôi từ nhỏ đến giờ chưa từng làm việc gì bất lợi cho bản thân, nhưng với anh, tôi thực sự không phân phải trái. Còn anh thì sao? Đầu tiên là nói chuyện lấy vợ sinh con với tôi, sau lại cùng họ Cao kia lén lút, anh cũng phải công bằng chứ, khất khe với tôi thì cũng nên nghĩ lại về mình đi”

Cái Chí Huy kiên trì bước tiếp “Tôi không biết đạo lý đấy. Thì làm sao?. Cậu làm gì được tôi”

Phó Suất mỉm cười, khuôn miệng như vàng trắng khuyết treo trên trời kia.

Làm gì ư?

Khi Cái Chí Huy mồ hôi đầm đìa nằm sấp trên giường đã không còn to còi như vậy nữa.

Phó Suất xách anh lên biệt thự ngoại thành đã là chuyện của 4 tiếng trước.

Không cho Cái Chí Huy kịp hỏi đây là nhà ai, anh đã bị Phó Suất dùng dây thừng trói lên giường, kẻ tiếp chính là một màn bảo tố, rút hết sức lực của Cái Chí Huy.

Lúc này trong phòng bật đèn, trong không khí tràn ngập mùi mồ hôi, sàn nhà dính đầy chất nhầy khả nghi.

Nói tới khả năng chịu đựng của đàn ông. Bị Phó Suất chơi tới bốn lần, tuy vậy anh vẫn tìm thấy khoái cảm, phía trước mềm nhũn lại cứng lên.

Cái Chí Huy hổn hển nói “Không được, tôi không chịu được nữa rồi”

Phó Suất quỳ sau lưng Cái Chí Huy, tay giữ chặt eo anh, dùng hông đánh mạnh vào cặp mông phía trước.

Một lúc sau hắn mới rên một tiếng bắn ra.

“Phó... Anh Phó... Chúng ta nghỉ chút đi... Tôi mệt quá...” Cái Chí Huy dè chừng hỏi, giờ không những bên dưới mềm mà miệng anh còn mềm hơn.

Phó Suất cầm khăn tay trên tủ đầu giường lau thân dưới ẩm ướt, mắt nhìn vào lỗ nhỏ giữa hai khe mông Cái Chí Huy, không thấy máu nhưng đã sưng đỏ, thỉnh thoảng bọt trắng tràn ra ngoài.

Phó Suất không nhịn được nhét ngón tay vào đó, khiến cho Cái Chí Huy nức nở ngẹn ngào.

Sau một lúc thú tính, tâm trạng Phó công tử tốt hẳn lên, rút ngón tay, xuống giường, lúc về cầm theo giấy bút, đặt ở đầu giường, sau đó lay Cái Chí Huy đang buồn ngủ rũ rượi dậy, cúi trói cho anh.

“Đây, ký vào đây, ký xong lại ngủ tiếp”

Cái Chí Huy cố nâng mí mắt nặng trĩu, cầm tờ giấy kia, thấy hàng chữ “Đơn xin thuyền chuyển” to lù lù đập vào mắt.

Chuyển nghề ư? Chuyển nghề gì? Vào bộ đội là phải phấn đấu nhiều năm mới mong có tương lai sau này, bằng không với quân hàm hiện tại của anh, chuyển nghề làm cán bộ nhà nước, lương tháng được 800 là khá lắm rồi, Phó Suất nghĩ cái gì không biết.

“Cậu có ý gì?” Không phải Phó Suất âm thầm sắp xếp giúp anh chứ, mắt tiểu Cái sáng lên, bắt đầu tưởng bở.

Phó Suất còn không biết anh nghĩ gì sao. Hắn âu yếm vuốt ve khuôn mặt anh, nói nhỏ nhẹ “Tôi biết năng lực của anh mà, vì thế không đi cửa sau đâu, cứ theo trình tự thông thường mà làm.”

Cái Chí Huy rống lên “Cái gì? Cậu... rốt cuộc ý cậu có ý gì?”

Phó Suất không cười nữa, lạnh lùng nói “Chặt đường lui của anh!”

50. Chương 50

Phó Suất nhét bút vào tay Cái Chí Huy, sau đó ấn tay anh bắt ký.

Cái Chí Huy có thể ký sao? Anh cố giằng tay ra nói “Đừng thế mà, đừng thế mà”

Phó Suất gỡ thói giang hồ, trợn mắt nói “Đừng nói nhảm nữa, nhanh ký đi”

Cái Chí Huy tức xì khói, nói không nên lời ‘Không phải... Tôi ký cái gì mới được chứ. Cậu buông tay mau, không tôi giận đấy.’

Phó Suất cắn cổ Cái Chí Huy, dùng răng mài vào thịt, tiếp tục uy hiếp “Nếu không chúng ta lại làm thêm mấy lần nữa, xem ai giận hơn ai”

Lập tức căn phòng đầy nhục dục bị không khí căng thẳng xua tan.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cả người đầy mồ hôi nóng chuyển thành mồ hôi lạnh, tiểu Cái bất ngờ hắt xì một cái, nước bọt văng tung tóe, bao khí thế mới xây dựng liền xiu xuống.

Phó Suất nhìn Cái Chí Huy hắt xì liên tục, ác nghiệt trong mắt cũng phai bớt.

Hắn ôm Cái Chí Huy, kéo chăn bao kín hai người “Được rồi, chuyện này để hôm khác nói tiếp, ngủ đi”

Cái Chí Huy cho rằng Phó Suất lên cơn, không để chuyện này trong lòng.

Hôm sau, Cái Chí Huy thức dậy vác bộ mặt lạnh lùng ra khỏi phòng, Phó Suất bảo ăn sáng xong hai người cùng về doanh trại.

Cả hai tới chỗ trạm trưởng trả phép.

Trạm trưởng tìm Phó Suất nói chuyện, một mình Cái Chí Huy về phòng, đang đi thì bị một người chặn lối.

Cái Chí Huy ngẩng đầu lên nhìn, Cao Hiểu Bảo mặt vênh ngược đứng giữa đường.

Trên tay cậu ta là hai lọ cao thông máu tiêu sưng hiệu Vân Nam, thấy Cái Chí Huy lườm mình, cậu ta mắt tự nhiên vằn vẹo nói “Cha tôi gửi cho tôi, hôm qua tôi uống nhiều quá, ra tay hơi nặng, anh dùng cái này đi”

Cái Chí Huy tinh mắt, thấy trên chai còn dán nhãn ‘Hiệu thuốc Xích Phong, liền đoán được thuốc là do thằng nhãi này cố ý mua, xấu hổ nên giả vờ cha cậu ra mua cho.

Nhớ tới việc diễn ra tối hôm đó là anh muốn phát điên, cậu ta còn dám lết xác tới trước mặt anh? Nếu không phải bị cậu ta hại sao mong anh lại bị cái mũi dùi nào đó đâm chứ.

“Sản vật quê cậu phong phú thật đấy, nào là ột giờ còn có cả thuốc cao Vân Nam. Nói cho cậu rõ chai thuốc này tôi ra hiệu thuốc Xích Phong thì ôm cả núi, không cần cha cậu gửi lên đâu.”

Hiếu Bảo bị Cái Chí Huy miệt thị cay nghiệt, mặt mũi nhăn nhó, cậu ta hầm hừ đáp “ Không cần thì thôi! Chắc anh chả dùng thuốc này đâu, đáng ra cha tôi phải gửi thuốc trĩ lên mới đúng, thế mới hợp với anh. Anh chơi với Phó Suất nhiều thế chắc bị trĩ rồi nhỉ?”

Nghe mấy lời này, đồng chí Cái cảm thấy mông hình như có gì đó lồi ra, phản xạ co rút đau đớn, lửa giận càng tăng, anh quát to “Cao Hiếu Bảo, từ nay không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa, sĩ quan Triệu rất thân với tôi, điều cậu đi làm thông tin liên lạc cũng chẳng khó gì đâu.”

Ở đây mọi người sợ nhất là phải đi làm nhiệm vụ thông tin liên lạc, luôn phải hoạt động trong thời tiết giá rét, bệnh phong thấp thành bệnh nghề nghiệp của họ luôn.

Uy hiếp lập tức có tác dụng, mắt Cao Hiếu Bảo rưng rưng “ Tôi nhìn nhầm anh rồi, trước đây tôi cho là Phó Suất ép buộc anh, không ngờ anh mới là người thêm khát”

Câu này làm mặt than của Cái Chí Huy bốc cháy. Tối qua ngủ phòng khách sạn xịn, thế mà điều hòa lại hỏng, cả đêm anh đành dán chặt lên người Phó Suất.

Chính.... Chính là khi anh tỉnh lại đã thấy Phó Suất ôm anh vào lòng. Hai lồng ngực kề sát. Thật ra ngực to cũng chẳng để làm gì, ít nhất ngực phẳng thế dán vào nhau nghe rõ tiếng tim đập, sự cộng hưởng giữa hai trái tim ấy là một cảm giác không cách gì hình dung được.

Cứ tưởng tượng thế, đồng chí Cái lại thấy e thẹn.

Biểu cảm này làm đau mắt Cao Hiếu Bảo. Cậu nhỏ thuần khiết trên mặt lại đầy ghen ghét, ngược lại có cảm giác thâm trầm giống Phó Suất.

Cái Chí Huy chẳng buồn để ý tới cậu ta nữa, gạt cậu ta sang bên đi tiếp. Cao Hiếu Bảo ở đằng sau âm u nói “ Anh chờ đấy, sẽ có ngày anh phải hối hận”

Cái Chí Huy chẳng để trong lòng. Cao Hiếu Bảo là cái đinh gì? Chỉ là thằng bé quê mùa còn học đòi yêu đàn ông.

Cậu ta có thuộc tầng lớp tư bản đâu, chả nhẽ cậu ta còn chưa hết hi vọng với anh sao. Nhớ lại khi xưa cha cậu ta phải gom góp bao nhiêu tiền để cầu cạnh ông đây cho cậu ta được nhập ngũ.

Giờ thì giỏi quá rồi, lảng nhảng trong quân khu theo dít đàn ông. Đáng ra ngay từ đầu anh không nên lo lắng cho thằng nhóc quê mùa đó, mẹ kiếp, để anh xem xem thằng nhãi súc sinh vô lương tâm ấy làm ăn được gì.

Cái Chí Huy chẳng buồn ngó lại bản thân, tự nâng trình độ mắng chửi người khác lên một tầm cao mới. Sau khi đem Cao Hiếu Bảo rửa xả một phen, anh đi tìm sĩ quan Triệu.

Đúng lúc lão Triệu vừa đi chơi bóng về, Cái Chí Huy đổi giấy thể thao, đi song song với lão Triệu, hỏi vu vơ “ Cậu Cao Hiếu Bảo cấp dưới của anh là người thế nào?”

Lão Triệu lau mồ hôi nói “ Cậu hỏi về phương diện nào”

“ Nhân cách thế nào, đã vợ con gì chưa?”

“ Chưa có, cậu ta vẫn còn nhỏ mà, chắc còn chưa có người yêu đâu. Sao? Cậu định làm mối cho cậu ta à?”

Cái Chí Huy cười giả lả đáp “Lão Triệu, anh quả là thông minh, em chưa kịp nói anh đã biết hết rồi”

Quả thực anh có ý định giới thiệu đối tượng cho cậu ta, anh không muốn ra mặt nhưng muốn giúp Hiếu Bảo tìm bạn gái. Thành hay bại không thành vấn đề.

Ông chủ khách sạn anh hay thuê có cô con gái, ông chú lúc nào cũng muốn tìm một anh con rể bộ đội đáng tin cậy.

Cao Hiếu Bảo mặc dù là lính nghĩa vụ nhưng cũng là người lanh lợi, ngoại hình ngon. Chịu khó rèn luyện trong quân ngũ, thi lấy cái bằng đại học, thăng chức lên sĩ quan, chuyện ở lại địa phương không khó.

Nhưng làm quân tằm tép muốn yêu đương ít nhất cũng phải thu phục được lãnh đạo. Vì thế anh tới chạy chọt ở chỗ lão Triệu trước, cứ thừa gửi trước chuyện của Cao Hiếu Bảo cũng dễ dàng hơn.

Đối với Cao Hiểu Bảo, anh chưa từng hận thù gì cậu ta, chấp gì thằng nhóc chưa biết mùi đời ấy.

Thậm chí anh còn có cảm giác đồng cảm với Cao Hiểu Bảo. Những người không địa vị trong quân khu, người khác chỉ cần nhắc tay một chút cũng có thể thay đổi vận mệnh của họ rồi.

Cái Chí Huy tình nguyện nhắc tay giúp Cao Hiểu Bảo. Anh chẳng cần cậu ta mang ơn mình, sau khi nói chuyện với lão Triệu xong, anh ôm tâm tình cao thượng, vừa đi vừa hát.

Đêm hôm đó, Cái Chí Huy nhất quyết không liên lạc gì với Phó Suất. Hắn cũng không tìm gặp anh. Cục tức của anh còn chưa trôi. Họ Phó đừng mong bắt cả hai tay, ăn cả nam lẫn nữ. Trừ khi anh cũng có chỗ kia giống đàn bà, tới lúc đó giữa hai người còn có tý gian tình, bằng không, hừ hừ....

Ba ngày sau, Cái Chí Huy vẫn không thấy Phó Suất vác mặt tới, trong lòng anh không khỏi có chút suy tư. Sao họ Phó còn chưa tìm anh nhận lỗi? Cho dù đi hỗ trợ tổng bộ cũng nên nhắn cho anh một cái tin chứ. Giờ nghỉ trưa chơi bài, có người nhìn thấy Cái Chí Huy cứ ngồi canh điện thoại, bèn trêu chọc “Sao vậy? Có biến hả?”

Cái Chí Huy cứ chối bay chối biến.

Mọi người đang nhao nhao thì đột nhiên bên ngoài có người hô to “ Cái Chí Huy”

Cái Chí Huy nghe giọng trạm trưởng liền vội vàng đáp “ Dạ”

“Vào phòng họp ngay”

Khi Cái Chí Huy thò mặt vào phòng họp thì phát hiện trong đó không những đầy đủ các vị lãnh đạo mà còn có Cao Hiểu Bảo với sĩ quan Triệu.

Cái Chí Huy nghĩ thầm “ Chẳng nhẽ trạm trưởng biết chuyện anh muốn giới thiệu đối tượng cho Cao Hiểu Bảo “

Nhưng sao quy mô lại hoành tráng thế này.

Trạm trưởng sắc mặt âm trầm đẩy tờ giấy khám sức khỏe ra trước mặt Cái Chí Huy

“Tôi vừa gọi điện cho cấp trên trực tiếp cũ của cậu, Cao Hiểu Bảo là người cậu tuyển vào đúng không?”

Cái Chí Huy mờ mịt nhìn tờ báo cáo trong tay. Đột nhiên một hàng chữ đâm vào mắt anh “Kháng nguyên bề mặt [hbsag], kháng nguyên lõi [hbeab], kháng nguyên nội sinh [hbcab] đều dương tính” Dù không là bác sĩ, nhưng được tham gia công tác tuyển binh anh cũng hiểu được chuỗi chỉ số này, đây là bệnh viên gan B.

Mà giấy khám mang tên Cao Hiểu Bảo.

“Đúng là tôi đi tuyển binh, nhưng khi kiểm tra đầu vào, kết quả cũng không...”

Viên gan B là bệnh truyền nhiễm, bình thường người bị bệnh gan đều không thể qua được vòng khám sức khỏe. Vào bộ đội là sinh hoạt tập thể, kị nhất là bệnh lây truyền, nếu xét nghiệm dương tính với viêm gan đều phải trả về địa phương, sĩ quan tuyển binh cũng phải chịu trách nhiệm.

Trạm trưởng nghiêm nghị đáp “ Đương nhiên là không có rồi, bởi vì cậu làm giả hồ sơ sức khỏe”

Đầu Cái Chí Huy “oanh” một tiếng nổ tung, anh lơ mơ nhận ra cái gì đó nhưng lại không nắm được mấu chốt. Anh mờ mịt nhìn Cao Hiểu Bảo.

Từ lúc anh bước vào cửa, Cao Hiểu Bảo chưa từng nhìn anh một lần nào.

Trạm trưởng quay mặt hỏi Cao Hiểu Bảo “Lúc trước ai giúp cậu làm giả giấy khám sức khỏe?”

Cao Hiểu Bảo nắm chặt tay, nốt ruồi son trên mu bàn tay đỏ như máu.

“Cha tôi dứt lốt 2000 tệ cho cán bộ phụ trách, anh ta giúp tôi làm giả giấy khám sức khỏe”

“Người phụ trách kia là ai?”

“”

“Nói đi, bây giờ cậu nói dối cũng vô dụng thôi, chúng tôi đã điều tra rõ ràng rồi”

“Là anh ta, Cái Chí Huy” Vừa nói Cao Hiểu Bảo vừa chỉ tay vào Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy cảm thấy yết hầu mình bị ai đó xiết chặt, trầm mặc ngẩn ngui, lập tức anh quát to “Cao Hiểu Bảo, cậu ngậm máu phun người”

Anh nói xong muốn xông lên đánh Cao Hiểu Bảo.

Trạm trưởng cùng chỉ đạo viên đứng gần đó, chạy lên dè dặt Cái Chí Huy đang cực kỳ kích động.

Trong đầu Cái Chí Huy hiện lên 2 câu đối thoại.

Một câu của Cao Hiểu Bảo “Anh chờ đấy, sẽ có ngày anh phải hối hận”

Một câu là đánh giá của Phó Suất về Cao Hiểu Bảo “Anh với Cao Hiểu Bảo kia đều là dân quê nhưng tính cách hai người lại hoàn toàn khác nhau, lúc ở vách đá, nếu đổi lại là Cao Hiểu Bảo với Phó Hồng Quân, tôi chắc chắn thằng nhóc đó sẽ không cứu Phó Hồng Quân, không chừng còn tiện tay đẩy thêm một phát...”

Phó Suất đã đúng, anh quá ngu ngốc, đem một con sói con về đặt cạnh mình, bị nó thành linh cắn cho một nhát, cắn tới mức anh không chống đỡ nổi.

51. Chương 51

Sau này anh mới biết, thì ra lúc Cao Hiểu Bảo chơi bóng với bạn, không cẩn thận bị đụng phải xương sườn, đồng nghiệp đưa cậu ta tới trạm xá, bác sĩ bắt cậu ta kiểm tra toàn diện mới phát hiện ra vấn đề.

Bác sĩ phụ trách liền báo cáo chuyện này với cấp trên. Lãnh đạo xem lại hồ sơ của cậu ta thấy thiếu tờ khám sức khỏe. Trạm trưởng lập tức gọi Cao Hiểu Bảo lên đối chất, hai ba câu liền tra ra Cái Chí Huy.

Hậu quả vụ việc này rất nghiêm trọng.

Tất cả binh sĩ và sĩ quan đều bị bắt làm xét nghiệm máu. Thực tế thì viêm gan B cũng không dễ lây như thế, nhưng nếu không làm xét nghiệm, ai ai cũng thấy bất an, lòng người dao động. Chuyện lấy máu xét nghiệm khó trách có người phản nản, đứng mũi chịu sào tất nhiên là Cái Chí Huy.

Cái Chí Huy giả bộ mất mủ tai điếc, anh cũng bị thử máu, lúc lấy máu, anh nhìn chằm chằm ống tiêm cắm vào cơ thể mình, máu đỏ thẩm rút ra theo thân ống, cảm giác như có cái gì đó cũng bị rút ra khỏi cơ thể anh...

Mấy ngày nay anh không ngừng nhớ lại chuyện tuyển binh ở Tứ Xuyên. Việc kiểm tra sức khỏe là anh và Phó Suất cùng làm. Có thể nói phần lớn chuyện tuyển binh là do anh phụ trách, nhưng bệnh viêm gan B rõ ràng như thế anh không thể bỏ qua được.

Hơn nữa vì chuyện biệt thự trên núi, ấn tượng của anh với Cao Hiểu Bảo rất sâu sắc, đêm ông Cao tới nài nỉ anh, anh còn cầm hồ sơ của Cao Hiểu Bảo phân vân mãi. Sao anh lại có thể bỏ sót tờ giấy quan trọng như vậy được?

Vậy vấn đề xảy ra trước khi khám sức khỏe hay sau khi cậu ta nhập ngũ, họ Cao không cẩn thận nhiễm bệnh thể nào lại đổ hết lên đầu anh.

Nhưng giờ Cao Hiểu Bảo khẳng định là anh bao che khâu kiểm tra sức khỏe cho cậu ta, Cái Chí Huy chạy đâu cũng không hết tội.

Quyết định xử phạt đưa xuống rất nhanh, Cao Hiểu Bảo bị trả về địa phương.

Nhưng không phải vì bệnh viêm gan B mà vì hành vi dút lót. Cấp trên xử lý chuyện này rất nhân đạo. Hiện giờ xã hội rất kỳ thị chủ đề bệnh truyền nhiễm nên không nói bệnh cậu ta ra. Nhưng chuyện hối lộ thì sờ sờ ra đấy, không xử phạt thì làm sao thể hiện được công chính liêm minh của các vị lãnh đạo.

Mà chuyện hối lộ này không thể không liên quan tới một người. Cái Chí Huy bị xử lý cũng là lẽ tất nhiên,

Một cán bộ kỹ thuật không quyền không thế, trong quân khu này khua tay một cái là được cả tá người, lãnh đạo mừng rỡ diệt trừ được một kẻ như thế để răn đe quần chúng.

Lúc nghe thấy quyết định khai trừ quân tịch trong hội nghị, Cái Chí Huy không còn tâm trạng như xưa nữa.

Được rời khỏi trốn gò bó này vốn dĩ là nguyện vọng bao lâu nay của anh. Giờ đây nguyện vọng đạt được rồi, anh còn có gì mà khó chịu nữa. Từ khi còn là sinh viên tới khi ra trường đi làm anh cũng dành dụm được ít tiền cộng thêm 50 vạn Phó Suất đưa. Đầu tiên có thể mua nhà, sau đó lấy ít tiền làm ăn. Chuyện xuất ngũ tạm thời anh chưa muốn nói cho cha mẹ, chờ tới khi kiếm đủ tiền, áo gấm về quê, thành con phượng hoàng vàng, anh có thể khiến cha mẹ nở mày nở mặt.

Ảo tưởng về tương lai hoàn toàn xua đi cảm giác mất danh sự khi bị ép xuất ngũ.

Còn con chó điên Cao Hiểu Bảo kia thì sao? Cẩn người bừa bãi rồi bị ném về quê. Đáng thương nhất là ông Cao, không biết khi nghe tin con mình bị khai trừ quân tịch sẽ có cảm giác thế nào?

Nghĩ thôi cũng đủ làm sự căm phẫn của anh với cậu ta với bớt, chuyển dần thành chút thương hại.

Lấy tình cảnh bị thương của người khác so sánh với mình làm tâm tình của anh bình phục đôi chút.

Nhưng xảy ra chuyện lớn thế sao chưa từng thấy Phó Suất lộ mặt nhỉ, điều này nằm ngoài dự đoán của anh. Thực ra lúc xảy ra chuyện, anh cũng nghĩ tới việc đi tìm Phó Suất xin giúp đỡ.

Song lại nhớ tới nguyên nhân hấn bị đẩy về Xích Phong này, sao anh có thể kéo hấn vào chuyện rắc rối thêm nữa. Giờ nghĩ lại mặt báo trước kia có thể là do thằng nhãi Cao Hiểu Bảo gửi. Vì thế ngón tay đang định bấm bàn phím của anh liền thu về.

Cái Chí Huy không muốn liên lụy Phó Suất, thì ra hấn đã lường trước việc này nên mấy hôm trước mới hy vọng anh ký vào đơn xin chuyển công tác. Suy đi nghĩ lại, nếu anh đã không muốn đoạn tuyệt quan hệ với hấn thì một trong hai người cũng nên xuất ngũ để bảo toàn danh dự cho cả hai.

Hiện giờ anh rời đi, tuy không phải tự nguyện nhưng cũng tính là hy sinh cao cả.

Cái suy nghĩ sến súa này nảy lên đè chết cảm giác xót xa trong anh.

Đáng tiếc lúc chia ly không thấy cảnh Phó Suất lau nước mắt ngóng chờ anh.

Cái Chí Huy giả bộ lơ đãng hỏi đồng nghiệp thì được biết hóa ra Phó Suất nhận mệnh lệnh của tổng bộ đi công tác tỉnh khác.

Nghe vậy, khủng hoảng trong lòng anh tan thành mây khói, Cái Chí Huy lại muốn chơi đùa với Phó Suất

Phó Suất đi công tác về không thấy anh chắc chắn sẽ lo sốt vó, đến lúc ấy anh tắt điện thoại mấy ngày. Tới khi gặp mặt không biết hấn sẽ phản ứng ra sao.

Càng nghĩ càng thấy sung sướng, Cái Chí Huy không còn thấy cô độc nữa.

Rời xa cuộc sống bộ đội đã gần bó bao năm vậy mà anh đây vẫn có thể ăn ngon ngủ kỹ. Điều này nằm ngoài dự đoán của anh.

Thuê phòng mất 30 tệ, đây chính là nơi anh sẽ làm nên sự nghiệp, vừa dẹt mộng tương lai Cái Chí Huy cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, anh phấn chấn rời giường, ở mãi trong nhà trọ cũng không phải biện pháp hay. Anh muốn đi xem mấy chỗ, tìm căn phòng đơn gần khu trung tâm, thuê theo quý, dù hơi đắt nhưng giao thông thuận lợi.

Xem phòng xong, Cái Chí Huy ra ngân hàng kiểm tra tài khoản.

Chỉ thấy trên màn tình hiện lên 5 chữ số rất quen thuộc, đây chính là số tiền anh tích lũy được bao năm qua, nhưng còn 50 vạn kia đâu?

Cái Chí Huy hoảng hốt, anh rút thẻ ra lại đút thẻ vào, cứ rút ra rồi lại đút vào không biết bao lần nhưng dãy số trên đó vẫn sống chết không đổi.

Cái Chí Huy co chân chạy vào ngân hàng.

Lúc này ngân hàng đang giờ cao điểm, quầy nào cũng xếp một hàng dài. Đẩy người đàn ông đang đứng trước mặt ra, Cái Chí Huy lấp bắp “ Cô ơi... cô kiểm tra hộ tôi xem tại sao trong thẻ của lại không có 50 vạn”

Những người bị đẩy ra phía sau gắt gỏng “ Sao anh không xếp hàng, đúng là bất lịch sự”

“Tôi không thấy 50 vạn nè” Cái Chí Huy cũng tức giận, phần nộ hô lớn, gào muốn rách cả họng.

Khuôn mặt xúc động, phần nộ vện vẹo thành công dọa nạt quần chúng nhân dân.

Lúc sau có hai bảo vệ tới mời Cái Chí Huy sang phòng quản lý.

Cái Chí Huy cố gắng bình tĩnh, lấy CMND với thẻ ngành ra cho họ kiểm tra

Lúc chờ đợi, Cái Chí Huy không ngừng hỏi nhân viên giao dịch liệu có phải tiền trong thẻ của bị ai đó ăn cắp không, mà ăn cắp sao lại chưa ra số lẻ 5 vạn.

Một lúc sau, quản lý đi ra, vậy mà lại nhìn Cái Chí Huy với ánh mắt bất thường.

“Ngài Cái, chúng tôi đã kiểm tra rồi, chi phiếu gần đây nhất của ngài chính xác có 50 vạn, nhưng không ai lấy cắp...”

“Vậy tại sao lại mất? Hay là tại hệ thống của các anh?” Nghe tin không có người lấy trộm, Cái Chí Huy cũng thả lỏng, vội vàng hỏi dồn.

“Ngài Cái, xin hỏi 50 vạn đó là tiền tiết kiệm của ngài sao?”

“Tất nhiên, anh hỏi vậy là có ý gì?”

Quản lý cười cười, nụ cười lộ rõ sự khinh miệt “ Xin lỗi ngài Cái, chúng tôi đã đối chiếu tài khoản, chuyển 50 vạn vào tài khoản của ngài là sai sót từ phía ngân hàng tôi, cho nên lúc kiểm duyệt cuối tháng chúng tôi đã rút lại, nếu tạo sự phiền hà cho ngài, kính mong ngài tha lỗi”

Anh ta nói tiếng Trung mà sao anh không nghe nổi chữ nào vậy.

“50 vạn đó rõ ràng là bạn tôi cho tôi vay mà, sao lại thành tiền ngân hàng các anh được? Các anh có quyền gì mà lấy tiền từ tài khoản của khách hàng hả. Các anh không phải ngân hàng, rõ ràng là quân trộm cướp”

Người quản lý thấy nói chuyện đằng hoàng không được, bèn cứng rắn nói “Thưa ngài, ngài nên cảm thấy may mắn vì chưa động tới 50 vạn đó, dù là lỗi của chúng tôi nhưng nếu ngài sử dụng số tiền này, ngân hàng chúng tôi có thể đưa ngài ra pháp luật.”

Cái Chí Huy cầm điện thoại đi thẳng ra ngoài gọi điện cho Phó Suất.

Chỉ cần tìm Phó Suất tới làm chứng thì chuyện 50 vạn này có thể rõ ràng rồi.

Nhưng gọi mãi mà Phó Suất không bắt máy, điện thoại chỉ có tiếng thông báo số thuê bao đã ngừng hoạt động.

Cái Chí Huy mờ mịt ngẩng đầu hỏi quản lý “Sao điện thoại của cậu ta lại ngừng hoạt động?”

Nhưng quản lý chẳng buồn đáp lại, trầm nghĩ anh còn không biết sao tôi biết được.

Sau đó, Cái Chí Huy gọi điện cho mấy đồng nghiệp thậm chí còn gọi cho cả trạm trưởng, nhưng không một ai trong số họ biết tin tức gì về Phó Suất.

Lúc Cái Chí Huy bước ra khỏi ngân hàng đã là 4 h chiều.

Trên đường tắc nập nhưng một chút cũng không tác động gì tới Cái Chí Huy. Trong lòng anh hiện giờ chỉ còn sợ hãi.

Tiểu Cái luôn lạc quan rốt cuộc cũng mơ hồ ý thức được sai lầm gì đó.

52. Chương 52

Hồn siêu phách lạc trở về nhà trọ, Cái Chí Huy mất ngủ cả đêm.

Chỉ cách nhau có một ngày mà cuộc đời dường như đã đảo lộn hết. Anh cảm thấy bản thân bơ vơ chẳng còn biết bầu vịu vào đâu nữa.

Ấy thế mà việc duy nhất anh có thể làm là chờ đợi, chờ Phó Suất chủ động liên lạc với anh,

Kỳ thực cũng không phải chờ quá lâu trước cửa nhà Phó Suất, Cái Chí Huy rốt cục cũng đợi được Phó Suất. Phó Suất từ trên xe bước xuống, Cái Chí Huy ném điều thuốc hút dở xuống đất, từ sau bồn hoa bước ra.

Phó Suất nhìn Cái Chí Huy giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Cái không biết bắt đầu từ đâu “ Tôi....xuất ngũ”

“Ừ, lúc tôi về đã nghe mấy chiến hữu nói rồi, vào nhà đi, ngoài trời lạnh lắm”

Nhìn Phó Suất bình thản như vậy, Cái Chí Huy cũng cảm thấy yên tâm hơn, có lẽ mọi thứ không tồi tệ như anh nghĩ.

Vào phòng, Cái Chí Huy đã vội vã nói “ Phó Suất, cậu nhanh cùng tôi ra ngân hàng đi, 50 vạn cậu cho tôi vay bị ngân hàng thu hồi rồi, họ nói là lỗi hệ thống, làm sao mà...”

Phó Suất kiên nhẫn nghe Cái Chí Huy nói hết, còn tiện thể rót cho anh cốc nước quả.

Thấy Cái Chí Huy tường thuật xong, hắn mới ôn tồn đáp “ Anh đừng vội, tôi sẽ làm rõ chuyện này với ngân hàng, giờ anh ở đâu?”

Thấy Cái Chí Huy nói đang ở nhà trọ, Phó Suất đề nghị anh thu xếp dọn tới đây. Cái Chí Huy chần chờ hỏi “ Cậu chắc chắn đã chuyển 50 vạn vào tài khoản của tôi rồi chứ?”

Phó Suất quay đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, Cái Chí Huy không hiểu cặp mắt hoa đào kia ẩn chứa điều gì.

Cuối cùng Phó Suất sâu kín nói “Anh đoán thử xem?”

Cái Chí Huy muốn đập cho Phó Suất một cú, ông mày mà biết còn hỏi mày làm chi.

“Cậu đừng bí mật với tôi. 50 vạn đấy. Mẹ kiếp vội tới mức phun máu rồi nè.”

Cái Chí Huy không hề nói quá, khi phát hiện 50 vạn không cánh mà bay anh như ngồi trên đồng than nóng, nói chuyện cũng lập bập cắn cả vào lưỡi, đau tới mức nước mắt quanh tròn.

Phó Suất cười cười “Đương nhiên tôi chuyển rồi, có thể là lỗi của ngân hàng, tôi sẽ giải quyết. Anh mau cho tôi nhìn miệng anh nào, xem có nghiêm trọng không?”

Nói xong thuận tay ôm Cái Chí Huy kéo anh lại gần.

Cái Chí Huy không kịp trốn, bị hắn hôn. Anh lấy tay đẩy Phó Suất kết quả lại bị răng hắn cắn vào vết thương, tơ máu tràn ra khóe miệng.

“Cậu điên à! Đệt! A ...A!” Cả quai hàm đều đau, vậy mà thằng nhóc Phó Suất lại mừng rỡ như bị động kinh. Không kịp phản ứng, Phó Suất đã vội vàng cởi quần áo anh. Cái Chí Huy đúng là thẹn quá hóa giận.

Cứ coi như anh chạy tới tìm hắn vì chuyện tiền bạc, nhưng vị này cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra như thế được, hắn quên mất chuyện anh với hắn đang dối nhau rồi hay sao.

Đang muốn đẩy Phó Suất ra, hắn đã dán vào lỗ tai anh nhỏ nhẹ “Anh xuất ngũ thì tốt rồi, trước hết cứ nghỉ ngơi một thời gian đi, tôi sẽ thay anh sắp xếp công việc sau”

Cái Chí Huy bất động, mặc Phó Suất lúi lúi kéo kéo, nửa ngày sau mới rầu rĩ đáp “Tự tôi tìm việc cũng được, không cần cậu quan tâm”

Không có nhà để về, lại còn bị người ta lôi lên giường, còn mạnh miệng như thế được, nói cho cùng cũng khiến cho người khác chê cười.

Vậy mà Cái Chí Huy lại chấp nhận ở lại trong căn hộ của Phó Suất.

Chuyện cơm áo tiền cấp bách, ai còn quan tâm mấy chuyện vợ vắn đồn thổi bên ngoài, đó mới là cách nghĩ của tiểu Cái.

Vấn đề bạn gái của Phó Suất cũng dừng lại ở đó. Chuyện này không thể động tới, một khi bối móc ra thì chiến tranh sẽ bùng nổ, nếu là một người đàn ông chân chính nên vứt bỏ cái mớ bong bóng ấy đi, đáng tiếc người đàn ông chân chính như anh chẳng còn đủ tiền mà dọn ra ngoài

Việc 50 vạn kia, Phó Suất chẳng để cập tới, anh cũng chẳng há miệng hỏi thêm.

Dù sao lúc trước Phó Suất đã nói rõ là cho vay chứ không phải cho không. Giờ tiền chẳng còn trong tài khoản của anh nữa, chủ nợ không truy cứu thì thôi, sao anh lại mặt dày đi hỏi được.

Phó Suất bận việc 3 ngày không thể về.

Lúc Phó Suất không có ở đây, Cái Chí Huy một mình ở nhà lên mạng xem phim. Ngày trước thì mong mỏi có thể công tác bên ngoài, hưởng thụ cuộc sống đô thị về đêm, giờ mới phát hiện ra đi tới đâu cũng cần dùng tiền.

Hiện giờ anh là kẻ thất nghiệp chả có tí thu nhập nào. Chuyện xuất ngũ trong nhà anh không biết, mỗi tháng vẫn như thường lệ gửi tiền về nhà. Cho dù mỗi lần Phó Suất về đây đều mua thức ăn bỏ tủ, cơm ăn nước uống anh không phải bỏ tiền ra nhưng đồ dùng sinh hoạt đôi khi cũng phải mua sắm thêm.

Phó Suất chưa từng đưa tiền cho anh mà anh cũng chưa từng đòi hỏi, Dù sao vẫn là thằng đàn ông không thể ngửa tay ra xin tiền được.

Lúc trước mặc kệ là gia cảnh chênh lệch bao nhiêu, nhưng ít nhất anh còn có thể ngang hàng với Phó Suất, ít nhất cả hai còn là đồng nghiệp.

Mọi chuyện kéo dài tới hôm nay, quay đầu nhìn lại Phó Suất vẫn khoắc trên mình bộ quân trang, còn anh đã chẳng còn gì. Những uất ức trong lòng anh chẳng thể nói ra. Nếu giờ còn mở miệng xin xỏ trên giường, đánh chết anh cũng không làm được.

Cái Chí Huy cũng có tự tôn, dù đạo đức hơi thấp một chút, nhưng những quan niệm của riêng anh chẳng ai có thể thay đổi được.

Cái Chí Huy quyết định đi ra ngoài tìm việc.

Đầu tuần là thời gian hội chợ tuyển dụng mở, Cái Chí Huy ăn mặc chỉnh tề, cấp sơ yếu lý lịch ngồi xe tới nơi tuyển dụng.

Ở hội chợ việc làm, người lao động đông nghịt, ai cũng chăm chăm nhìn vào thông báo tuyển dụng.

Cái Chí Huy so sánh một lúc, chọn một công ty thương mại, công ty này đang tuyển một nhân viên quản lý.

Anh nghĩ công tác ở quân đội đúng là mai một tài năng của anh, nghề quản lý này đòi hỏi người biết rèn luyện nhân viên hơn nữa thu nhập rất khá.

Đang ngồi đợi phỏng vấn, bỗng nhiên Cái Chí Huy ngây như phỗng

Người ngồi phía sau bàn phỏng vấn, mặc lịch sự, đầu tóc cắt tỉa gọn gàng nhưng vẫn có thể nhận ra cậu ta chính là ôn thần Cao Hiếu Bảo.

53. Chương 53

Nhìn đám người xung quanh, mẹ nó, anh vẫn còn trên trái đất mà. Thằng nhóc Cao Hiểu Bảo sao có thể làm người tuyển dụng ngồi đối diện anh được cơ chứ.

Nhìn thái độ của Cao Hiểu Bảo xem ra cũng rất kinh ngạc. Chắc cậu ta cũng không ngờ có thể gặp anh ở đây.

Nhân viên nữ bên cạnh Cao Hiểu Bảo thấy hai người nhìn nhau chằm chằm bèn hỏi ” Quản lý Cao, đây là người quen của anh à?”

Cao Hiểu Bảo ngoài cười nhưng trong không cười đáp “ Người quen, tất nhiên là người quen rồi, đây là cấp trên trong quân ngũ của tôi”

Cô gái rất thông minh, thấy là người quen của Cao Hiểu Bảo, bèn đưa tờ khai thông tin cho anh điền.

Cái Chí Huy đẩy tờ giấy ra, đứng bật dậy, xoay người đi ra ngoài. Trước mặt bao nhiêu người anh không muốn gây sự, cố nén lửa giận trong lòng, anh lao thẳng ra cửa.

Phía sau Cao Hiểu Bảo còn bóng gió “ Tiểu Tĩnh, đừng lãng phí! Công ty chúng ta không cần thu nạp loại rác rưởi của xã hội như thế, những loại hồ sơ có vết nhơ thế này, đi khách sạn kiểm chân rửa bát còn được, tới chỗ này làm quản lý thì đúng là nằm mơ.”

Phụt, sợi dây lý trí của Cái Chí Huy đứt hoàn toàn.

“Cao Hiểu Bảo! Mẹ thằng chó” Theo tiếng gầm giận dữ, Cái Chí Huy lao thẳng về phía Cao Hiểu Bảo.

Cao Hiểu Bảo cũng chẳng hiền lành gì, hai người như hai kẻ điên lao vào đâm đá nhau.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người trong hội trường mở rộng tầm mắt.

Tất cả bàn ghế bị đập loạn xạ, người xem náo nhiệt đứng vây thành một vòng tròn. Có người còn hỏi “ Đây là phỏng vấn trực tiếp của công ty bảo vệ à?”

Cao Hiểu Mặc đồ tây vương vús, cà vạt bị Cái Chí Huy túm được ghim chặt xuống, mặt cậu ta nở đầy hoa.

Hiểu Bảo mặt xanh ngắt, vung tay vào mặt Cái Chí Huy ra sức cào, chẳng bao lâu, mặt anh cũng nở hoa luôn.

May mà bảo vệ hội trường chạy tới, ba bốn người mới kéo được hai còn trâu điên đang hăng máu ra. Lúc vào ngồi trong phòng bảo vệ, cảnh sát 110 cũng chạy tới.

Mọi người ở đây đều làm chứng là Cái Chí Huy ra tay trước, cho nên chẳng cần giải thích nhiều đã còng tay Cái Chí Huy cho lên xe.

Ai từng là lính đều rất coi trọng danh dự, khi bị còng tay lạnh buốt tròng vào cổ tay, anh đã tỉnh táo lại, vô cùng hối hận vì hành động bộc phát của mình

“Anh cảnh sát, vừa rồi tôi nóng nảy quá, để tôi đền cậu ta tiền thuốc men, tự hòa giải có được không.?”

Cái Chí Huy cúi đầu khom lưng trên xe cảnh sát, đáng tiếc anh cảnh sát nghiêm trang chẳng buồn đáp lại.

Đến đồn cảnh sát làm tường trình, cũng đơn giản chỉ là xích xích đánh nhau thôi. Có người bảo lãnh thì được thả luôn, không có thì chịu khó ngồi trong này dăm ba bữa.

Cảnh sát hỏi Cái Chí Huy “ Có người nộp tiền bảo lãnh không?”

Người đầu tiên Cái Chí Huy nhớ tới là Phó Suất, nhưng hôm nay là ngày trực ban của hắn, không được phép bật điện thoại, muốn tìm hắn phải gọi điện tới phòng trực ban. Lúc ấy thì tất cả mọi người đều biết, Cái Chí Huy sau khi bị khai trừ quân tịch thì hoàn cảnh thê thảm cỡ nào, còn bị nhốt ở đồn cảnh sát. Tìm người khác sao? Cả Xích Phong này anh chẳng có bạn bè nào khác nữa.

Nghĩ thế Cái Chí Huy nhìn chằm chằm vào cúc áo người trước mặt, lắc đầu.

Vị cảnh sát kia hừ mũi, kêu người đưa anh vào phòng tạm giam.

Cái Chí Huy chán nản ngồi góc tường, lẳng lặng đánh giá song sắt bốn phía, đột nhiên đưa tay tát mạnh vào mặt mình, “bốp” đánh tới mức lỗ tai ong ong. Cảnh vật trước mắt vẫn im lìm, đây không phải là mơ.

Còn nhớ lúc trong quân ngũ, anh thường cùng đồng nghiệp bình luận sau này chuyển nghề gì. Cái Chí Huy lúc ấy đã nghĩ, tới tuổi chuyển nghề sẽ đi làm nhân viên nhà nước, đãi ngộ với bộ đội chẳng kém bao nhiêu. Khi đó, anh còn nói với bọn họ sau này ngàn vạn lần đừng làm cảnh sát, mệt mỏi mà chẳng có tiền đồ gì.

Vậy mà lúc này nhìn người cảnh sát anh bỗng nghĩ thì ra anh cũng từng có cơ hội khoác lên mình bộ cảnh phục đó, lạnh lùng nhìn phạm nhân, cảm giác mát mát đột ngột dâng trào, lòng rối bời.

Cái Chí Huy co người lại, tự gặm nhấm nỗi đau đớn trong tâm khảm.

Vốn tưởng sẽ phải qua đêm trong đồn cảnh sát, không ngờ một lúc sau cửa sắt mở ra.

“Cái Chí Huy, có người nộp tiền bảo lãnh cho anh rồi, đi thôi”

Ai? Chuyện anh nằm ở đây chẳng ai biết, sao có người bảo lãnh cho anh được? Bảo lãnh cho anh là một luật sư mập mạp, hỏi ông ta cũng chỉ cười không nói.

Một bụng nghi hoặc đi ra cửa, Cái Chí Huy liếc thấy Cao Hiểu Bảo đứng bên kia đường liền hiểu mọi chuyện.

Cái Chí Huy như bị một cái tát trời giáng, Cao Hiểu Bảo bước tới, bộ dạng ông chủ nhỏ.

Cái Chí Huy chỉnh lại cổ áo, xoay người muốn đi.

Cao Hiểu Bảo bước nhanh hơn “Cái Chí Huy, anh chờ chút, tôi có chuyện muốn nói với anh”

“Tao chả có chuyện gì nói với mày”

Một câu của cậu ta khiến anh khựng ngay tại chỗ.

“Hiện giờ tôi đang làm ở công ty của Phó Hồng Quân, mà ông chủ phía sau là Phó Suất”

Cái Chí Huy chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Cao Hiểu Bảo, môi giật giật muốn phản bác lại “Mày nói dối”

Nhưng lời tới miệng chẳng thể nào thốt ra.

Hai người tìm một nhà hàng, ngồi đối diện nhau.

Thằng nhãi đó như thằng giàu sổi tìm cách khoe khoang gọi cả một bàn thức ăn.

Nhưng Cái Chí Huy chẳng động miếng nào, hiện tại anh chỉ biết hít thở, mọi giác quan đều đông cứng. Anh chỉ muốn nghe, nghe xem thằng ngốc này muốn nói gì.

“Tôi luôn cho rằng anh là người thông minh biết tính toán. Vậy mà anh lại yêu Phó Suất ư?”

Còn nhớ chuyện phóng hỏa đốt biệt thự nhà Phó Suất không? Đốt một đồng cảnh cây thối mà, sao có thể thiêu cả tòa biệt thự đó được? Sự thật là khi anh hành động, hẳn ta đứng ở một chỗ quan sát, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của bọn chúng, một lũ nhà giàu ngồi bên sườn núi vừa uống rượu vừa xem trò vui.

Lúc ấy Phó Suất chỉ vào ngọn lửa ngùn ngụt nói phòng này phải đốt cho sạch thì cái giá người nào đó phải trả mới đắt. Tôi đã ngắt vì đau, bọn chúng ném tôi vào cốp xe. Thực ra họ không biết tôi đã sớm tỉnh rồi, chỉ đang cần rảnh nằm bất động thôi.

Cho nên tôi nghe thấy Phó Hồng Quân nói với anh hẳn “Trả thù như thế thì có bản lãnh gì, có giỏi thì anh khiến anh ta yêu anh đi”

Vì thế bọn chúng cá cược với nhau, anh có biết bọn chúng cược gì không? Cược tôi với anh ai ngớ ngẩn yêu anh em họ trước”

Cái Chí Huy chộp hoảng hốt, Phó Suất kiêu ngạo như thế, anh trốn đằng nào? Hẳn xấu xa cỡ nào anh là người rõ nhất.

Nhưng cho dù vắt óc suy nghĩ thế nào anh cũng không nhớ nổi bộ mặt đáng ghét của hắn. Chỉ nhớ lúc ở mỏ than, hắn một mình xuống xe chống lại mệnh lệnh. Lúc anh bị ngã được hắn cứu, khuôn mặt tiểu tụy của hắn khi tới thăm anh trong viện. Còn cả lúc hai người nằm dưới bóng cây ngô đồng nhìn trời xanh nữa.

Cao Hiểu Bảo vẫn lạnh lùng nói tiếp “ Có đáng cười không hả? Tôi vốn tưởng rằng thắng lợi nằm trong tay chúng ta, lại không nghĩ tới việc anh thực sự yêu thương kẻ khốn nạn như vậy”

“Vì sao cậu không nói chuyện này với tôi sớm hơn?” Cái Chí Huy nghiêm mặt truy hỏi

Anh còn nhớ lúc cậu ta bị Phó Hồng Quân cưỡng ép, suýt chút nữa là đồng quy vu tận. Từ đó trở đi, anh cảm thấy thương tiếc cậu ta, còn ra sức quan tâm

Hiểu Bảo không nói, trên mặt có chút mất tự nhiên.

Cái Chí Huy cười lạnh tiếp lời “Bởi vì cậu cũng muốn lợi dụng tôi, lợi dụng sự thương hại của tôi, lợi dụng triết để thật. Thư tố giác kia là Phó Suất bảo cậu viết đúng không? Chuyện giấy kiểm tra sức khỏe cũng là cậu thông đồng với bọn họ bán đứng tôi, chắc kiếm được không ít lợi lộc nhỉ?”

“Không phải” Cao Hiểu Bảo bị chất vấn, thẹn quá hóa giận nói “Tôi thực sự thích anh, còn anh thì sao? Anh đối với tôi thế nào? Đúng là tôi cố ý không nói cho anh biết. Ngay từ đầu tôi luôn tin rằng anh sẽ không thích hắn, về sau lại hi vọng anh nhìn rõ con người Phó Suất. Anh nhìn lại mình đi. Còn là thằng đàn ông nữa không? Chắc bây giờ anh đang sống chung với Phó Suất chứ gì? Bị người ta chơi thành dạng này, sao có người không biết nhục thế. Còn cần người ta đuổi mới đi hay sao? Tôi được lợi gì ư? Ngoài công việc này Phó Suất còn cho tôi 50 vạn đấy”

50 vạn ư? Nắm tay Cái Chí Huy run lên.

Bởi vì đặc ý, mặt Cao Hiểu Bảo vặn vẹo “Chính miệng thằng ngốc Phó Hồng Quân nói cho tôi biết, Phó Suất nhờ bạn làm ở ngân hàng chuyển 50 vạn vào tài khoản của anh. Anh cho rằng hắn thực sự muốn cho anh mượn tiền sao? Một thời gian sau, hắn rút tiền trong tài khoản của anh ra, chẳng có gì khó cả”

Cái Chí Huy nghiêm mặt hỏi “Nói xong chưa?”

Cao Hiểu Bảo móc ra quyển sổ tiết kiệm đẩy tới trước mặt Cái Chí Huy “Đây là 10 vạn tệ. Hiện giờ tôi chỉ có thể cho anh như vậy thôi, nhưng anh chờ mà xem, không lâu nữa rồi sẽ có nhiều tiền, sẽ cho anh 50 vạn không thiếu một xu. Thấy anh thực tâm giúp đỡ tôi, anh Huy à, bỏ Phó Suất đi. Đừng quên chúng ta không thể so với công tử nhà giàu như bọn họ được, anh cũng không muốn cha mẹ anh lo lắng phải không?”

Lời này quen thuộc thế nào, đây chính là câu lúc xưa anh đã nói với Cao Hiểu Bảo

Nực cười, thực sự rất nực cười!

Cái Chí Huy nhìn sổ tiết kiệm, nở một nụ cười.

Anh cười bản thân, đã từng thương xót cho đứa nhóc bị cha đuổi đánh. Phó Suất nói không sai, anh mở to mắt mà vẫn rước sói vào nhà, xem con sói nhỏ bị thương thành một con cún.

Anh tin tưởng, ở nơi thành thị phức tạp này, Cao Hiểu Bảo sẽ như cá gặp nước, phát triển thật tốt.

“Cảm ơn tiền của cậu, xem ra cậu vẫn còn thương hại cho người anh này, anh xin khuyên cậu một câu, nên tích chút đức đi, sau này khi bán đứng người khác, dù ít hay nhiều nên có chút áy náy, đừng trợn mắt nói dối, cũng đừng dùng tiền để giảm bớt cảm giác tội lỗi. Người có thể cho cậu leo lên cao cũng có thể đạp cậu xuống mồ đấy”

Vừa nói vừa xé sổ tiết kiệm trong tay thành mảnh nhỏ, nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Cao Hiểu Bảo.

Đừng nói cậu ta kinh ngạc, chính anh cũng cảm thấy bất ngờ với bản thân, Đây là Cái Chí Huy thấy tiền sáng mắt đó sao

Đi khỏi nhà hàng, Cái Chí Huy hốt hoảng bắt xe về nhà.

Mở cửa, trong phòng vẫn tối đen như mực, xem ra đêm nay Phó Suất không thể trốn về rồi.

Cái Chí Huy giày cũng không cởi đã nằm vật ra giường. Mơ màng thiếp đi.

Giấc mộng kéo đến, Cái Chí Huy giãy dụa, thậm chí nghẹn ngào.

“Này, tỉnh dậy đi, anh gặp ác mộng hả?”

Cái Chí Huy mở hai mắt đăm lẹ, mông lung nhìn thấy Phó Suất đã về, đang nằm ở cạnh mình. Chắc hẳn hết ca trực vội trốn về đây, mệt mỏi nên không phát hiện ra sự bất thường của Cái Chí Huy, lên giường ngủ luôn.

Thấy Cái Chí Huy rên rỉ, Phó Suất vỗ lưng cho anh, tay kia lần tìm công tắc đèn

“Đừng bật đèn!” Cái Chí Huy kéo tay hẳn lại.

Hiện giờ không cần ánh sáng, có ánh sáng rồi anh sẽ nhìn thấy khuôn mặt của Phó Suất

Bóng tối tốt hơn, không nhìn không nghĩ, hết thấy đều có thể che giấu. Thì ra mù lòa cũng là một loại hạnh phúc, chỉ cần không mở mắt, chỉ cần mò mẫm thôi.

Đáng tiếc rồi trời sẽ sáng. Nhân lúc trời còn tối, tưởng tượng lần cuối cùng cảnh tượng hoàn mỹ nhất cho bản thân đi.

54. Chương 54: Vĩ Thanh

Phó Suất thu tay về ôm lấy Cái Chí Huy lại phát hiện anh chưa thay quần áo

“Sao không thay quần áo đã đi ngủ thế” Miệng nói tay cởi nút áo anh.

Cái Chí Huy nằm ngửa trên giường mặc Phó Suất hầu hạ. Rất nhanh trên người anh chỉ còn lại chiếc quần lót.

Phó Suất vốn mệt gần chết nhưng quần áo mới lột xong, chạm vào da thịt căng bóng, dục vọng sớm đã ngủ đông đột nhiên bùng tỉnh.

Vì thế hắn thành thạo vuốt ve toàn thân của Cái Chí Huy.

Mắt Cái Chí Huy khép hờ, cố gắng thả lỏng cơ thể để Phó Suất không nhận thấy từng đợt run rẩy từ anh. Lúc Phó Suất sắp vào trong, đột nhiên Cái Chí Huy hỏn hển nói “ Phó Suất, tôi thích cậu....” Không biết tại sao ngàn vạn câu chất vấn tới miệng lại hóa thành một câu đơn giản như thế.

Tiếng nói còn quẩn quanh đầu lưỡi, anh chợt căng thẳng vô cùng, anh ngừng thở chờ đợi câu trả lời của Phó Suất.... Thực là khôn nạn thay.

“Tôi cũng thích anh... Thích cái lỗ này nè...A... Thật chặt”

Phó Suất say mê nói, đàn ông á, anh còn mong trên giường thằng đàn ông này có thể nói gì khác cơ chứ.

Trong nháy mắt Phó Suất cắm vào đó, Cái Chí Huy đau đớn nhắm chặt mắt lại, vút mẹ cái phong hoa tuyết nguyệt đi, sự thật chẳng thể đẹp như văn chương. Trong hiện thực đâu có nhiều tình yêu lãng mạn. Tình yêu trong sáng trên sách vở sao có thể thực sự không vương chút lạnh lùng tính toán cơ chứ..

Đêm nay, hãy cùng buông thả cho đêm cuối cùng này đi, rồi anh sẽ kéo cuộc đời lệch lạc của mình lại đứng hướng.

Phó Suất rất ít khi ngủ nướng, cho dù người lưỡi biếng cỡ nào đi chăng nữa chỉ cần rèn luyện trong môi trường khuôn khổ như trong bộ đội ít nhiều gì cũng có chút quy củ.

Nhưng hôm qua sau khi giao ban xong lái xe về thẳng nhà, sau đó lại quay cuồng tới nửa đêm, hôm sau hắn ngủ tới giữa trưa cũng chẳng có gì lạ.

Khi hắn mở mắt ra, bên cạnh đã chẳng còn ai.

“Cái Chí Huy “ Hắn nằm trên giường gọi lớn. Không có ai đáp lời.

Có phải ra ngoài mua đồ gì rồi không? Phó Suất đứng dậy khoác thêm áo.

Đi ngang qua phòng làm việc thấy máy tính vẫn bật, hần lại gần nhìn, trên màn hình có một file ghi âm đang mở. Tiêu đề là [Tế bào nghệ thuật cuối cùng của Cái Chí Huy]

Hần ấn nút star, giọng nói trầm thấp của Cái Chí Huy chậm rãi truyền đến.

“Phó Suất, tôi thích cậu, không phải chỉ thích phía dưới của cậu, còn thích con người mưu mô của cậu. Không phải cậu luôn chờ câu nói này sao? Tôi nên chúc mừng cậu mới đúng, cậu vừa mới hoàn thành một màn nghệ thuật hành vi rồi. Không biết cậu định đặt tên gì cho tác phẩm này? Hay gọi là [Trắng tay] nhé.

Phó Suất, cậu thắng rồi, tôi chẳng còn gì để mất nữa. Người như tôi xuất thân tầm thường, rốt cuộc thì có gì đáng giá để cậu mất công trên chọc cơ chứ? Đáp án này không phải người ngu si như tôi có thể đoán ra được. Mẹ nó...Rõ ràng tôi mới là người bị hại. Sao tôi lại không dám đối chất với cậu chứ. Tôi chỉ có thể khóc lóc kể nể với cái máy tính này thôi. Đúng là một thằng đàn ông vô dụng”

Lúc này giọng của Cái Chí Huy có chút ghen ngào.

“Tôi chính là kẻ hèn nhát như thế đấy. Dừng khi nghe cậu thừa nhận đang đùa bỡn hăm hại tôi cũng không có. Hiện giờ ngoài 5 vạn gửi ở ngân hàng cũng chỉ có ký ức này thôi... Phó Suất, cậu là thằng khôn khiếp, nhưng thời gian ở cùng với cậu rất hạnh phúc. Ha ha, nghĩ lại thì lớn như vậy rồi, lần đầu biết yêu lại yêu đàn ông, chính tôi cũng tự kinh bỉ mình. Không sao cả, không đợi được tới ngày cậu chính miệng tuyên bố thắng lợi với tôi, từ trước tới giờ tôi không kiên cường tới vậy đâu, cho nên... Tạm biệt cậu, hẹn không bao giờ gặp lại”

Âm thanh chấm dứt, Phó Suất không phản ứng gì, nhấn nút nghe lại. Sau đó quay về phòng ngủ mở tủ quần áo ra, tất cả hành lý của tiểu Cái đều biến mất rồi.

Hần lại xông vào phòng làm việc bật lại file ghi âm lần nữa, đột nhiên đá mạnh vào máy tính sau đó đem dây điện giật tung ra.

“Hoàn mỹ cái c*t! Mẹ khiếp Cái Chí Huy anh là nét bút hồng trong cuộc đời tôi”

Đạp thêm vài cái nữa, căn phòng đã thành một đồng hồ nổ, Phó Suất cố khống chế cảm xúc của mình, hần sửa sang đầu tóc quần áo tử tế, cầm chìa khóa xe đi làm.

Ngày đó khi Cái Chí Huy rời khỏi phòng trọ của Phó Suất.

Anh mở mịt đi men theo đường lớn.

Anh đang suy nghĩ sau này mình nên làm gì.

Báo thù rửa hận? Muốn chơi cũng phải có tiền, hoặc có đầu óc, nếu không cũng phải là kẻ mặt dày, ít nhất cũng phải biết chém người như chém dưa. Cái Chí Huy tự thấy mình không phải là mấy hạng trên, mà mấy hạng đó Phó Suất lại bao hàm đầy đủ, thôi, không nên bê đá đập chân mình.

Đi qua cửa hàng xổ số, anh chợt nghĩ [đen tình đỏ bạc] Ý nghĩ này tốn của anh 50 tệ.

Buổi tối vào trong khách sạn, nhìn chăm chú vào TV, anh khẩn trương đọc dây số trên đó.

Cuối cùng anh xé tấm xổ số đó ra làm từng mảnh.

Vậy là mất toi 50 tệ. Dân tình đều nói, số số quý ở tình kiên trì, giải thưởng trăm vạn thì khó chứ giải thưởng nhỏ thì nhất định lấy được, tối thiểu là hòa vốn, không lãi cũng chẳng lỗ.

Vậy mà từ lúc anh mua xổ số tới nay, hết 3 đồng rồi tới 5 đồng, vậy mà như muối bỏ bể. Tài vận không thể cưỡng cầu, đáng tiếc anh không nhận ra sớm, cứ nghĩ cuộc đời mình chỉ cần bỏ ra ít vốn có thể hoa hoa lệ lệ phát lên.

Lần cuối cùng anh tự nhắc nhở mình, có tay có chân sẽ tự làm nên cuộc đời.

Sau đó, anh dùng số tiền còn lại trong túi mua vé đi Dandong.

Cái Chí Huy từng là cấp dưới của một người quê ở Dandong sau này chú ấy chuyển công tác về quê nuôi cá. Có lần trên mạng gặp được nhau, nghe nói một năm qua thu hoạch cũng không tệ lắm. Vì thế Cái Chí Huy định tới nương tựa chú ấy. Dùng 5 vạn tệ còn sót lại của mình nhận thầu một cái đầm.

Đứng ven bờ, Cái Chí Huy hít sâu một hơi gió biển.

Anh cúi đầu tỉ mỉ kiểm tra hải sâm nuôi trong ao, cẩn thận rắc thuốc xuống. Thời gian tìm hiểu về vật nuôi, Cái Chí Huy chọn hải sâm vì hải sâm có giá trị dinh dưỡng cao, hiệu quả kinh tế khả quan, dễ nuôi trồng, dễ quản lý, thích hợp với người không có kinh nghiệm như anh.

Vì khả năng tài chính eo hẹp, không thể nuôi trồng số lượng lớn, thế nên Cái Chí Huy thuê một cái đầm nhỏ, vừa làm vừa học, may có chú đồng nghiệp cũ giúp đỡ, không phải lạc lõng một mình, nhưng chưa tới 2 năm đừng mong có lãi. Trước tiên phải thu lại tiền vốn đã.

Cha mẹ đã biết anh bị khai trừ quân tịch. Lần đó anh về nhà, quỳ gối trước cửa nhận trận đòn của cha anh.

Người rơi nước mắt nhiều nhất lại không phải mẹ mà chính là người cha đang đánh anh.

Cái Chí Huy không giải thích gì, chỉ một mực nói “ Cha, cha đánh đi. Đừng để trong lòng, sau này nhất định con sẽ cho hai người cuộc sống tốt”

Mang một thân thương tích, Cái Chí Huy trở lại Dandong, ban ngày thì lo chăm sóc đầm cá, ban đêm thì miệt mài học tập cách nuôi trồng thủy sản. Đầu óc anh không có lúc nào nhàn rỗi.

Trước kia sao anh không nghĩ tới cuộc sống giản đơn như vậy? Không cần nịnh bợ ai, tính toán với ai, chỉ cần mình cần cù đổ giọt mồ hôi, sẽ có lúc được hồi đáp

Chú phượng hoàng núi này cảm thấy chốn thành thị phồn hoa kia không hợp với mình. Máu nông dân không thay đổi được, cho dù tự ép bản thân thì kết cục vẫn cứ vật vờ như cũ.

Hiện giờ Cái Chí Huy vô cùng thanh thản, ngắm biển khiến tâm trạng con người thoải mái hơn, không biết chừng anh sẽ định cư ở đây, mở rộng chăn nuôi, sau đó sẽ đón cha mẹ, cưới một cô gái thật thà chất phác làm vợ, sinh hai đứa con mập mập. Hạnh phúc này chẳng còn xa xôi nữa.

“Cái Chí Huy ra xem ai tới thăm cậu nè” Tiếng gọi to cắt đứt dòng suy tưởng của anh, anh ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là chú đồng nghiệp cũ đang ôm bình rượu men theo bờ ao tới.

Đi phía sau chú ấy còn có một người nữa, dáng cao gầy, mặc quần jean rách, áo T shirt đơn giản. Đáng chú ý hơn là mái tóc dài tung bay trong gió.

Chiếc thùng trong tay anh rơi thẳng xuống đất, cơ thể cứng lại.

“Chí Huy, đã lâu không gặp” lắc mái tóc dài, Phó Suất mỉm cười chào hỏi Cái Chí Huy giống như giữa hai người chưa từng có bất kỳ lừa gạt tổn thương nào.

Chú đồng nghiệp cũ không biết chuyện giữa hai người bọn họ, chỉ nghĩ hai người là chiến hữu của nhau

Chú mở bàn gấp, nhiệt tình mời hai người ngồi xuống uống rượu.

Khi vị mặn mòi ẩm ướt của gió biển luồn vào khoang mũi Cái Chí Huy, anh mới nhận ra mình vẫn luôn nín thở.

Không phải anh chưa từng nghĩ Phó Suất sẽ đuổi theo mình, giải thích rằng hắn không cố ý lừa gạt anh. Nhưng từng ngày trôi qua, giấc mộng hảo huyền ấy đã không còn xuất hiện trong giấc mơ của anh mỗi đêm nữa.

Nhưng giây phút này, khi người đó ngồi đối diện với anh, thản nhiên như chưa từng có chuyện gì, cùng nhắm rượu.

Uống được một lúc thì anh đồng nghiệp cũ có việc gấp phải đi trước. Chỉ còn lại hai người họ trầm lặng uống rượu

“Tôi xuất ngũ rồi”

“”

“Lần này cha tôi thực sự cắt đứt quan hệ với tôi”

“....”

“Sau khi anh đi, tôi luôn mất ngủ, lúc ngủ được thì chỉ mơ một giấc mơ, trong mơ là bóng cây ngô đồng, bầu trời trên cao rất xanh”

“....”

“Cái Chí Huy tôi yêu anh”

“Cút đi”

Cuối cùng thì Cái Chí Huy cũng nói chuyện, anh cứ tưởng rằng qua một năm anh có thể bình thản đối mặt với kẻ đã phá nát cuộc đời anh, nhưng khi sự thật ở trước mắt, anh mới nhận ra, chút yên bình ít ỏi ở nơi này tất cả đều vô nghĩa. Có những vết thương cả đời này chẳng thể nào lành nổi.

Hiện giờ trên đời này anh chỉ cần cha mẹ mình, tìm một cô vợ hiền lành, sinh con, chăm lo nuôi đám hải sâm,. Còn chuyện yêu đương chơi bởi anh không muốn dính dáng chút gì tới nó nữa

Tình yêu trong mắt anh quá đẹp, mà ẩn sâu trong nó chính là độc dược, chỉ cần uống một lần sẽ không bao giờ quên được.

“Tôi không cút, tôi mất một năm mới hiểu được, tôi không ngại dùng thời gian để chứng minh cho anh điều đó.”

Cái Chí Huy dứt khoát vào nhà, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Đầm nước bên cạnh nhà Cái Chí Huy có người nhận thầu.

Tảo trong ao phát triển rất phức tạp, mấy hôm nay nay tảo chết nhiều ảnh hưởng tới vật nuôi trong ao.

Chính vì thế người nào đó rõ ràng chẳng có tý chuyên môn nào lại hào hứng chạy sang

“Chí Huy, anh xem này, sao hải sâm nhà tôi lại bị choc da, tôi nóng ruột chết mất”

Người nào đó chẳng biết gì nhưng vẫn cố to mồm, tiếp tục khắc phục qua loa rồi lại nuôi tiếp.

“Chỉ cần cậu đừng có nửa đêm tưới dầu đậu nành vào ao thì chúng nó sẽ rất vui vẻ”

Nghe Cái Chí Huy chế nhạo xong, Phó Suất vẫn không biết xấu hổ quần quýt lấy anh.

Nữ đảng hoàng sợ nam dây dưa. Nam nhà lành cũng sợ vậy. Cái Chí Huy đã thối tha câu nói này. Cho dù mỗi lần bị quấy rầy anh chỉ đáp “Cút đi” hoặc “Biến”.

Phó Suất lại rất biết cách âm thầm tự động viên.

“Chi Huy, tôi giúp anh nhé, buổi trưa chúng mình ăn gì nè? Hôm qua anh làm món canh cua rất ngon, tỷ nữa anh làm cho tôi ăn nha.”

Cái Chí Huy bị ai đó làm phiền tới mức không chịu nổi. Nếu không phải anh đầu tư hết tiền của vào đây, còn phải đợi thu hoạch thì chắc anh đã khăn gói quả mướp rời khỏi chốn này rồi.

“Á” Phó Suất trượt chân ở bờ ao chân đập thẳng vào tảng đá sắc nhọn, quần jean liền rách toạc, máu chảy ròng ròng.

Cái Chí Huy nhú mày, không tự nguyện hỏi “Trong phòng cậu có hộp cứu thương không?”

“Có, ở dưới gầm giường. phiền anh quá.”

Cái Chí Huy không làm nổi kẻ thấy chết không cứu. Thế nên anh khi anh bước chân vào căn nhà gỗ của Phó Suất, anh đã nhìn thấy một bức tranh lớn hầu như che kín cả bức tường.

Bức tranh không có gì quái dị, chỉ có một màu xanh lam thăm thẳm, trên trời mây lững lờ trôi, xa xa thấp thoáng hai bóng người đang nằm sóng vai dưới bóng cây ngô đồng.

Cái Chí Huy ngơ ngác nhìn, dường như cảm nhận được tia nắng ấm áp xuyên qua tán lá dội xuống người mình, ngửi thấy mùi ngai ngái của đất, đầu anh đang gối lên cánh tay người đó.

Cầm hộp cứu thương dưới gầm giường, Cái Chí Huy men theo bờ ao trở về chỗ người đàn ông đang xuýt xoa.

Dấu chân dưới đất bị sóng biển xóa sạch. Sao dấu vết một con người lại không thể xóa nhòa được nhỉ.

Đi sai đường thì sao chứ? Không đi tới cuối đường sao biết đích là đâu.

Cái Chí Huy cố ý đi chậm lại. Tình cảm của người đó là thật cũng được, là giả cũng chẳng sao, cho dù cố tình diễn khổ nhục kế với anh, cùng lắm anh lại đau thêm lần nữa.

Cua để nấu canh không còn nhiều nữa, mai anh phải làm thêm mới được.

Câu hát đã lâu anh chưa hát lại một lần nữa được cất lên nhẹ nhàng “Người yêu dấu ơi, ngày hôm nay lại là một ngày mới, mỗi ngày dù nghèo khó nhưng thật hạnh phúc...” Mà dấu chân in hằn trên mặt cát còn rất lâu mới mất.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 1 : Cây Lau Nhà Tự Phê Bình (thượng)

Các người hỏi tôi ghét nhất điều gì ư. Từ nhỏ tới giờ tôi ghét nhất là kẻ dám khinh thường mình.

Con người đó có đủ mọi tật xấu, không biết xấu hổ, lại còn hay tính toán cái gì cũng có đủ.

Phải biết rằng, trong mắt nghệ sĩ cho dù là đồng phân chó, nhưng là đồng phân chó mới lạ thì nghệ sĩ cũng nhìn ra được sắc vàng tiết trời thu trong nó.

Nhưng trong con mắt của tôi có kẻ so với bãi phân chó còn kém xa.

Kẻ đó chính là Cái Chí Huy, các người nói xem tôi có thể thấy nét đẹp nào từ anh ta chứ.

Cho dù body cũng ổn nhưng cách tiêu chuẩn của tôi còn xa lắm, chỉ có lúc anh ta ngã ở bờ sông là còn có chút tao nhã. Nhưng điểm ấy cũng chẳng cứu vớt nổi giá trị thấp kém của anh ta.

Tôi chưa bao giờ đánh trả ai, kể cả khi bị ép vào trường quân đội, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng lý do đánh nhau để rời khỏi trường, điều đó chỉ càng khiến cha tôi có lý do can thiệp vào cuộc sống sau này của tôi.

“Tôi hỏi anh anh sẽ cho tôi vẽ chứ?” Tôi cúi đầu, cố gắng nhỏ nhẹ hỏi.

“Nếu mày còn dám vẽ, lần sau để tao nhìn thấy tập vẽ này tao cho mày biết tay” Vừa nói anh ta còn cố ý dùng nắm tay đe dọa.

Từ đó về sau khi nhớ tới người đó, tôi không còn nhớ về hình ảnh cậu thiếu niên tràn đầy sức sống, ướm sừng đứng ở bờ sông nữa mà chỉ là nhớ tới một thằng nhãi nhép tôm tép.

Lần sau? Còn lần sau á... Hừ hừ

Nhưng tôi không ngờ sẽ có ngày gặp lại anh ta, cố ý chung phòng với anh ta cũng chỉ là một quyết định bộc phát.

Không phải tôi khắt khe nhưng sống trong quân ngũ, ai rồi cũng phải trưởng thành hơn nhưng sao anh ta chẳng thay đổi gì vậy.

Nhìn anh ta lấy trộm giấy vệ sinh, dùng trộm kem đánh răng của tôi xem. Thậm chí có một lần tôi quên điện thoại trong phòng ngủ, anh ta cũng tận dụng cơ hội gọi mấy cuộc đường dài, sao lại có loại người thích chiếm tiện nghi của người khác thế nhỉ.

Ngay cả người luôn rộng lượng như tôi cũng không thể nào chịu nổi.

Lần gặp mặt bất ngờ trong pub, thằng đàn ông kém cỏi thể mà cũng có bạn gái ư? Cái thể loại bủn xỉn như thế xin đừng di truyền cho thế hệ sau.

Không được, tôi phải đùa chết anh ta.

Hừ, quả nhiên thiếu nợ người khác rồi sẽ không dám to còi nữa, biết rõ sự lợi hại của tôi rồi anh ta cũng sống biết điều hơn.

Nhưng lửa trong lòng gặp phải sự thuần phục lại càng bốc cao. Tôi muốn đè anh ta.

Coi như đồng phân chó như anh ta cũng có giá trị tồn tại.

Vì quá chủ quan mà lần đầu tiên để anh ta chạy mất, Nhưng mà có con khỉ nào chạy khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai đâu.

Lúc nhàn rồi tôi cũng cố nghĩ xem cùng một kẻ nghèo hèn như anh ta thì nên làm những việc gì.

Aish chênh lệch về nhân phẩm quá lớn. Một kẻ rõ ràng chẳng có thủ đoạn gì lại học lỏm được chút thủ đoạn của kẻ khác để đi khoe khoang tới lúc sập bẫy mới đúng là một kẻ ngu ngốc.

Chuyện trên xe lửa rồi cả chuyện trên vách núi cũng vậy.

Thực sự trong thâm tâm tôi chẳng ưa gì anh ta. Có thể là mỗi khi đắc ý, cả người anh ta dường như tỏa sáng. Tôi thích nhìn thấy anh ta cười, mỗi lần nhìn thấy anh ta như vậy, máu trong người tôi lại sôi trào, ký ức bị bôi đen lại trở nên rõ ràng, hình ảnh hiện tại và hình ảnh cậu thanh niên trong quá khứ lại trùng khít lên nhau.

Không biết từ lúc nào ánh mắt của tôi không ngừng đuổi theo anh ta, rõ ràng điều này chẳng liên quan gì tới tình cảm, chỉ đơn giản như một nghệ thuật gia đi tìm cảm hứng, nó chỉ giống như một sự say mê cuồng nhiệt thôi.

Tôi thích nhìn anh ta lại càng thích dùng tay để cảm nhận nhiệt độ cơ thể và mạch đập căng tràn sức sống ấy.

Thực sự tôi không thích anh ta một chút nào.

Các người có tin không? Những kẻ tầm thường như các người chẳng thể hiểu nổi đâu.

56. Chương 56: Phiên Ngoại 2 :cây Lau Nhà Tự Phê Bình (hạ)

Tôi hối hận. Lần đầu tiên trong đời hối hận như vậy. Nhưng tôi muốn giải thích rõ ràng.

Đầu tiên, không phải hối hận vì đã làm chút tiểu xảo để được tới Xích Phong.

Thực lòng mà nói khi nhìn thấy thái độ như nuốt phải chuột chết của Cái Chí Huy thì mọi cảm giác ức chế khi bị cạo đầu của tôi đều tan thành mây khói. Vốn dĩ tôi muốn dạy dỗ anh ta tử tế trong phòng tắm, nhưng không hiểu thế nào khi nghe thấy lời ca nhẹ nhàng đó tôi lại đổi ý.

Kẻ ngốc đó là điển hình cho kiểu người khẩu xà tâm phạt, chỉ cần ai đó tỏ ra yếu thế là anh ta lập tức như con ngựa điên lao tới ai ủi.

Người khác nhìn vào sẽ thấy anh ta đạo đức giả, giả nhân giả nghĩa.

Thứ hai, tôi không hối hận vì đã chen ngang vào chuyện tốt của anh ta với cô bác sĩ họ Vương kia.

Người phụ nữ đó, ngay từ đầu tôi đã chẳng để cô ta vào mắt, nhìn mấy dấu vết cô ta để lại trên người Cái Chí Huy, tôi thực sự muốn giết chết cô ta. Chỉ có trời mới biết tôi đã mất bao nhiêu sức lực mới có thể ngăn được ý nghĩ thô bạo của bản thân.

Năm mươi vạn kia là tôi cố ý bầy Cái Chí Huy, nếu anh ta thực sự cầm số tiền đó đi mua nhà kết hôn, vậy thì anh ta cứ chờ ngân hàng tới gô cổ đi. Cho dù vì ván bài này mà tôi mất 50 vạn hay gấp 2, 3 lần như thế tôi cũng chẳng tiếc.

Tôi không nghèo kiệt xác như Cái Chí Huy, từ trước tới nay tôi chẳng quan tâm tới tiền bạc bao giờ, tôi dùng danh nghĩa của thằng em họ mở mấy công ty bên ngoài, số tiền kiếm được mỗi năm cũng đủ đề chết thằng nông dân hai lúa kia.

Để cho thằng ngốc kia một bài học, có xài bao nhiêu tiền cũng đáng.

Thật ra chuyện sau đó cũng tốt cho Cái Chí Huy, cho dù anh ta có lấy vợ đi chẳng nữa thì chắc chắn chỉ được vài năm là ly hôn. Họ Vương kia nghĩ gì tôi lại không biết chắc. Chỉ cần nhờ bạn bè nghe ngóng chút tin tức là có thể moi được tin cô ta cặp kè với phó viện trưởng.

Cái Chí Huy muốn kết hôn. Anh ta nghĩ mình là ai. Muốn đá tôi. Không có cửa đâu

Vì thế tôi đành giúp mấy kẻ lè mề kia chút chuyện, giúp phó viện trưởng dẹp yên dư luận lại ám chỉ là chịu sự nhờ cậy của Vương Văn Trúc. Quả nhiên đôi cầu nam nữ đó đường hoàng kết đôi.

Tất cả đều giống như tính toán của tôi, nhưng sao tôi lại thấy không thoải mái chút nào.

Cho nên khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, tôi cố ý không trở về Xích phong, cho Cái Chí Huy ném thử cảm giác mất mát. Vừa nghĩ tới hình ảnh Cái Chí Huy cuống cuống tìm mình mà không thấy, đến đêm đang ngủ tôi cũng phải bật dậy mà cười.

Hội hận là vì ngày đó sao lại rảnh rỗi như vậy, lần đầu tiên đồng ý đi cơm cùng Thịnh Thanh Sơ lại trùng hợp gặp được thằng ngốc kia

Thẩm mỹ của anh ta kém như thế chứ, mua một mớ giấy lộn tặng tôi. Ở lâu với thằng ngốc thành ra chỉ số thông minh cũng giảm, lúc đó đó tôi lại thấy so với khi nhận được bức tranh giá trị liên thành của danh họa còn sung sướng hơn.

Lúc Cái Chí Huy hỏi Thịnh Thanh Sơ là ai, tôi chẳng cần nghĩ ngợi đã trả lời ngay cô ấy là bạn gái mình.

Giờ nghĩ lại, hóa ra lúc ấy tôi muốn nhìn anh ta ghen.

Càng khiến tôi hối hận chính là việc so với ghen tuông bình thường thì anh ta còn nổi điên hơn.

Kể ki bo tức giận xé nát bức tranh rồi quay đi.

Nhìn hình dáng anh ta mỗi lúc một xa, tôi một chút cũng không thấy vui. Ngay ngày hôm đó liền lên tàu về Xích Phong.

Chứng kiến cảnh anh ta với thằng nhãi Cao Hiêu Bảo làm bữa thì tôi biết mình thua rồi.

Sự ghen tuông trong lòng tôi còn lớn hơn.

Tôi cầm đơn xin chuyển nói “Muốn chặt đường lui của anh” thật ra là hy vọng anh ta có thể phụ thuộc vào tôi cả đời.

Người đàn ông đó tính toán, tục tằn, khôn vặt thì đã sao? Tôi không ngại nuôi một kẻ như vậy.

Vậy mà khi anh ta bị cưỡng ép cởi bỏ bộ quân phục, tôi lại cảm thấy như một phần thân thể anh ta bị tôi xé rách.

Tôi có chút hối hận rồi. Lần đầu tiên trong đời không biết mình làm đúng hay sai.

Anh ta không cho tôi cơ hội để suy nghĩ. Sau đêm điên cuồng ấy, anh ta chỉ để lại cho tôi một file ghi âm ngắn ngủi.

Tôi nghe hết lần này tới lần khác, lúc ấy tôi chợt biết thế nào là đau lòng.

Thì ra không biết từ lúc nào tôi đã đi chệch hướng mà còn đi rất xa rất xa nữa.

Đập phá phòng xong tôi nên làm gì tiếp đây?

Một tiếng là thời gian tôi dùng để chia tay bạn gái danh nghĩa. Vì cô ấy là con gái của bạn cha tôi vì thế tôi tự mình tới thưa chuyện, được một cốc café vào mặt.

Không phải vì kẻ ngốc nào đó, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ yêu Thịnh Thanh Sơ, trước kia thì không sao, để đối phó với cha, tôi có thể không dứt khoát. Nhưng giờ thì sao. Tôi chẳng còn tâm trạng để dây dưa với cô ấy nữa.

Một tháng là thời gian tôi dùng để xuất ngũ. Sự phản đối của người nhà làm tôi mất khá nhiều thời gian.

Không phải vì kẻ ngốc nào đó, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ muốn làm quân nhân, giờ đã đủ lông đủ cánh tôi không còn sợ cha khống chế nữa.

Còn 11 tháng, tôi dùng thời gian đó để giãy dụa với chính mình. Tôi không biết mình có nên đuổi theo người kia không.

Đuổi thì thế nào. Anh ta là kẻ tính toán, tục tằn, khôn lỏi, nhưng anh ta khao khát có tình yên chân thật hơn bất kỳ ai.

Tôi không biết tình yêu của mình dài bao lâu, nên đối xử với người ấy thế nào. Nghĩ tới bản thân mình chỉ đem lại cho Cái Chí Huy lừa dối, tôi không đủ tự tin nữa, cũng biết thế nào gọi là nhất gan.

Có thời gian tôi tự nhốt mình trong phòng, chỉ làm bạn với cây cọ và màu vẽ.

Nhưng ngòi bút chỉ hiện lên hình dáng khi ngủ say, khi chơi bóng, khi lên cao trào của người ấy. Giữa những cơn mơ, tôi phát hiện căn phòng hỗn độn này chẳng thể đem lại hơi ấm cho bản thân, loại cảm giác này sẽ làm tôi phát điên mất.

Cuối cùng tôi không vẽ nổi hình dáng người đó nữa.

Trong đầu tôi chỉ còn lại một bầu trời xanh ngắt. Thật đẹp!

Khi tôi treo bức tranh ấy treo trên trần nhà, sau đó nằm dưới nền nhà, lẳng lặng thưởng thức. Đường như có ai đó đang nằm cạnh tôi thủ thủ về những lý tưởng của mình.

Tôi mỉm cười chạm vào người ấy, đổi lại một mảng lạnh lẽo dưới lòng bàn tay. Một giây ấy bỗng có chất lỏng lạnh buốt chảy ra từ khóe mắt.

Tôi muốn đi tìm người ấy. Con đường tương lai thế nào? Tôi không biết. Tôi chỉ biết chắc tôi phải lên đường, tìm được người ấy. Sau đó không còn toan tính không còn lừa dối, giống như khoảng trời trong xanh kia.

Hiện giờ người ấy đón gió biển tiến về phía tôi, tôi không kìm lòng được đưa tay ra, cẩn thận nắm chặt người ấy, không bao giờ buông ra nữa.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hoang-nam>